

ДЖАНИН ФРОСТ ОБРЕЧЕНА НА РАНЕН ГРОБ

Част 4 от „Среднощен ловец“

Превод от английски: renesme_cullen, 2015

chitanka.info

ГЛАВА 1.

Ако ме хване, съм труп.

Бягах колкото бързо можех през гората, стрелкайки се покрай дървета, заплетени корени и камънаци. Чудовището изръмжа докато ме гонеше, като звукът от това прозвуча по-близо отколкото преди. Не бях способна да му избягам. Чудовището набираше скорост, докато аз ставах все по-уморена. Дърветата пред мен се разрешиха, разкривайки един русокос вампир, стоящ на един хълм в далечината. Познах го веднага. В мен се надигна надежда. Ако го достигнеш, щях да съм добре. Той ме обичаше. Щеше да ме предпази от чудовището. И въпреки това все още бях твърде далеч.

По хълма се плъзна мъгла, обгръщайки вампира, като го накара да изглежда почти призрачно. Изкрещях името му докато стъпките на чудовището се приближаваха още повече. Паникьосана се наклоних напред, едва избягвайки захвата на костеливите ръце, които щяха да ме издърпат надолу в гроба.

С подновено усилие се втурнах към вампира. Той ме пришпорваше и ръмжеше предупреждения към чудовището, което не спираше да ме гони.

— Остави ме на мира! — изпищях, когато бях сграбчена изотзад в безмилостен захват. — Не!

— Котенце! — крясъкът не дойде от вампира насреща ми, дойде от чудовището, което се бореше да ме събори на земята. Извих глава към вампира в далечината, но чертите му се размазаха, а мъглата го покри. Точно преди да изчезне, чух гласа му.

— Той не е твоят съпруг, Катрин.

Едно силно разтърсване заличи останалата част от съня и се събудих, за да открия Боунс, моя вампирски възлюбен, надвесен над мен.

— Какво има? Ранена ли си?

Странен въпрос, бихте си помислили, след като това беше само един кошмар. Но с правилната сила и магия понякога кошмарите

можеха да се превърнат в оръжия. Преди известно време почти бях убита от един. Но независимо от това колко ярък беше, това беше просто сън.

— Ще бъда добре, ако престанеш да ме друсаш.

Боунс отмести ръцете си и въздъхна облекчено.

— Не се будеше и се мятеше на леглото. Това ми донесе лоши спомени.

— Добре съм. Това беше просто... странен сън.

Имаше нещо, свързано с вампира в него, което ме измъчваше. Сякаш би трябвало да знам кой е той. И все пак в това нямаше логика, тъй като той беше просто плод на въображението ми.

— Странното е, че не можех да доловя нищо от съня ти — подхвана Боунс. — Обикновено сънищата ти за мен са като музикален фон на заден план.

Боунс беше вампир повелител, по-могъщ от повечето вампири, които някога бях срещала. Една от дарбите му беше способността да чете хорските мисли. Макар и да бях наполовина човек, наполовина вампир, в мен имаше достатъчно човечност, че Боунс да успява да чува мислите ми, освен ако не се стараех да го блокирам. И все пак това бяха новини за мен.

— Чуваш сънищата ми? Боже, сигурно за теб никога няма тишина. Бих се застреляла в главата на твое място.

Което не би му свършило особено много работа всъщност. Само среброто право в сърцето или обезглавяването бяха смъртоносни за един вампир. Застрелване в главата на мен би ми видяло сметката по перманентен начин, но на Боунс то само би докарало гадно главоболие. Той се настани обратно на възглавниците.

— Не се плаши, любима. Казах ти, че е като музикален фон на заден план, така че това по-скоро е успокоително. Колкото до тишината — тук навън, по тази вода е толкова тихо, колкото ми се е случвало, без да бъда наполовина сбръчкан по време на процеса.

Легнах отново, докато през мен преминаваше тръпка при споменаването на близката му среща със смъртта. Косата на Боунс беше станала бяла от това колко близо се беше оказал до гибелта си, но сега беше отново в обичайния си наситен кафяв цвят.

— Заради това ли сме на яхта в Атлантическия океан? За да можеш да получиш малко спокойствие и тишина?

— Исках малко време насаме с теб, Котенце. Напоследък имахме толкова малко на разположение.

Меко казано. Макар че напуснах своята Работа като лидер на таен клон на Хоумленд Секюрити, който преследва вампири и гули, животът не беше станал скучен. Първо, трябваше да се справяме със загубите си от войната с един друг вампир повелител миналата година. Неколцина от приятелите на Боунс, както и съпругът на най-добрата ми приятелка Денис, Ранди, бяха убити. След това бяха минали месеци в преследване на останалите виновници за тази война, така че да не могат да оживеят достатъчно, за да кроят планове срещу нас някой ден. След това тренирахме заместничката ми, така че да може чичо ми Дон да има на разположение някой друг, който да играе ролята на стръвта, когато тайните му агенти тръгнат след непорядъчно действащите представители на немъртвото общество.

Повечето вампири и гули не убиваха, когато се хранят, но имаше и такива, които убиваха за развлечение. Или от глупост. Чичо ми се грижеше тези вампири и гули да бъдат спрени, както и за това обикновените граждани да не научават, че те съществуват. Така че когато Боунс ми предложи да се отправим на пътешествие с яхта, реших, че има някоя от онези търси-и-унищожи причини зад това. Да отидем някъде само за почивка не се беше получавало добре никога в нашата връзка.

— Това е бягство за уикенда? — не успях да предотвратя недоверието, което прозвуча в гласа ми. Той прокара пръст по горната ми устна.

— Това е нашата ваканция, Котенце.

Все още бях слисана от идеята.

— Ами котаракът ми? — бях го заредила с достатъчно храна за няколко дни, но не и за продължително пътешествие.

— Не бери грижа. Изпратих някого у дома да се грижи за него. Можем да отидем навсякъде по света и да се наслаждаваме на времето си там. Така че кажи ми, къде да отидем?

— Париж. — Изненадах самата себе си казвайки го. Никога не съм имала изгарящо желание да го посетя преди, но по някаква причина сега имах. Може би защото Париж се предполагаше да бъде градът на влюбените, макар че обикновено само да погледнеш към Боунс беше достатъчно, за да ми докара романтично настроение.

Той трябва да бе доловил мисълта ми, тъй като се усмихна, правейки лицето си още по-спиращо дъха. По мое мнение. Срещу тъмносините чаршафи кожата му почти блестеше с копринена алабастрова бледнота, беше твърде перфектна, за да е човешка. Чаршафите се бяха омотали надолу към стомаха му, давайки ми непрекъснатата гледка към жилестите му изопнати и твърди, мускулести гърди.

Тъмните кафяви очи започнаха да се обагрят с изумрудено и кучешките му зъби се подадоха изпод извитите му устни, давайки ми да разбера, че не съм единствената, на която ѝ е станало по-топло изведнъж.

— Париж да бъде тогава — прошепна той и отметна чаршафите.

— ... ще пристигнем бързо. Да, тя е много добре, Менчерес. Честно. Звъниш ми почти всеки ден... Добре. Ще се видим на пристанището. — Боунс затвори и поклати глава. — Или прасъздателят ми крие нещо, или развива нездравословна мания относно всяка твоя дейност.

Протегнах се в хамака на палубата.

— Дай ми аз да говоря с него следващия път. Ще му кажа, че нещата никога не са били по-добре. — Последните три седмици действително бяха разкошни. Ако аз бях имала нужда от ваканция, то Боунс се нуждаеше от това повече. Като повелител на един голям род и съдружник повелител на друг, дори още по-голям, Боунс беше винаги наблюдаван, съден, предизвикван или зает да защитава хората си. Цялата тази отговорност си беше казала думата. Едва през последните няколко дни се беше отпуснал достатъчно, че да поспи повече от обичайните си няколко часа. Имаше само една черна точка в този удоволствен круиз, но я запазих за себе си. Защо да развалям времето ни заедно като кажа на Боунс, че имах още от онези глупави незначителни сънища? Този път те протичаха незабелязано от него. Предполагам, че вече не ритам в съня си. Не можех да си спомня много от тях, когато се будех. Всичко, което знаех беше, че са за същия рус вампир без лице от първия ми сън. Онзи, който ме наричаше с истинското ми име, Катрин, и завършваше със същото загадъчно предупреждение — той не е твоят съпруг. Според човешките закони,

Боунс не ми беше съпруг. Но въпреки това бяхме обвързани с кръв и женени по вампирски, а немъртвите нямаха разводи. Не се шегувах за цялото онова докато смъртта ви раздели. Може би сънищата ми изобразяваха подсъзнателно желание да имам истинска сватба. Последният път, когато опитахме това, плановете ни бяха унищожени от вампирка, която смяташе, че употребата на черна магия е честна игра.

Менчерес ни посрещна на пристанището. Макар че Боунс го наричаше прасъздател, тъй като той беше вампирски баща на вампира, който е превърнал Боунс, Менчерес изглеждаше толкова млад, колкото и Боунс. Вероятно са били на сходна възраст, когато са били превърнати във вампири. Менчерес също така беше красив, по екзотичен начин, с кралски обноски, египетски черти и дълга черна коса, развяна от вятъра. Но това, което наистина грабна вниманието ми беше как бе ограден от осем вампира повелители. Дори още преди да сляза от яхтата, можех да почувствам комбинираната им мощ, пукаща във въздуха като статично електричество. Разбира се. Менчерес обичайно се движеше с антураж, но тези приличаха на охрана, а не на немъртва компания. Боунс се приближи до Менчерес и стисна ръката му набързо.

— Здравей, дядо. Не може всички те да са за шоуто. — Той кимна към чакащите вампири. — Така че очаквам, че има неприятности.

Менчерес кимна.

— Трябва да вървим. Този кораб е достатъчно известие за присъствието ти...

С червени букви от едната страна на яхтата пишеше Жътварка. Беше в чест на прозвището ми, Червената Жътварка, което си заслужих заради цвета на косата си и голямата си бройка трупове. Менчерес не ми проговори повече, освен кратко, учтиво здравей докато се отправяхме от пристана към един чакащ черен бус. Имаше и още един идентичен бус, в който влязоха шестима от охранителите. Когато потеглихме, този бус ни последва в близка дистанция.

— Разкажи ми за сънищата си, Кат — каза Менчерес веднага, щом бяхме на пътя.

Зяпнах го.

— Откъде знаеш за това?

Боунс също изглеждаше объркан.

— Не съм го споменавал, Котенце.

Менчерес игнорира и двата ни въпроса.

— Какво имаше в съня ти? Бъди съвсем конкретна.

— Странни са — започнах, забелязвайки как веждите на Боунс се изстрелват нагоре при споменаването на множественото число. — С един и същи вампир са. По време на сънищата знам кой е той, мога да се чуя да казвам името му, но когато се събудя не го помня.

Ако не знаех по-добре, бих казала, че Менчерес изглежда поразтревожен. Разбира се не бях експерт по него. Той беше на възраст над четири хиляди години и беше гений в прикриването на емоциите си, но устните му може и да бяха малко по-стегнати. Или може би това беше просто номер на светлината.

— Колко от тези сънища си имала? — попита Боунс. Не беше щастлив. Начинът, по който се бяха свили устните му не беше заблуда от светлината.

— Четири, и не започвай. Щеше да опънеш платна към най-близката крепост ако ти бях казала за тях, и щеше да кръжиш около мен ден и нощ. Имахме наистина хубаво пътуване, така че не ги споменах. Не е голяма работа.

Той изсумтя.

— Не е голяма работа, казва тя. Е, любима, да разберем каква е работата наистина. С късмет, резултатът няма да е загубата на безразсъдния ти живот.

След това той се обърна към Менчерес.

— Знаел си, че нещо не е наред. Защо, дявол го взел, не ми го каза веднага?

Менчерес се наклони напред.

— Животът на Кат не е в опасност. Но все пак имаме... проблем. Надявах се, че този разговор никога няма да стане необходим.

— Не можеш ли веднъж да изплюеш камъчето без предварително лансиране?

Менчерес беше известен с протакането си. Предполагам, че като беше толкова възрастен, се беше научил да бъде омотващ отвъд търпението.

— Някога чували ли сте за вампир на име Грегор?

През главата ми премина болка за момент, след което изчезна също толкова бързо. Огледах се наоколо, за да видя дали някой друг е афектиран. Менчерес се взираше в мен така, сякаш се опитваше да измери и задната част на мозъка ми. До мен Боунс изруга.

— Познавам няколко Грегоровци, но има само един, който се нарича проклетия Сънищен Похитител. — Юмрукът се заби надолу, откъсвайки подпората за ръката. — Това ли наричаш приемливи стандарти за безопасността на съпругата ми?

— Не съм ти съпруга.

Боунс отправи невярващ поглед в моя посока, дори докато ръката ми се изстреля към устата. Откъде, мътните го взели, се пръкна това?

— Какво каза току-що? — попита Боунс, отказващ да повярва. Зашеметен. Аз запелтечих.

— А-а-аз искам да кажа... в сънищата ми, единственото нещо, което мога да си спомня, е, че този вампир казва той не е твоят съпруг. И знам, че има предвид теб, Боунс. Така, че това имах предвид.

Боунс изглеждаше така, сякаш току-що съм го промушила с кол, а Менчерес имаше онова хладно, неразгадаемо изражение на лицето си. Не давайки нищо да се разбере.

— Знаеш ли, изглежда винаги, че когато нещата между нас вървят наистина добре, идваш ти, за да прецакаш всичко! — избухнах аз към Менчерес.

— Избра от всички възможни места да дойдете в Париж — отвърна Менчерес.

— И какво? Имаш нещо против французите ли? — усещах вълна от нерационален гняв към него. В мен се надигаше крясък. — Не може ли просто да ни оставиш на мира!

След това се отърсих. Какво ми ставаше? Да не би да имах тежък случай на предменструален синдром или нещо от сорта?

Менчерес разтри челото си. Тези прекрасно моделирани черти на лицето му бяха в профил, когато той погледна настрани.

— Париж е красив град. Наслади му се. Виж всички забележителности. Но не ходи никъде без придружители и ако сънуваш Грегор отново, Кат, не му позволявай да сложи ръце върху теб. Ако го видиш в сънищата си, бягай.

— Ъм, няма начин да се измъкнеш с тези неясни, тип приятен виден простотии — казах. — Кой е Грегор, защо го сънувам и защо го

наричат Сънищен Похитител?

— Още по-важното, защо се е появил и се мъчи да я достигне? — гласът на Боунс беше студен като лед. — Грегор не е бил чуван и виждан повече от десетилетие, мислех си, че може да е мъртъв.

— Не е мъртъв — каза Менчерес, малко мрачно. — Подобно на мен, Грегор има видения за бъдещето. Той възнамерява да промени бъдещето на базата на едно от тези видения. Когато разбрах това, го затворих за наказание.

— И какво иска от съпругата ми?

Боунс натърти думите си, докато извиваше вежда към мен, сякаш подканяйки ме да оспоря. Не го направих.

— Видял е Кат в едно от виденията си и е решил, че трябва да я има — заяви Менчерес с равен тон. — След това откри, че тя ще се обвърже кръвно с теб. Около шестнадесетия рожден ден на Кат. Грегор е имал намерение да я открие и да я отведе. Планът му е бил много прост — ако Кат никога не те беше срещнала, тя щеше да е негова, а не твоя.

— Проклето дебнещо копеле! — изръмжа Боунс, докато челюстта ми увисваше. — Ще го поздравя за хитростта му — докато забивам сребро в сърцето му.

— Не подценявайте Грегор — продължи Менчерес. — Успял е да избяга от моя затвор преди около месец. Все още не знам как. Грегор изглежда е по-заинтересован от Кат, отколкото да ми отмъщава. Тя е единственият човек, с когото знам, че той се свързва чрез сънища откакто е навън.

Защо тези лакоми вампири продължават да се опитват да ме колекционират? Това да бъда една от единствените известни полувампири беше по-болезнено, отколкото си заслужаваше. Грегор не беше първият вампир, който си мислеше, че ще бъде хубаво да ме държи като някакъв вид екзотична играчка, но печелеше точки за това, че е измислил най-оригиналния план да го направи.

— И ти заключи Грегор за дузина години, само за да му попречиш да промени бъдещето ми с Боунс? — попитах с явен скептицизъм. — Защо? Не направи особено много, за да спреш създателя на Боунс, Иън, когато той се опита да направи същото.

Стоманените очи на Менчерес прехвъркнаха от мен към Боунс.

— Имаше заложено повече — каза той накрая. — Ако никога не беше срещнала Боунс, той можеше да остане под властта на Иън за дълго, без да поеме властта над свой собствен род, а след това и без да стане съдружник повелител на моя, когато се нуждаех от него. Не можех да рискувам това.

Значи изобщо не ставаше дума за защитата на истинската любов. Досещах се, че вампирите рядко правят нещо с чисти, алтруистични мотиви.

— Какво ще стане ако Грегор ме докосне в сънищата ми? — попитах, продължавайки напред. — Тогава какво?

Боунс ми отговори и изгарящата интензивност на погледа му можеше да обгори лицето ми.

— Ако Грегор вземе контрол над теб в сънищата ти, когато се събудиш, ще бъдеш там, където е той. Затова се нарича Сънищен Похитител. Може да отвлича хората в съня им.

ГЛАВА 2.

Бих спорила, разбира се. И двамата мъже ми отправиха погледи, с които ми показваха колко е глупаво да оспорвам нещо, което те знаят със сигурност. Способностите на Грегор обикновено действаха само върху хора, тъй като вампирите и гулите имаха свръхестествени способности за контролиране на ума, което ги предпазваше от подобно подсъзнателно отвличане. Но след като аз бях наполовина човек, беше възможно номерът на Грегор да действа и върху мен. Почакайте само да кажа на чичо ми, че има вампир, който е способен на това. Щеше да се изпусне в гащите.

— Грегор ще се опита да те подчини в сънищата ти — каза ми Менчерес на раздяла. — Ще направиш добре ако игнорираш всичко, което ти казва и се събудиш колкото можеш по-бързо.

— Можеш да си заложиш задника на това — измърморих — Впрочем, кое му е важното на Париж? Каза, че сме избрали да дойдем в Париж така, сякаш това има значение.

— Грегор е французин — беше отговорът на Менчерес. — Ти избра да посетите дома му от близо девет века. Съмнявам се да е съвпадение.

Наежих се.

— Какво намекваш?

— Очевидното — каза Боунс, почти дърпайки ме за раменете, докато вървахме към живописна вила, частично скрита от полепналите към нея лози. — Грегор ти е казал да дойдеш тук.

Бяхме поздравени от една прекрасна френска двойка, и двамата вампири, които ни посрещнаха на входа с думи за добре дошли, които не разбрах. Боунс им отвърна на същия език, като акцентът му звучеше толкова автентично, колкото и техния.

— Не ми каза, че говориш френски — промърморих аз.

— Не ми каза, че си имала многократни сънища — отвърна ми той на английски. Все още беше ядосан.

Въздъгнах. Поне имахме няколко спокойни седмици зад гърба си. Представихме се един на друг на английски. Соня и съпругът ѝ Ноел бяха нашите домакини за времето на престоя ни в Париж.

— Женени сте? — попитах изненадано, след което се изчервих. — Не исках да прозвуча толкова шокирано. Аз просто...

— Вие сте първата обвързана вампирска двойка, която тя среща, *mes amis* — любезно допълни Боунс. — Мисля, че беше започнала да вярва, че държи монопол над статуса.

И двамата се засмяха и неудобният момент отмина.

Соня дори не погледна към половината дузина вампири, които бяха заели позицията около периметъра на дома ѝ.

Показаха ни стаята ни, която беше с гледка към обграждащите къщата градини. Соня беше специалист в градинарството. Градините ѝ биха могли да бъдат използвани като проект за Райската градина.

— Усърдие и търпение, *ma chérie* — отвърна ми тя, когато ѝ направих комплимент. — От всяко нещо може да има полза при подходящото приложение на тези две неща.

Тя погледна към Боунс по целенасочен начин, след като изрече това, давайки ми да разбера, че не беше пропуснала по-раншния му неучтив коментар.

— Ще се опитам да запомня това, скъпа ми Соня — отвърна той сухо.

— Естествено ще искате да се освежите и настаните. Кат, има плодове, сирене и охладено вино. Боунс, да изпратя ли някого горе за теб сега или по-късно?

— По-късно. Първо трябва да поговоря със съпругата си.

Тонът му отново съдържаше нотка на предизвикателство, когато изрече тези две думи. Соня и Ноел излязоха. Още преди стъпките им да заглъхнат, Боунс ме подхвана.

— Дявол да те вземе, Котенце, мислех, че това вече сме го минали, но ето че ти отново решаваеш какво аз мога или не мога да понеса, без да си го обсъдила с мен!

Някои от разкаянията ми ме напуснаха при наличието на обвинителния му тон.

— Мислех си, че не означава нищо, за това не ти казах.

— Нищо? Много фин начин, по който да опишеш опита на прочут вампир да те открадне право от леглото ни.

— Не осъзнавах, че се случва именно това!

— Знаела си, че нещо не е наред, но го скри от мен. Мислех си, че си се научила преди шест години, че да криеш неща от мен е грешка.

Това беше удар под кръста. Няколко месеца след като с него се бяхме срещнали, нечовешкият ми статус беше разкрит, след като бях арестувана за убийството на губернатора на Охайо. Тогава не знаех, че Дон, ФБР агентът, който ме разпитваше, е братът на некадърния ми баща вампир, който е забременил майка ми само защото е правил секс с нея твърде скоро, след като е бил превърнат. Също така не знаех, че Дон е наясно от рождението ми, че съм полувампир. Просто си бях помислила, че Дон е старши агент от ФБР, който знае за вампирите — и който би убил Боунс, ако не приема предложението му да се присъединя към него и елитния му секретен екип.

Така че бях измамила Боунс и бях избягала с Дон, вярвайки, че това е единственият начин да спася живота му. Боунс не прие това, че го изоставих, много добре. Отне му над четири години, но ме намери и ми показа колко съм грешала като съм си мислела, че е невъзможно да сме заедно. Все още изпитвах ужасна вина заради това, което сторих тогава, а ето че той току-що беше заврял горещ ръжен в тази стара рана.

— Колко дълго смяташ да ме наказваш заради това? Ако последният ти коментар служи за някакъв индикатор, предполагам, че това ще ми бъде натяквано с години.

Част от гнева напусна изражението на лицето му. Той прокара ръка през косата си, отправяйки ми разочарован — но по-малко проклинащ — поглед.

— Имаш ли си някаква идея през какво щях да премина ако се събудех и откриех, че си изчезнала безследно? Това щеше да ме докара до лудост, Котенце.

Поех си дълбоко дъх и го изпуснах бавно. Ако си мислех, че Боунс може да изчезне в съня си, отвлечен от някакъв странен вампир с непознати цели, аз също бих изгубила всяко подобие на рационалност. *Стегни се, Кат. Сега не му е времето да се препираме за коментари, които никой от вас не е мислил наистина.*

— Нека се опитаме да преминем през това, става ли? Трябваше да ти кажа за сънищата. Ако ги сънувам отново, ще ти кажа веднага

щом се събудя. Честна скаутска.

Той се приближи към мен, стисвайки раменете ми.

— Не мога да понеса да те изгубя така, Котенце.

Покрих ръцете му със своите.

— Няма, обещавам ти.

В операта Palais Garnier всичко беше екстравагантно до последния детайл, с антична старовремска архитектура, която идваше действително от стари времена. Соня и Ноел дойдоха с нас, както и защитният ни антураж. Боунс не поемаше никакви рискове, в случай че Грегор се появеше, за да развали веселбата. Това ми беше първото ходене на опера. По принцип не нося хубави рокли, без да има някой за убиване, но, освен ако операта не беше далеч по-живописна, отколкото я описваха в брошурата, това нямаше да се случи тази нощ.

Боунс получи толкова много влюбени погледи по пътя ни през позлатения изход, че ръката ми се затегна около неговата. Съгласна бях, че той изглежда поразително с черния си смокинг и бяло копринено шалче, драпирано около врата му, но трябваше ли жените да зяпат? През по-голямата част от времето, аз примирах от блестящото му великолепие, без да мога да повярвам напълно, че някой толкова зашеметяващ мъж може да принадлежи на мен. И все пак понякога премрежените погледи, хвърлени към него ме караха да искам той да не беше чак такъв бонбон за очите.

— Те не зяпат мен, коте — прошепна ми Боунс. — Гледат към теб. Както и аз.

Усмихнах се при похотливия поглед, който той ми отправи.

— Това е просто от роклята — подразних го аз. — Начинът, по който се дипли кара бедрата и гърдите ми да изглеждат по-големи. — Ярочервената тафтена рокля имаше допълнителни ивици около гърдите ми, прикриващи леките банели, които придържаха роклята без презрамки нагоре. След това тези ивици се събираха към бедрата ми, преди да се разперят във формата на рибя опашка към края на дългата, тясна пола. Това беше най-префърцуненото нещо, което някога съм носила.

Боунс се засмя ниско.

— Не мога да спра да се чудя как ще те взема докато си в нея. Точно в момента съм решил да е изотзад, макар че това може и да се промени до края на операта.

— Защо дойдохме на това, ако ще ме задиряш наум, вместо да гледаш представлението?...

— Защото това е забавление само по себе си — отговори ми той с порочна усмивка. — Ще се наслаждавам на това да си представям всички неща, които ще ти направя веднага щом останем сами.

След това той стана по-сериозен и блясъкът напусна очите му.

— Всъщност си мислех да видим операта, да си направим късна вечеря и след това да се поразтъпчем в проучване на града. Макар че ще си имаме ескорта, който да ни следва, предполагам не е нужно той да ни е залепен за задниците. Това би ли ти харесало?

Ченето ми увисна. Да се разхождам наоколо без пълно бойно снаряжение по тялото си и въоръжена бригада до лакътя ми? Просто на обиколка по забележителностите, като обикновените хора?

— Бих ти отговорила на всеки език, в който присъства думата да. Моля те кажи ми, че не си на път да кажеш шегичка.

— Не съм. Представлението ще започва. Да намерим местата си.

— Добре.

— Нещо си много лесна за убеждаване, а? — онзи лукав тон се беше завърнал в гласа му. — По-късно ще се възползвам от това.

Когато завесите се спуснаха за антракта, знаех със сигурност три неща: обичах операта, исках питие и имах нужда да пишкам.

— Идвам с теб — оповести Боунс, когато дадох гласност на повика си към тоалетната. Завъртях очи.

— Има си правила относно това.

— Трябва да освежа червилото си. Кат, имаш ли нещо против да те придружа? — попита Соня. — Боунс, ти можеш да вземеш малко шампанско. И аз бих искала една чаша. Зад тоалетните е, така че няма да имаш затруднения да ни откриеш.

Преводът беше очевиден. Боунс би бил наблизко в случай че има опасност от какъвто и да е вид, било то от заблуден поклонник или смъртоносен немъртъв ентузиаст, а аз щях да си имам бодигард. Той кимна.

— Мога да ви ескортирам. Не го раздавам като свръхзащитнически настроен. Това е просто любезност.

— Разбира се — устните ми трепнаха. — Както кажеш.

Имаше дълга опашка пред дамската тоалетна. Боунс изпухтя развеселено, когато видя колебливия ми поглед към празния вход на мъжките тоалетни.

— Има си правила относно това — подигра ми се той.

— Знам, че всички тези мадами не чакат тук, за да пуснат по една вода, трябва да обособят едно помещение за оправяне на грима, за да може останалите от нас да се изпишкат — възнегодувах аз, след което се обърнах извинително към Соня. — Ъ, нямах предвид теб. Просто игнорирай всичко, което говоря, така и двете ще си бъдем по-добре.

Тя се засмя.

— Знам какво имаш предвид, *cherie*. Аз самата често съм си го мислела, тъй като тоалетната чиния не ми е от полза от много време насам.

— Донеси ми малко ликьор, Боунс, бързо, че да спра да говоря нетактични глупости.

Той целуна ръката ми.

— Ще се видим пак тук.

Когато се отдалечи, не бях единствената, която се наслаждаваше на гледката.

— Мммм, хмммм.

Тихата въздишка дойде от една брюнетка по-напред на опашката. Извих вежда към нея и потупах годежния си пръстен за ефект.

— Зае е, скъпа.

Беше човек, иначе щях да я подхвана при втория страстен поглед, който отправи към Боунс, преди да свие рамене към мен.

— Нищо не е вечно.

Изскърцах със зъби.

— Освен смъртта.

Соня каза нещо на френски, което накара устните на жената да се свият намусено, преди тя да се обърне с последен частичен поглед.

— Ако не можеш да търпиш да се възхищават на мъжа ти, по-добре ще направиш да го държиш вкъщи. — С тежкия ѝ френски акцент, изсъскването ѝ беше почти тихо.

Не можеш да я убиеш само защото е уличница, напомних си аз. Дори и ако можеше да разпарчетосаш тялото ѝ дискретно...

— Чука се дори по-добре, отколкото изглежда на външен вид — примирих се да кажа. Няколко глави се обърнаха. Не ми пукаше: бях вбесена. — И това прекрасно лице ще бъде притиснато между краката ми веднага, щом си тръгнем, не бой се.

Откъм тълпата на бара чух Боунс да се смее. Соня се изкикоти. Жената ме изгледа злъчно и стъпи встрани от опашката.

— Вон, един човек по-малко пред нас, ще приключим, преди да е донесъл питиетата ни — забеляза Соня, след като спря да се смее.

— Един падна в боя. — Огледах опашката от жени, повечето от които или се усмихваха, или избягваха погледа ми заради тази малка сцена. — Остават още около дузина.

Десет минути по-късно, когато влязохме в тоалетната, се опитвах да не подскачам на един крак от нетърпение.

Това беше всичко, което можех да направя — да чакам реда си и да не карам Соня да използва вампирския си контрол над ума, за да накара останалите жени да отстъпят от пътя ми, това не би било честно.

Когато излязох, Соня прибираще червилото си в малката си чанта. Присъединих се към нея до огледалото, за да измия ръцете си.

— Светът е малък — каза някой от мое дясно.

Обърнах се, забелязвайки една симпатична блондинка да ме гледа.

— Извинете?

— Не ме помниш? — тя поклати глава. — Беше преди известно време. Дори не бях сигурна, че това си ти, докато не затапи онази жена, но цветът ти е забележителен. При това беше нетърпелива и първият път, когато се срещнахме.

От акцента ѝ отсъдих, че е американка. И никога в живота си не я бях виждала преди това.

— Съжалявам, бъркате ме с някого. — В крайна сметка бях добра в помненето на хората. От способностите на паметта на полувампирите, а и имаше значение за предишната ми работа.

— Беше в Риц на площад Вандом, помниш ли? — все още клатех главата си. Тя въздъхна. — Не е голяма работа. Съжалявам, че не се получи с онзи другият, но явно си го заменила, така че браво на теб.

— Хъх?

Сега се зачудих дали не е луда. Соня се приближи до мен. Момичето постави внимателно пудра на носа си, преди да напъха пудриерата обратно в чантата си.

— И без това изглеждаше твърде млада, за да се жениш, така че не те виня.

— Хъх? — повторих с явен скептицизъм.

Тя въздъхна.

— Няма значение. Радвам се да те видя отново.

Тя излезе от тоалетната. Соня тръгна да я хваща, когато промърморих:

— Не се притеснявай. Тя просто обърка човека.

Внезапно усетих болка в главата си, като малки иглички, които прободоха мозъка ми. Разтрих челото си.

— Добре ли си, *cherie*? — попита Соня.

— Добре съм. Объркала е човека — повторих. — В крайна сметка това е първото ми идване в Париж.

Вървахме по Rue de Clichy следвани от нашите бодигардове, вървящи на няколко крачки зад нас. Отказах пълна вечеря и просто си взех кроасан и капучино в едно от многото очарователни кафенета, оградящи улицата от двете ѝ страни. Соня и Ноел не се бяха присъединили към нас, избирайки да ни оставят да получим малко привидна усамотеност. Изглеждаше наистина някак интимно, въпреки ескорта и стотиците минавачи. Ние бяхме просто поредната двойка, една от безбройните, бродещи из среднощните улици на Париж.

По пътя Боунс ми разказваше за сградите и постройките, които още бяха останали и какви са били преди. Разсмиваше ме с истории за себе си, най-добрия си приятел Спейд и създателя си Иън. Можех само да си представям ада, който тези тримата трябва да бяха сътворили. Спряхме в края на една от дългите улици, където сградите бяха особено близо една до друга. Боунс каза нещо на френски, след което ме отведе по-нататък по тясната алея.

— Какво каза току-що?

Той се усмихна.

— По-добре да не знаеш.

След това покри устните ми в задълбочена целувка, придърпвайки ме към себе си. Изпъшках, когато почувствах ръцете му да набират роклята ми.

— Луд ли си? Има половин дузина вампири наблизо...

— И никой от тях с изглед насам — отрязва ме той, хилейки се. —
Както са инструктирани.

— Могат да чуят, Боунс — продължих да протестирам, оказвайки се в лице със сградата, когато той ме завъртя. Той продължи да се смее.

— Тогава увери се, че ще ми казваш ласкави неща.

Боунс беше поставил ръка около кръста ми, заключвайки ме към себе си. Неспкойното ми въртене само приплъзна роклята ми още по-нагоре, докато ръцете му я набираха. Тогава внезапно проникване на зъбите му във врата ми ме накара да застина. От него идваше нисък звук на удоволствие.

— Ах, Котенце, обичаш това почти толкова, колкото и аз. Потъни в мен, любима, докато аз правя същото.

Усещах кръвта, напускаща ме и вливаща се в него като заменена от сладък огън. Боунс беше прав: обичах, когато ме хапеше. Почувствах кожата си нагорещена, сърцебиенето ми се ускори — и тогава се отърквах в него и стенех заради отлагането му да разкопчае панталона си.

— Боунс — успях да кажа. — Да.

Сградата ме удари толкова силно в лицето, че почувствах как скулата ми се счупва. А след това регистрирах изстрелите. Дойдоха в отривисти избухвания около нас от всички страни, освен от сградата, към която бях бутната. Боунс ме беше притиснал към тухлите. Тялото му покриваше моето и той се беше провесил около мен, а тялото му се разтрисаше, докато забиваше юмруци в стената пред мен, в опит да направи врата там, където нямаше такава.

Тогава осъзнах, че трепери. Беше обстрелван с куршуми. Звучеше сякаш пазачите ни са поели дори още по-лоша манипулация. От пресекливите моменти, в които Боунс не трепваше по рефлекс, съдех, че трябва да бяха оформили периметър около свитите ни тела. Когато един силен изстрел завърши с пресечен кръсък, започнах да се боря в паниката си. Беше много по-зле, отколкото смятах. Които и да бяха те, стреляха със сребърни куршуми.

— Трябва да бягаме. Боже, това ще те убие! — изпищях, опитвайки се да се измъкна от кълбото, в което Боунс ме беше

притиснал, заковавайки ме с цялата си сила. Блъсках се безполезно като костенурка по гръб.

— Ако побегнем, може да те улучат — каза той рязко, почти недоловимо над шума от изстрелите. — Някой трябва да се е обадил за подкрепление. Ще почакаме, Менчерес ще дойде.

— Ще си мъртъв дотогава! — контрирах го. Беше трудно да убиеш вампир с пистолет, дори и със сребърни куршуми, защото отнемаше дълго време да се разкъса сърцето. Боунс ме беше научил на това: никой вампир не би ти стоял неподвижно и на позиция.

Негови думи — отпреди шест години, които определиха огнестрелните оръжия като неефективно оръжие.

И ето че Боунс сега им стоеше неподвижно и на позиция. Подкреплението щеше да пристигне прекалено късно. Трябваше да е узнал това дори и преди мен. За пръв път той ме лъжеше. Стената на сградата се поддаде там, където се забиваше юмука му. Хората вътре се разпищяха. Дадено време. Боунс можеше да пробие стената и щяхме да имаме подслон от безмилостния открит огън.

Но да бие по нея с една ръка, докато е правен на решето с куршуми? Боунс вече се движеше позабавено, а юмуците му ставаха като на пиян. Боже, щеше да умре, приведен над мен, точно тук, на улицата. В мен се надигна някаква свирепост. Знаех само, че Боунс трябва да се измъкне от този обстрел за достатъчно дълго, че да се излекува. Нямахше дори ясна команда, която мозъкът ми да изпрати на тялото. С тази цел в ума си, успях да изманеврирам настрани, след което се изстрелях право нагоре с ръце, обвити около него. Добрахме се до върха на пететажната сграда, към която бяхме притиснати. Веднъж щом стигнахме покрива се завъртях с него, но странно, около нас не свистяха куршуми. Не се занимавах да се чудя защо убийците не се целят в нас в момента. Не и когато усетих как Боунс хлътва в ръцете ми. Изпълнилият ме страх ме накара да скоча на покрива на съседната сграда с него. А след това и на следващата, и на следващата, без дори да имам време да се изумя от това, което току-що бях направила. Когато останалите изстрели започнаха да звучат по-слабо, се спрях. С това, което трябваше да направя, бих се строполила като камък, но Боунс се нуждаеше от кръвта ми. Много от нея. Не бяхме преследвани от никакви летящи наемни убийци. Може би пазачите ни ги задържаха засега, но това нямаше да продължи така задълго. Хванах

отпуснатата глава на Боунс и разрязах китката си на кучешките му зъби, оставяйки кръвта ми да се разлива в устата му. За един смразяващ, вцепеняващ момент нищо не се случи. Той не преглътна, не отвори очи и остави червената течност да се излива от устата му.

Обезумяло опитах с другата си ръка да размърдам челюстта му и да накарам кръвта да тръгне надолу към гърлото му. Очите ми се изпълниха със сълзи, понеже той имаше маса от запълнени със сребро дупки навсякъде по тялото си, дори по бузите си. О, Боже, моля те, не го оставяй да умре...

Накрая той преглътна. Очите му не се отвориха, но имаше всмукване на китката ми, което не беше там до преди малко. Това смукване нарасна, издърпвайки кръвта от вените ми и облекчението, което ме заля, притъпи замайването, което последва. Хипнотизирано гледах как дупките по Боунс започват да се разширяват, след което употребените сребърни куршуми бяха изхвърляни от тялото му.

Това ме накара да се усмихна дори и докато зрението ми се замъгли и изчезна, точно докато Боунс отваряше очи.

ГЛАВА 3.

— ... Се събуди сега...

— ... Скоро ще заминаваме, той ще пристигне утре.

Над мен се носеха откъси от някакъв разговор. Беше ми топло. Е, навсякъде, освен на ръката ми.

Нещо меко и хладно докосна челото ми.

— Будна ли си, Котенце?

Това ме накара да отворя очи, прогонвайки летаргията. Опитах се да седна, но един решителен захват около ръката ми ме възпря.

— Не се движи, любима. Дай на кръвта няколко минути да циркулира.

Кръв ли? С няколко премигвания Боунс дойде на фокус в полезрението ми. Той все още имаше червени петна навсякъде по себе си, но погледът му беше непоколебим. Това ме успокои достатъчно, че да потъна обратно там, където се бях намирала, което очевидно беше просната в скута му. До него имаше две празни кръвни банки, спринцовка и катетър.

— Къде сме?...

— В микробус на път към Лондон — отвърна той. — Помниш ли атаката?

— Помня как видях от теб да излиза достатъчно сребро, че да се спонсорират плановете за колежа на някого — отвърнах, оглеждайки се наоколо, за да открия Менчерес и четирима други вампири с нас. — Можеше да бъдеш убит. Никога повече не прави така.

Той се засмя.

— Кой го казва, жената, която вля почти цялата си кръв в мен.

— Имаше твърде много сребро в себе си, за да се излекуваш. Какво се предполагаше да направя, да седна и да те гледам как умираш?

— А тези въоръжени мъже можеха да те гръмнат в главата — беше равният му отговор.

— Кой бяха те? Измъкнаха ли се?

Докоснах бузата си. Нямах болка. Това, което Боунс ми беше дал не беше само човешка кръв. Можеше и да се лекувам по-бързо от средностатистическия човек, но само вампирската кръв можеше да поправи счупена кост толкова бързо.

— Съжалявам, любима — измърмори Боунс. — Почти те убиха при това нападение по такъв малоумен начин.

— Колко умряха?

— Трима от шестимата бяха убити.

Имаше нещо повече от самообвинение и тъга в гласа му, но все пак не можех да определя точно какво.

— Атакуваха ни гули и те бяха дяволски добре въоръжени, както знаеш. Веднага след като ти тръгна с мен, около осем други вампири се присъединили към битката.

— Поне помощта все пак е дошла — усмихнах се към Менчерес. — Благодаря ти.

Устните на Боунс се свиха.

— Не хората на Менчерес ни се притекоха на помощ. Нашите спасители след това по-скоро биха атакували мен, ако Менчерес не се беше появил най-накрая с подкрепление.

Може би новата кръв не беше достигнала все още мозъка ми, защото не разбирах.

— Ако не са били твоите хора, чии са били?

— Били сме следени от две групи хора — прецени Боунс. — Тези гули и хората на Грегор, предполагам. Той трябва да се е уморил да се опитва да те достигне чрез сънищата ти и да е решил да заложи на физическата форма на отвличане.

Не ми убягна, че Менчерес не беше казал и дума.

— Какъв е твоят дял от това?

Той ме погледна.

— Когато пристигнем у Спейд ще бъдем в по-добра обстановка, за да продължим този разговор.

— Сега. — Една дума от Боунс, изговорена с резолюцията на хиляда.

— Криспин...

— А сега се обръщаш към мен с човешкото ми име, сякаш аз съм все още онова момче — прекъсна го Боунс. — Аз съм ти равен чрез нашия алианс, така че ще ми кажеш всичко, което знаеш за Грегор.

Боунс предизвикваше Менчерес да започне гражданска война между редиците им като откаже. Не бях очаквала Боунс така да тегли черта в пясъка и практически да ѝ се изпикае и от обърканото изражение на Менчерес съдех, че нито пък той го очакваше.

След това Менчерес се усмихна тънко.

— Добре. Казах ви, че заключих Грегор за това, че планираше да се намеси в бъдещето на Кат, така че тя никога да не те срещне. Това, което не ви казах е, че Грегор вече беше взел Кат със себе си, преди да го заловя.

Подскочих.

— Никога през живота си не съм срещала Грегор!

— Това помниш — отвърна Менчерес. — Чувстваш болка в главата си, когато чуеш за Грегор, нали? Това са пробужданията на притиснатите ти спомени. Ти си била с Грегор седмици преди да открием двама ви в Париж. Дотогава той беше успял да те омае и обърка с лъжите си. Знаех, че ще трябва да променя спомените ти, за да поправа нещата, ето защо ти нямаш спомен за времето, прекарано с него.

— Това не може... но той не може... — Тогава чуковете в черепа ми забиха. *Той не ти е съпруг... Съжалявам, че не се е получило с онзи другия... Беше в Риц на площад Вандом...*

— Но вампирският контрол над ума не действа върху мен — изломотих накрая. — Аз съм полувамфир, никога не е действал върху мен!

— Точно затова аз бях единственият, който може да го направи — каза Менчерес тихо. — Беше необходима цялата ми сила заедно със заклинание, за да се изтрие това време от ума ти. По-нисшите вампири не биха могли да се справят.

Боунс също изглеждаше зашеметен.

— *Partir de la femme de mon maitre.* — измърмори той. — Това изкрещя един от вампирите на Грегор преди да избяга. Значи затова Грегор е толкова обсебен от нея.

Менчерес се беше смълчал. Боунс погледна към него, а след това към мен.

— Не ми пука — каза той накрая. — Грегор може да си завре претенциите право в задника.

Аз все още не бях убедена.

— Но аз мразех вампирите преди Боунс. Никога не бих заминала с някой от тях за седмици.

— Мразеше ги заради влиянието на майка си — каза Менчерес. — Грегор се е справил първо с нея и я е омагьосал да ти каже, че той е неин приятел, който ще те защитава.

Боунс изръмжа.

— Колко далеч се е разпространило искането на Грегор?

Менчерес обмисли въпроса му.

— Не си ме попитал дали това се е случило вече.

Чувствах се сякаш говорят на чужд език.

— Какво?

— Няма значение. Той ще я получи само над съсухрения ми сбръчкан труп.

— Какво! — потупах Боунс за повече подчертаност.

— Искането на Грегор — каза Боунс ледено. — Сега, когато е свободен, той казва на хората, че по някое време през тези седмици, през които сте били заедно, той се е оженил за теб.

Противоположно на общественото мнение имаше няколко пъти в живота ми, в които съм оставала без думи. Когато бях на шестнадесет и майка ми ми каза, че всичките ми странности се дължат на това, че баща ми е вампир, беше единият път. Да видя Боунс след четири години раздяла беше другият. И все пак това се нареждаше над тях. За времето от няколко смразяващи мига не можех да асимилирам това в ума си с достатъчно силното си отрицание. Не бях единствената с опулени очи. Дори и в състоянието, в което се намирах забелязах, че останалите вампири в микробуса имат изумени изражения, които бързо преминаха в празни, след какъвто и зъл поглед да им беше отправил Боунс. Менчерес продължаваше да гледа с все същия непреклонен поглед и накрая аз назовах на глас първата ясна мисъл, която дойде в ума ми.

— Не. — Само да го кажа ме накара да се почувствам по-добре, така че го повторих по-силно. — Не. Не е истина.

— Дори и да беше, няма да важи след смъртта му — обеща Боунс. Посочих към Менчерес.

— Ти си бил там, нали? Кажи му, че не се е случило!

Менчерес сви рамене.

— Не съм видял кръвната обвързваща церемония. Искането на Грегор се е случило точно преди да пристигна. Неколцина от неговите хора казват, че са били свидетели на церемонията, но те биха могли да лъжат, а честността на Грегор не е без недостатък.

— Но какво съм казала аз?

Изведнъж се почувствах уплашена. Бях ли се обвързала някак си с непознат вампир? Не бих могла, нали?

Погледът на Менчерес се прикова в моя.

— Ти беше истерична. Грегор беше манипулирал емоциите ти и беше отведена към непознато наказание. Ти би казала всичко, истина или не, за да го предотвратиш.

С други думи...

— Боунс заяви своята позиция по този въпрос. — Менчерес обходи с очи вътрешността на микробуса. — Подкрепям го като негов съдружник. Някой има ли различно мнение?

Последваха незабавни отрицания.

— Значи е уредено. Грегор има необоснован иск, който ще бъде игнориран. Кат не може сама да потвърди обвързването, а тя е единственият друг човек, който ще знае ако то се е случило.

Боунс?

На лицето му разцъфна внезапна усмивка, но тя беше толкова студена, колкото се чувствах и аз отвътре.

— Да видим колко дълго ще оцелее някой, ако предположи, че жена ми не ми е жена.

— Както желаш. — Менчерес беше невъзмутим за потенциалното изтъняване на редиците. — Ще пристигнем у Спейд преди съмване. Аз във всеки случай съм уморен.

С мен ставахме двама. Но се съмнявах, че ще мога да спя. Да откроя, че повече от месец от живота ми е бил изтръгнат от съзнанието ми ме караше да се чувствам като изнасилена. Вгледах се в Менчерес. *Нищо чудно, че винаги съм имала проблем с теб.* На някакво подсъзнателно ниво инстинктите ми бяха запомнили, че той ме е манипулирал против волята ми, дори и ако точният спомен за това събитие беше изгубен. *Или не беше?*

— Защо не можеш просто да погледнеш в съзнанието ми и да видиш сам какво се е случило? Ти си изтрил спомена ми, не можеш ли да го върнеш?

— Заровил съм го дори отвъд моя обхват, за да бъда сигурен, че ще остане забравен.

Велико. Ако мега-повелителят Менчерес не можеше да надникне в спомена, тогава трябва той наистина да беше изгубен...

— Не ми пука в какво вярва Грегор или някой друг — каза ми Боунс с по-мек тон. — Всичко, от което ми пука, е какво мислиш ти, Котенце.

Какво мислех аз? Това, че съм дори още по-прецакана, отколкото вярвах преди. Да имам един месец от живота си, отнасящ се за непознат, за когото може би, а може би не се бях омъжила изтрит? Мамка му, откъде да започна?

— Ще ми се хората просто да ни оставят на мира — казах. — Помниш ли когато бяхме само двамата в една голяма тъмна пещера? Кой да знае, че това би било най-малко сложното време от живота ни?

ГЛАВА 4.

Барон Чарлз де Мортимър, който бе променил името си на Спейд, за да не може никога да не забравя, как някога е бил затворник в колониална каторга и към него са се обръщали единствено по името на инструмента, който му е бил назначен за работа, имаше невероятен дом. Къщата му беше просторно имение с безукорни морави и високи живи плетове по периметъра. Със своята архитектура в стила на осемнадесети век изглеждаше така, сякаш е била строена, докато Спейд все още е бил човек. Вътре имаше дълги, величествени коридори. Орнаментирани дървени изделия по стените. Боядисани тавани. Кристални полилеи. Ръчно избродирани гоблени и антична мебелировка. Огнище, около което можеш да организираш среща.

— Къде е кралицата? — измърморих непочтително, след като портiera ни въведе вътре.

— Не ти е по вкуса ли, любима? — попита Боунс с разбиращ вид.

Ни най-малко. Бях отгледана в провинциален Охайо, където най-хубавите ми дрехи биха били парцали в сравнение с материята на канапето, покрай което току-що бяхме минали.

— Всичко е толкова перфектно, че имам чувството, че ще го оскверня ако седна на него.

— Значи трябва да преосмисля спалнята ви. Ще видя дали нямаме нещо по-удобно в конюшните — подразни ме един глас. Спейд се появи, като тъмната му заострена коса беше разбъркана сякаш наскоро е бил в леглото.

Прехапах си езика.

— Домът ти е прекрасен — казах аз — Не ми обръщай внимание. Ще добия маниери, когато прасетата полетят.

Спейд прегърна Боунс и Менчерес за добре дошли, преди да поеме ръката ми и, странно, да я целуне. Обикновено не беше така официален.

— Прасетата не летят. — Устните му се извиха. — Макар че бях информиран, че ти си си намерила криле по-рано тази вечер.

Начинът, по който го каза ме накара да се почувствам неловко.

— Не съм летяла. Просто скочих много високо. Дори не знам как го направих.

Боунс ми отправи поглед, който не можех да разгадая. Спейд отвори уста да каже нещо, но Менчерес вдигна ръка.

— Не сега.

Спейд плесна с ръка Боунс по гърба.

— Доста уместно. Почти призори е. Ще ви отведа до стаята ви. Блед си, Криспин, така че ще изпратя някого за теб.

— Ако съм блед, то това няма нищо общо с липсата на кръв — каза Боунс със студен тон. — Когато дойдох на себе си, тя беше преляла повечето си кръв в мен. Ако Менчерес не беше дошъл с всички онези кръвни банки, тя можеше да се превърне, преди да е готова.

Последвахме Спейд нагоре по стълбите.

— Нейната кръв не е само човешка, което е повече от доказано, така че все пак ще пратя някого горе.

— Имам други неща в ума си вместо хранене.

Спейд все още не беше чул за черешката на тортата в нашата вечер. Той знаеше само за атаката на гулите.

Вратата се отвори, разкривайки широка спалня, с епохална мебелировка, балдахиново легло, в което можеше и да е спала Пепеляшка, след като Принцът я е отвел, разбира се, и още едно масивно огнище.

Един поглед към стената, заграждаща банята ми разкри, че е направена от ръчно боядисано цветно стъкло. Още веднъж бях поразена от неудобството си да докосна нещо. Дори и подплатените с коприна одеяла на леглото изглеждаха прекалено прекрасни, за да се спи под тях.

Боунс нямаше никое от моите притеснения. Той свали якето си, за да разкрие направената си на решето от куршумите блуза и панталоните, които още носеше, изрита настрани обувките си и се строполи в стола наблизко.

— Приличаш на парче швейцарско сирене — изкоментира Спейд.

— Изтощен съм, но все пак трябва да бъдеш информиран за нещо.

Спейд вирна глава.

— Какво?

В няколко кратки, сбити изречения, Боунс обясни откритията от онези изгубени седмици, когато съм била на шестнайсет... и претенциите на Грегор, че съм негова жена, а не на Боунс. Спейд не каза нищо за минута. Веждите му се склочиха, докато, най-накрая, той не изсъска ниско.

— Мътните го взели, Криспин.

— Съжалявам.

Измърморих това, докато гледах настрани от Боунс в надупчените му от куршуми съсипани дрехи. И всичко това заради теб, подиграваше ми се умът ми.

— Да не си посмяла да се извиняваш. — каза веднага Боунс. — Не си искала да бъдеш родена такава, каквато си, и не си искала Грегор да те преследва толкова безмилостно. На никого не дължиш извинение.

Не вярвах в това, но не спорих. Щеше да отнеме повече енергия, отколкото всеки един от нас имаше. Вместо това замаскирах мислите си зад стена, нещо, което бях усъвършенствала през последната година.

— Спейд е прав, още кръв ще ти се отрази добре. Аз ще си взема душ, а ти можеш да пиеш от който там бар е отворен.

Спейд кимна одобрително.

— Тогава е уредено. Някои неща, които би трябвало да ти свършат работа вече са поставени тук, Кат, а и за теб, Криспин. Менчерес, ще те отведе до стаята ти, а след това ще обсъдим останалото от тази бъркотия по-късно.

Смъртта ме преследваше. Тя продължаваше неуморното си преследване през тесните улици и скованите алеи, по които тичах с всяко запъхтяно поемане на дъх. Изкрещях за помощ, но знаех с ужасяваща убеденост, че няма бягство.

Имаше нещо познато по тези улици, дори и толкова опустели, колкото бяха. Къде бяха отишли всички? Защо никой не би ми

помогнал? А мъглата... проклета да е тази мъгла. Караше ме да се препъвам в прикритите от нея обекти и прилепваше към краката ми, докато се хвърлях през нея.

— Насам...

Познавах този глас. Обърнах се по посока към него, удвоявайки усилията си да тичам към звука.

Зад мен Смъртта мърмореше проклетия, поддържайки темпо. От време на време по гърба ме удряха силно нокти, които ме караха да пищя от страх и от болка.

— Само малко по-нататък...

Гласът ме подтикваше към сенчеста фигура, която се появи в края на алеята. Веднага щом го видях, Смъртта остана назад, изоставайки с няколко стъпки. С всяка крачка, отделяща ме от злото, което ме преследваше в мен се разливаше облекчение.

Не се тревожи, почти съм там...

Сенките паднаха от мъжа. Чертите му се проясниха, разкривайки плътни вежди над сиво-зелени очи, извит аристократичен нос, пълни устни и пепелно руса коса. Един белег минаваше на зигзаг от веждата към челото му, дългата му до раменете коса се развяваше от вятъра.

— Ела при мен, *cherie*.

Едно предупреждение изникна в ума ми. Изведнъж празният градски пейзаж около нас изчезна. Нямаше нищо друго, освен двама ни и забвение от всички страни.

— Кой си ти?

Не чувствах това като правилно. Част от мен искаше да се хвърли напред, но друга част се свиваше от страх назад.

— Познаваш ме, Катрин.

Този глас. Познат, и едновременно с това съвършено непознат. Катрин. Никой не ме наричаше така вече.

— Грегор.

Веднага щом името му излезе от устата ми, объркването ми премина. Това трябва да беше той, а това означаваше, че сънувах. А ако сънувах...

Спрях се през протегнатата му ръка и отстъпих назад. Мамка му стара. Почти изтичах право в обятията му. Лицето му се сгърчи от чувство на безсилие, след това той направи крачка към мен.

— Ела при мен, съпруго моя.

— Няма начин. Знам какво се опитваш да направиш, Сънищен Похитителю.

Гласът ми отново си беше моя. Тежък. С всяка дума отстъпвах назад, ругаейки се на ум в опит да се събудя. *Отвори очи, Кат!*

— Знаеш само каквото те са ти казали.

Акцентът му беше френски, тук нямаше изненада, а думите отекваха. Дори и сънувайки имах усет за силата му. *О, проклетие, ти не си слаба малка халюцинация, нали? Стой настрана, Кат. Това пале хапе.*

— Знам достатъчно.

Той се засмя предизвикателно.

— Така ли, *cherie*? А казаха ли ти, че ме откраднаха от спомените ти, понеже това беше единственият начин, по който можеха да те задържат настрана от мен? Казаха ли ти, че те извлачиха от ръцете ми пищаща, умоляваща, че не искаш да си ходиш?

Той продължаваше да идва по-близо, а аз продължавах да отстъпвам. Както се и досещах в този сън не бях въоръжена.

— Нещо такова. Но не съм ти жена...

Грегор се приближи дебнешком. Той беше висок мъж, почти два метра и в чертите му имаше жестока красота, която се увеличи, когато той се усмихна.

— Не би ли ти харесало да знаеш сама, вместо да ти бъде казвано в какво да вярваш?

Изгледах го с нещо повече от подозрение.

Съжалявам, приятел, този буламач е бил затворен в затънтен край на ума ми. Менчерес не може да отдели похлупака, за да видим какво има вътре, така че е само твоята дума това, което казва, че сме женени.

— Те не могат да ти върнат спомените обратно. — Грегор протегна ръцете си. — Аз мога.

Грегор ще се опита да те застави да се подчиниш в сънищата ти, извън в ума ми съвета на Менчерес. Не беше сгрешил.

— Лъжец.

Завъртях се, побягвайки в противоположната посока, само за да се появи Грегор пред мен, сякаш е бил преместен с магия.

— Не лъжа.

Погледа ми се плъзна наоколо, но тук имаше само безполезна бледа мъгла. Трябваше да се събудя. Ако този тип сложеше ръка върху мен, можеше да се събудя в голяма опасност.

— Виж, Грегор. Знам, че Менчерес те е заключил за доста време и си вкиснат заради това, но нека бъдем разумни. Обвързана съм с кръв към мъжа, когото обичам, а има изобилие от риби в морето. Да си кажем сбогом, след това можеш да отиваш да си намериш друго момиче, което да отвлечеш в пустошта.

Златокосата му глава се поклати тъжно.

— Това не си ти, която говори. Ти не искаш да си убиец и да прекараш целия си живот оглеждайки се през рамо. Мога да върна нещата обратно, Катрин. Имаше избор преди. Избра мен. Хвани ръката ми, ще върна това, което си изгубила.

— Не. — чух шум зад себе си като ниско изръмжаване. Страхът плъзна по гърба ми. Смъртта беше дошла отново. Ръцете на Грегор се свиха, сякаш и той я чу.

— Сега, Катрин, трябва да дойдеш при мен сега!

Ръмжащите звуци ставаха по-силни. Смъртта беше зад мен, Грегор пред мен и аз трябваше да отида при някого от тях. Защо не можех да се събудя? Какво ме беше събудило последния път? И тогава бягах, преследвана от чудовище...

Завъртях се, игнорирайки крясъка на Грегор и се затичах стремително към ужасяващата фигура на Смъртта. Или това щеше да проработи, или...

Един шамар ми причини остра болка, след това още един. Бях разтърсвана толкова здраво, че зъбите ми би трябвало да се строшат. Боунс ми говореше, толкова погълнат от това да ме разтърсва, че едва на третото си изскимтяване успях да хвана вниманието му.

— Стига!

— Котенце?

Той хвана лицето ми с ясни, зелени и подивели очи. Хванах ръката му треперейки и осъзнах, че съм мокра. И че ми е студено. И че гърлото ми е раздразнено. И че имаме публика.

— Какво ми правеше...?

Бях на пода. Боунс беше до мен и от нахиснатия килим, разнообразните предмети наблизо и разтревожените зрители отсъдих, че съм била припаднала за известно време. Поглед надолу към мен ми разкри това, което вече подозирах. Все още бях толкова гола, колкото и когато легнахме да спим.

— За Бога, Боунс, защо просто не поканим всички следващия път, когато правим секс, по този начин ще могат да спрат да виждат нещата едно по едно!

Спейд поне не беше гол, както беше последният път, когато се събудих от кошмар пред публика. До него стояха Менчерес и непознатата човешка жена.

— Дяволите да го вземат, ако никога не премина през това отново, пак би било твърде скоро. — изръмжа Боунс, прокарвайки изтощено ръка през косата си. — Това не беше като останалите, Менчерес, какво означава?

Боунс беше абсолютно незаинтересован относно голотата си. Вампирите нямат чувство за благоприличие.

Пресегнах се за най-близкото покривало, което беше покривалото на леглото и подръпнах ръката му.

— Намери някакви панталони за себе си и пенъоар за мен. Какво...?

Само от движението накара гърба ми да се извие от болка, след което да се напрегне до стабилно трептене.

Освен това в устата си имах вкус на кръв, а главата ми туптеше.

Менчерес коленичи до мен.

— Спомняш ли си нещо за съня, Кат?

Дрехи. Веднага — помислих си към Боунс. Той измърмори:

— На кого му пука?

Но дръпна рязко един чифт панталони и ми донесе пенъоар.

— Ето — каза Боунс, разрязвайки ръката си, преди да я притисне към устата ми. — Погълчай.

Засмуках раната, поемайки кръвта му и почувствах незабавно облекчение от болките по тялото си. След това седнах на леглото, където гледката към пода, на който бях лежала ме накара да изпъшкам.

— Какво, по дяволите, ми правехте?

— Опитвахме се да те събудим. — отвърна Боунс отривисто. — Нанесох ти прорезни рани, изсипвах вода върху теб, шамаросвах те и

горих краката ти със запалка. За бъдеща информация, кое от тези мислиш, че проработи?

— Мили Боже, — изсъсках — Нищо чудно, че те смятах за въплъщение на Смъртта в съня си и това ме накара първоначално да побягна към Грегор!

— Значи си спомняш съня. — заяви Менчерес. — Това вещае беди.

Страхът от това ме накара да отговоря рязко.

— Хей, господин *Ходи Като Египтянин*, какво ще кажеш за това веднъж да зарежеш официалностите и не говориш така, сякаш живееш в двацет и първи век.

— Лайното ще се разплеска, започвайте да се притеснявате. — отговори Менчерес незабавно.

Загледах се в него, а след това избухнах в смях, който беше крайно неуместен, считайки много гибелното предупреждение, което току-що беше съобщил.

— Не намирам нищо смешно в това. — промърмори Боунс.

— О, нито пък аз, но това все пак е забавно. — успях да кажа. — Съжалявам за килима, Спейд. Кръв, изгаряния, вода... Може би трябваше да ни настаниш в конюшната.

— Както казах — продължи Менчерес, — това вещае беди. — Той ми отправи поглед, който ме предизвикваше да коментирам. Не го направих, но устните ми все още бяха извити. — Помниш съня и не беше възприемчива за външни стимулиращи средства, което означава, че Грегор е наблизко. Трябва да заминете веднага.

Боунс погледна Спейд.

— Каза ли на някого, че идваме?

Спейд поклати глава.

— Мамка му, Криспин, аз самият едва забелязах. Ти си най-добрият ми приятел, а домът ми не е толкова далеч от теб. Това би могло просто да бъде логично предположение.

— Възможно е. — Боунс не звучеше убеден. — Или може би не сме били толкова предпазливи, колкото си мислехме и сме били проследени.

— Ще докарам колата, друже.

— Нека са три. — Боунс отправи премерен поглед към мен. — Всички, пътуващи в различни посоки, с човек и поне двама вампири

във всяка. Нека този, който гледа да открие сам в коя се вози тя.

— Ще ти трябва повече уклончивост, за да поправиш това...

Саркастичната част от мен имаше идея. Нека Грегор да прекара малко време с мен, това би го излекувало от желанието му да съм в живота му. Бедата ме преследваше като лоша миризма.

Но просто се усмигнах с фалшива яркост:

— Спейд, харесва ми дома ти. Менчерес... класика. Боунс. — Часовникът показваше девет часа сутринта, бях спала само два часа, но да съм проклета ако имах намерение да задрема повече. — Кажи, когато си готов.

— Веднага, любима. — Той ми метна някои дрехи, нахлузвайки блуза през главата си, без дори да я погледне. — Веднага щом се облечеш.

ГЛАВА 5.

Самолетът се приземи с раздрусване. Това не ме разтревожи, но видях как Боунс притиска устните си една в друга до превръщането им в тънка линия. Той не обичаше да лети. Ако можеше да се справи с дистанцията, мисля, че щеше да се опита да ме убеди да прелетим през благосклонните небеса. Ситуация, в която аз съм прикрепена с ремъци през гърдите му, а той е моят собствен частен самолет. И все пак, всеки си има граници.

Качихме се на борда едва три часа след като бяхме напуснали къщата на Спейд. Чичо ми Дон употреби някои връзки, след като му се обадох и го информирах, че трябва да се прибираме в Щатите незабавно, така че полетът от Лондон до Орландо се сдоби внезапно с още четири допълнителни места.

Да имаш член от семейството си с правителствени връзки на високо равнище понякога е полезно. Менчерес и Спейд останаха в Лондон, но двама вампири, наречени Хопскоч и Банд-Ейд дойдоха с нас. За да убия малко време ги питах как са си избрали прозвищата. Хопскоч, абориген, който познаваше Боунс от повече от двеста години каза, че това е било любимата игра на осиновеното му дете. Банд-Ейд се беше ухилил и беше казал, че е избрал името си, защото не охка. Не го притиснах за повече детайли от негова страна относно това.

Бяхме първите, които слязоха от самолета, изведени навън от стюардите. Самолетът дори не се беше свързал с терминала все още. Вместо това слязохме по една от високите транспортни стълби, обичайно резервирани за служителите. Една лимузина беше паркирана наблизо и прозореца ѝ се спусна, за да разкрие чичо ми.

Не бях го виждала от няколко месеца. Когато набръчканото му лице се изви в усмивка, ме порази мисълта колко много ми беше липсвал.

— Мислех си, че ще те изненадам.

Боунс отпрати зорък поглед наоколо, преди да ме отведе до превозното средство. Банд-Ейд и Хопскоч обиколиха в кръг, душейки

въздуха като ловджийски хрътки, докато ние се приведохме, за да влезем вътре. След това ни последваха и заеха противоположните места. Прегърнах Дон импулсивно, обърквайки и двама ни. Когато го пуснах чух познат глас отпред.

— Querida, няма ли целувка за твоя hombre?

— Хуан? — засмях се. — Дон те е назначил на шофьорска длъжност?

— Бих карал и трактор, за да те видя. — Той се ухили, обръщайки се назад. — Липсваше ми усмивката ти, лицето ти, облите ти сочни...

— Карай, друже — отрязва го Боунс. — Бързаме.

Дон изглеждаше объркан от безцеремонността на Боунс. Обичайно Боунс и Хуан бяха доста близки, като оставим цялата йерархия настрана, откакто Боунс беше превърнал Хуан във вампир миналата година и по този начин Хуан беше част от рода на Боунс. Хуан също изглеждаше изненадан от грубия коментар на Боунс, след като той винаги беше флиртувал с мен — както и с всяка жена до сто годишна възраст — но Хуан не каза нищо.

С последно бързо ухилване към мен, той подкара колата.

— Помолих те да уредиш безопасна кола, която да ни чака, без да се набива на очи — подхвана Боунс чичо ми. — Вместо това си паркирал лимузина точно до самолета. Какво си мислеше?

Дон подръпна веждата си.

— Почакай две минути, след това виж дали трябва да ме критикуваш.

— Просто и двамата сме изморени — казах, след това си помислих към Боунс *Никой дори не знае, че сме се върнали в Щатите. Спри да дъвчеш хората.* Но стиснах ръката му в същото време, обещавайки му безмълвно, че и двамата ще се почувстваме по-добре, когато се доберем до там, където отивахме.

— Аз съм по-скоро сприхав. Дон, прощавай за това, че ти се сопнах. — каза Боунс, свивайки пръсти около моите признателно. — И ти също, Хуан, но ми направи услуга и дръж комплиментите си на минимум. Боя се, че това е болезнена тема в момента.

— Bueno, pero cual es el problema?

— На английски. — напомних на Хуан.

— Иска да знае какъв е проблемът, любима. — Боунс се облегна назад и потупа коляното ми. — Колана. Само имам нужда да пострадаш в пътен инцидент.

Закопчах колана на мястото му.

— Доволен?

Една черна лимузина изфуча покрай нас. След това още една. И още една. Погледнах изумено през прозореца, виждайки опашка от поне дузина лимузини, всички намиращи се на натоварения път, по който се движехме и ние.

— Актьорският състав на новия филм на Мирамакс току-що получи разрешение да напусне летището. — Дон подръпна доволно веждата си за последен път. — Горките хора. Те бяха задържани на охранителния сектор. Чакали са часове наред.

Боунс започна да се усмихва.

— Хитър стар паяк си ти, а?

— Имал съм практика с това да я крия, ако си спомняш...

От Боунс дойде едно иронично изсумтяване.

— Да, добре си го спомням.

— Играйте чисто — казах аз. Последното нещо, от което се нуждаех беше състезание по заядлив спор помежду им.

Боунс стисна пръстите ми.

— Не се бой, вече съм преодолял гнева си към него. Всъщност, той би могъл да бъде полезен. И така, кажи ми старче, някой от твоите смахнати учени да не би да има хапче, което да предпазва някой от сънуване на сънища?

Дон слушаше с мрачен интерес, докато описах какво се беше случило с Грегор, потенциалното си минало с него и защо той се нарича Сънищния Похитител. Когато приключих с отговарянето на всичките му въпроси, бяха минали два часа и чичо ми почти изглеждаше като болен.

— Хуан, отбий при следващия изход, имаме друг транспорт, който ни чака на бензиностанция Шел — упъти го Боунс. — Котенце, ще имаш само няколко минути преди да потеглим отново.

— Ще видя какво мога да направя относно хапчетата за Кат — каза Дон веднага, щом се дойде на себе си. — Би трябвало да съм способен да уредя да се направи нещо, което би могло да помогне.

Хуан излезе от междуцатската магистрала и отби при първата газ станция отдясно, която беше на Шел.

— А, ето тук сме, Хуан, *vaуа сon dіos* и Дон — Боунс му подаде ръка. — Грижи се за себе си.

Дон се ръкува с Боунс.

— Ще започна тези проучвания за хапчетата незабавно.

Прегърнах чичо си за довиждане, макар с него да не показвахме особено привързаността си един към друг.

И все пак кой знае кога щях да го видя отново? Освен майка ми Дон беше цялото семейство, което имах.

— Благодаря ти, че помогна за превоза ни, Дон. Това трябва да е разказало играта на графика ти.

— Ангажиментите ми могат да почакаат и до по-късно. — Дон ме стисна за раменете. — Бъди внимателна, Кат.

— Обещавам.

Хопскоч и Банд-Ейд бяха първите, които слязоха от колата.

Те бързо направиха внимателен оглед на периметъра на станцията, след това дадоха знак с вдигнати палци, че всичко изглежда чисто. Боунс отиде до един изолиран спортен автомобил, разменяйки поздрав с шофьора. Това трябва да беше новото ни возило.

Излязох и заобиколих откъм страната на шофьора на лимузината.

— Няма ли прегръдка, приятел?

Хуан постави лоста на автомобила на паркинг, но не изключи акумулатора и слезе, за да ми даде една мечешка прегръдка, лишена от обичайното хващане за задника.

— *Nombre* е в отвратително настроение. — измърмори той.

— Просто не се е наспал. Всичко ще е наред.

— Котенце — Боунс тропна с крак. — Тук сме прекалено много на открито. Нека не се мотаем.

— Вярно — усмихнах се за последно на Хуан. — Не се забърквай в неприятности.

— И ти, *querida*.

Отправих се към вратата, обозначена с табела ЖЕНИ във вътрешността на бензиностанцията, отправяйки наум предупреждение към Боунс, че не е необходимо да застава на пост пред тоалетната. Интериорът беше отвратителен, но няха много голям избор. Ако наистина не исках да ходя никога повече до обществена тоалетна, бих

се превърнала във вампир. След като бях избрала да си остана наполовина човек, нямаше кого да виня, освен себе си, за неудобствата, свързани с това.

По времето, когато прекосихме дългия двадесет и две мили мост, водещ към Ню Орлиънс отново беше вечер. Никога не бях идвала тук преди, тъй като не е било необходимо по време на работата ми с Дон.

Безгрижният град може и да не беше с нисък процент на престъпност, но, изненадващо, престъпленията изглежда бяха извършвани от хора, а не от пакостливи вампири или гули. Боунс отказа да дремне по време на пет часовия път от Талахаси до Ню Орлиънс. Предполагах, че се страхуваше, че ще оклюмам ако не ме наблюдава като ястреб. Хопскоч шофираше, а Банд-Ейд седеше до него. Докато пресичахме моста, аз най-накрая попитах защо посещаваме известния град.

— Трябва да говоря с Кралицата на Орлиънс — отвърна ми Боунс. — Тя би била могъщ съюзник, който да вземем на наша страна, ако нещата с Грегор ескалират, но тя не проявява благосклонност към телефонните обаждания, ако някой има нужда от помощта ѝ...

— Още една кралица?

Европа имаше по-малко кралски особи от немъртвите.

Той ми отправи един страничен поглед.

— Кралицата на Ню Орлиънс е Мари Лавю, макар че сега се подвизава под името Маджестик. Мари е една от най-величествените гули в страната. Онези слухове за вуду? Не са били слухове, коте.

Не ми хареса как звучи това. Последната кралица с мистични способности, която бях срещала почти беше убила всички ни. По мое мнение жените бяха по-плашещи от мъжете.

— Безопасно ли е да се срещаме с нея ако тя се занимава с тъмните изкуства и така нататък?

— Мари се придържа към много стриктен етикет. Ако ти разреши визита, имаш безопасен достъп по време на визитата. Може и да ти каже, че ще те убие при първа възможност след това, но ще те остави да си ходиш невредим. След това, разбира се, е чудесна идея да си продължиш да ходиш.

— Тя може и да е учтива домакиня, но какво ще кажеш за всеки друг безпулсен индивид в града? Сещаш се, *Опа, Маджестик, довърших едни туристи.*?

Боунс изсумтя мрачно.

— Няма Опа с Мари. Ако се съюзи с нас, никой няма да посмее да ни нападне в Квартала. Дори и Грегор.

— В хотел ли ще се настаним?

— Имам къща тук, но вече я използвам рядко. Един стар приятел живее там, той я поддържа. Не съм сигурен колко ще останем, тъй като срещата с Мари все още не е насрочена. Мари предпочита хората да са тук, ако реши да се види с тях.

Дърветата оредяха. По времето, когато приближихме Френския Квартал, те бяха само от едната страна.

Тухли и камъни заместиха цимента и хоросана, докато градът изглеждаше сякаш остарява за миг. И все пак най-поразяващите особености нямаха нищо общо с архитектурата.

— Боунс! — Главата ми се завъртя наоколо в изумление. — Боже, погледни ги...

Устните му се извиха.

— Това си е нещо, нали? Не започвай разговор с никой от тях: ще ти надуют ушите.

Призраците бяха навсякъде. Рееха се над покривите, шляеха се по тротоарите, седяха на пейките до (или върху) нищо неподозиращите туристи.

Докато спирахме на един светофар, светнал в червено, колата ни беше до група от хора на обиколка — ироничното, което бе — за историята на обитавания от духове Ню Орлианс.

Наблюдавах как три призрака спорят за грешките в разказа на екскурзовода.

Единият от призраците беше толкова разярен, че летеше безспирно, преминавайки по средата на тялото на екскурзовода, карайки човека да хълца отново и отново. Бедното копеле, сигурно си мислеше, че има стомашно разстройство. А това, което имаше беше бесен дух в червата.

Бях виждала призраци и преди, но никога в подобно количество. Някак си, с вибрацията, която това място излъчваше, доловима дори и през колата, те изглеждаха сякаш принадлежат тук.

— Прекрасно е — казах накрая. — Обожавам го.

Това накара Боунс да се усмихне и да премахне напрежението от лицето си.

— Ах, Котенце. Така си и мислех.

Спортният автомобил спря на пресечката до най-оживената част от Квартала. Боунс скочи навън и дойде от моята страна на автомобила, отваряйки ми вратата.

— Пристигнахме.

Редици от изглеждащите като градски къщи бяха като пунктирана линия по улицата, но само няколко имаха фронтални врати.

— Това е от начина, по който са проектирани — отговори Боунс на въпроса в ума ми, докато Банд-Ейд откара колата, а Хопскоч остана с нас. — Креолските семейства са ги намирали за претенциозни. Влизаш от едната страна. — Той отиде през портата при входа към една тясна алея и отвори врата, намираща се по протежение на стената. Последвах Боунс вътре, поразена от това колко е богат интериорът в сравнение с някак си строгия екстериор.

— Лиза — извика Боунс, — тук сме...

Завъртях се с учтива усмивка на лицето си, за да видя едно момиче, което слизаше надолу по стълбите.

— Колко е прекрасно да се срещнем тук. — поздрави ме тя с лек акцент.

— Ъ... — Подадох ръка, изключвайки какво да отговоря. Лиза беше гул, така че най-вероятно имаше дори чорапи, по-стари от мен, но, мили Боже, тя изглеждаше на около четиринадесет години в човешка възраст. Ръката ѝ беше тънка и деликатна като останалото в нея. Лиза беше метър и шестдесет, ако исках да закръгля и тежеше не повече от четиридесет килограма с мокри дрехи. Черната ѝ коса, която изглеждаше твърде тежка за нея се залюля, когато тя пристъпи към Боунс.

— Mon cher...

Един поглед към лицето ѝ, когато го погледна беше всичко, което ми беше необходимо, за да потвърди подозрението ми за предишните им отношения. *Ти си свиня, Боунс. Винаги съм го подозирала, но това беше абсолютното доказателство.*

Боунс я прегърна. Лиза практически изчезна в обятията му, но зърнах за миг лицето ѝ. Една красива усмивка озари чертите ѝ. Тя беше хубава, осъзнах аз. Първоначално не бях доловила това. Той я пусна и тя отстъпи назад, връщайки вниманието си към мен.

— Имам храна, приготвена за теб, Кат, както и кафе. Предположих, че би предпочела кофейново?

— Да, и то много. — Ако не бях толкова уморена, вече щях да съм ударила Боунс. Тя дори не изглеждаше достатъчно голяма, че да гледа филми, забранени за лица под шестнайсет годишна възраст. — Благодаря ти.

Потиснах подтика си да кажа на Лиза да седне, преди климатика да я отнесе. Вместо обичайната незабавна неприязън, която чувствах към всяка жена, с която Боунс беше спал имах странно защитническо чувство към Лиза, колкото и абсурдно да беше това.

Първо, тя беше мъртва, така че не се нуждаеше от моята защита. Второ, съдейки от дискретните погледи, които мятеше към Боунс тя беше влюбена в него.

Педофил!

— Лиза, моля те, би ли информирала Кат на колко години беше, когато бе превърната? — попита Боунс, отправяйки ми остър поглед. — На път съм да бъда нападат заради погрешно разбиране.

Тя се засмя срамежливо.

— Бях на седемнайсет. Мисля, че ако бях останала човек, щях да бъда възприемана като късно разцъфващо цвете.

— О. — Поне това не беше углавно престъпление за тогавашното време и съдейки от излъчването на Лиза, това щеше да е легално по времето, когато е била жива. — Защо не си почакала тогава, преди да се превърнеш?

Нещо в изражението на Лиза се помрачи.

— Не можех. Бях отровена и вече мъртва. Тук съм сега само защото бях пила вампирска кръв в същия ден. Семейството ми ме пренесе с кораб за погребението. След като тялото ми пристигнало, Боунс ме изрови от гроба ми и ме съживи като гул.

— О! — Сега се чувствах дори още повече като кучка. — Съжалявам. Който и да е бил, надявам се той да го е убил брутално.

Тя се усмихна тъжно.

— Беше инцидентно. Докторът ми даде отровата мислейки, че така ме лекува. Медицината е изминала дълъг път от 1831 година.

— Говорейки за медицина, трябва да се обадим на Дон. Може би има нещо за мен.

— Болна ли си? — Лиза изглеждаше изненадана.

— Не е — заяви Боунс. — Слухът за исканията на Грегор достигнаха ли вече до тук?

Лиза ме стрелна бързо с поглед.

— Да.

— Добре тогава. — Боунс звучеше дори още по-изморен. — Това означава, че и Мари би трябвало също да го е чула.

Той отиде до един телефон и започна да набира някакъв номер. След секунда той започна да говори на език, който не звучеше като френски, но беше близък до него. Креолски може би? Разбира се това означаваше, че не разбирах и една проклета дума.

— Казва на човека кой е и че желае конференция с Маджестик — преведе Лиза, досещайки се за чувството ми на безсилие. — Казва, че я иска по най-бързия начин... Мисля, че го накараха да изчака.

В това имаше смисъл, Боунс не говореше. Пръстите му барабаняха по крака му, докато секундите течаха, а след това заговори отново.

— Да... да... Той се съгласява да изчака обратно позвъняване.

Боунс затвори.

— Няма нужда да ме повтаряш. Сега можеш да се обадиш на чичо си, любима. Направи го от мобилния си, не искам да окупираме тази линия.

Той почти беше груб. Напомних си, че страда от часовата разлика, липсата на сън и не малкото количество стрес. Докато Боунс въвеждаше Лиза в детайлите, отнасящи се за Грегор, аз се обадох на Дон. По времето, когато затворих Дон ми даде инструкции за дозировката на лекарството и обеща да ми го изпрати незабавно.

— Дон е направил нещо за мен — казах веднага щом затворих. — То би трябвало да ме изпрати от безсъзнание право в дълбок сън, прескачайки фазата на сънуване. Но действа само около седем часа, така че след това ще трябва да отблъснеш ефектите му като ми дадеш кръв, за да ме събудиш. По този начин няма да премина към по-лека фаза на сънуване, когато се действието отmine.

По изражението на Боунс се изписа облекчение.

— Това ме кара да бъда доволен, че не убих това момче както исках да направя, когато се срещнахме. Отлични новини, Котенце. Не мислех, че ще мога да понеса да те оставя да заспиш, чудейки се дали няма да изчезнеш от погледа ми дори и докато те държа.

Емоцията в тона му стопи по-раншното ми раздразнение към него. Ако нещата бяха наопаки и Боунс беше този, който можеше да изчезне, да, аз също щях да си гриза ноктите от притеснение.

— Няма да изчезна. — Отидох при него и го прегърнах.

След това телефона на Лиза иззвъня.

ГЛАВА 6.

Скитах се из градската къща, поразена от размера ѝ. Имаше прекрасен интериор, ковани от метал балкони и три етажа. Стените бяха боядисани в наситени нюанси, със сложно моделиран бял корниз. Всички бани, които видях бяха от мрамор. Накратко, беше богато и с вкус, без да ме кара да се страхувам да седна на столове от осемнадесети век. Виждаха се фрагменти с влиянието на Боунс наред с женствения стил. Колекция от сребърни ножове. Столове, които се люлееха, вместо да са неподвижни. Разбира се имах време да забележа подобни неща. Той отиде да се срещне с Мари без мен. Неговото изявление, че отива сам предизвика в мен разгорещен яростен протест, който накара Лиза да се изстреля от стаята. Боунс прие гнева ми мълчешком, изчакайки ме да приключа, за да ми каже, че категорично отказва да ме вземе. Той каза, че присъствието ми ще разсейва Мари от изслушването му или някакви глупости от този род. Не му повярвах и за момент. Боунс просто отново се опитваше да ме предпази. Ако нямаше да ходя, без значение от уверенията му за безопасен престой това означаваше, че срещата му с нея е опасна. И все пак нещата се свеждаха до това или физически да се преборя с него, когато стане време да отиде, или да го пусна с обещания за разплата. Избрах второто.

Така че, след като се поскитах из къщата си взех вана, чийто крачета бяха оформени като животински лапи. След това си сложих дантелена роба и започнах да бродя из къщата отново в търсене на сешоар. Нямах чисти дрехи, които да облека и нищо от тези на Лиза не би ми станало. Освен това беше твърде рано да си купя нещо ново. Единственото нещо все още отворено в три часа сутринта бяха баровете.

Когато Боунс се върна беше почти призори. Той влезе през вратата, спирайки се при вида на мен и Лиза. Бяхме на пода и аз ѝ сплитях косата. Докато него го нямаше, бях подхванала разговор с Лиза. Тя изглеждаше наистина приятен човек и аз започнах да я

харесвам изненадващо бързо. Отправих към Боунс един-единствен пронизващ поглед, докато се разтапях от облекчение, че е в безопасност, след което върнах отново вниманието си върху косата на Лиза.

— Косата ти е разкошна. Толкова е гъста. Би трябвало да я оставиш да ти расте докато не се запрепъваш в нея.

— Виждам, че вие двете се разбирате — каза Боунс с леко учудване. — Няма ли да ме попиташ как мина, Котенце?

— Влезе и изкачи по стълбите една по една — отвърнах му аз. — И не ми кресна да скачам в колата, така че приемам, че Маджестик не ти е казала, че задниците ни са трофеи за ловния сезон.

Греша ли?

Устните му се извиха.

— Виждам, че все още си ми ядосана. Тогава това трябва да ти хареса — Мари иска да се срещне с теб и отказва аз да присъствам, когато това стане.

Засмях се с остър самодоволен смях.

— Господи, Боунс, трябва да си спорил докато не ти е посиняло лицето. По дяволите, тя вече ми харесва.

— Мислех си, че това ще ти допадне. — Изражението му ми казваше за колко не развеселяващо го намира той.

— Да те оставя ли да се занимаваш със сплитането си и да си лягам ли сам? Изглежда намираш компанията на Лиза за предпочитана пред моята.

— Много е дразнещо, когато трябва да стоиш и да стискаш палци, докато човекът, когото обичаш отива на опасно място, нали? — казах, без да се чувствам ни най-малко виновна.

— Мисълта да те оставя не ми е доставила удоволствие — изстреля той обратно. — Но ето че ти почти се кикотиш при шанса да направиш същото.

Главата на Лиза се въртеше напред-назад между двама ни. Тъй като все още държах три от плитките ѝ в ръката си все пак това правеше нещата по-трудни.

— Не ти пукаше как се чувствам докато си стоя назад. — Пламнах. Напрежението от последните няколко дни ме застигаше. — Така че да, наслаждавам се на разплатата. Предполагам, че това ме прави повърхностна.

— Прави те злобно хлапе — отсече Боунс, крачейки напред, докато не надвисна над мен. — Какво ще кажеш за това?

Пуснах плитките на Лиза и се изправих на крака. Значи ръкавиците бяха хвърлени, а?

— Че е необходимо един човек да познава друг. Какво има? Да не си бесен, понеже си влязъл спокойно там, полюшвайки оная си работа към Мари, напомняйки й за старите времена, но не си получил резултата, който си искал?

— За твоя информация, никога не съм чукал Мари. — Боунс действително ме сръга в гърдите докато говореше.

Лиза излетя бързо от пътя му. Отправих невярващ поглед надолу към пръста му, все още притиснат в гръдния ми кош.

— Махни това от мен или ще го счупя.

Веждите му се извиха нагоре враждебно с открито предизвикателство.

— Дай ми най-добрия си удар, любима.

Ти си го поиска. Юмрукът ми се свърза с челюстта му. Боунс се наведе, преди да успее да нанесе още един удар, като очите му искряха в зелено.

— Това ли е всичко, което имаш? Дори не се доближава до достатъчно добро. — И заби отново пръст в гърдите ми.

О, значи така, скъпи!

Сграбчих китката му и я дръпнах, изритвайки го в брадичката в същия момент, за да го изкарам от равновесие. Той беше твърде бърз и скочи, избягвайки крака ми и използвайки инерцията ми срещу мен. С едно леко бутване в гърба ме просна на канапето Лиза нададе ужасен хленч:

— Моля ви, и двамата спрете!

Аз я игнорирах. Както и Боунс. Пулсът ми се ускори в очакване, докато се изправях на крака. Възможността да изпусна малко пара с бурна кавга, звучеше чудесно. Съдейки по зеления блясък в очите му и той беше в играта.

Но просто за да бъда сигурна...

— Сигурен ли си, че искаш да играем грубо? — попитах, държейки съзнанието си празно откъм намеренията си.

Усмивката му беше самодоволна, подигравателна и секси докато ми позволи да се приближа.

— Защо не? Аз печеля.

Усмивнах се в отговор. След това забих юмрука си в стомаха му. Поемай всяка нечестна възможност, беше ме научил Боунс, когато ме тренираше преди години. Кой каза, че не съм внимавала?

Но вместо да се превие на две, както очаквах, той ме прехвърли над раменете си. Тялото ми се заби в тавана, изкарвайки ми въздуха. Имах част от секундата да се отгласна от корнизата, преди той да полети към мен, така че той удари празното пространство. Претърколих се, когато ударих пода, събаряйки масата за кафе в бързането си да се измъкна. Той беше върху мен в следващия момент. Една злорада усмивка срещна погледа ми, докато Боунс използва цялата си тежест, за да ме удържи долу. Горната част на робата ми се беше отворила, оставяйки голите ми гърди да се отъркват срещу ризата му, докато се гърчех под него. Той погледна надолу, проследявайки вътрешността на устната си с език.

— Предаваш ли се сега? — попита той.

Сърцето ми биеше развълнувано дори и докато исках да избия самодоволната усмивка от лицето му.

Той беше оставил ръцете ми свободни. Кое то беше грешка.

— Още не. — Пресегнах се зад себе си и сграбчих първото нещо, с което ръцете ми установиха контакт. След това го хвърлих над главата си към него. Мраморната маса за кафе се раздробиха на едри парчета, когато се разби в Боунс. Тя удари главата му, зашеметявайки го, а аз се възползвах от преимуществото си. Разшавах се, излизайки изпод него и бях на път да изпълзя към победата си, когато почувствах чифт железни окови да се забиват в глезените ми. Опитах се да се освободя, но той държеше здраво, отърсвайки се от остатъците на масата. Единственото нещо в досега ми беше подноса за сервиране на чинии. Сграбчих го и го размахвах заплашително като оръжие.

— Ще използвам и това! — предупредих го.

Все още държейки глезените ми, Боунс премигна към мен. Погледнах набързо наоколо, виждайки Лиза в отдалечения ъгъл с ръка на устата и ужасена. Хопскоч и Банд-Ейд се мотаеха близо до вратата, без да знаят какво да правят.

Изведнъж започнах да се смея.

Устните на Боунс трепнаха. Очите на Лиза се разшириха, когато той се изкикоти. Смахът му нарасна докато и моя нарастваше, докато

не се пусна от глезените ми и не се смяхме безпомощно заедно.

Боунс изтръска остатъците от мраморната маса от главата си, все още смеейки се.

— По дяволите, Котенце. Никога не съм си мислел, че ще бъда пребит със собствените си мебели. Знаеш ли, че видях звездички, когато това се разби в главата ми?

Коленичих до него, прокарвайки пръсти през косата му, за да изкарам и последното парче от масата. Очите му бяха яркозелени и смехът заседна в гърлото ми, когато той ме издърпа по-близо и ме целуна.

Устните му бяха твърди и изискващи отговор. Адреналинът в мен се промени до нещо друго, когато се захванах за него със съответната настойчивост.

Имах време да чуя вратата да се затваря зад бързото отстъпление на тримата ни зрители, преди тялото му да повали моето.

— Не сме се изправяли един срещу друг от известно време — прошепна Боунс, докато устата му се спускаше към гърлото ми. — Бях забравил колко много ми харесва.

Ръката му погали бедрото ми без затруднение, тъй като все още нямах нищо под робата си.

Един първичен звук се изтръгна от мен, когато пръстите му ме помилваха между краката.

— Изглежда и на теб също ти е харесало — прошепна той.

Издърпах блузата му, игнорирайки парчетата от масата, намиращи се навсякъде и плъзнах крака около него.

— Нуждая се от теб.

Не говорех само за това колко много го исках. Мразех отчуждаването помежду ни през изминалите няколко дни. Точно в момента исках отчаяно много да се чувствам близо до него.

Да повярвам, че всичко ще се оправи, без значение колко откачени станат нещата.

Той ме повали на канапето, сваляйки панталоните си. Простенах при потопа от усещания, който причини първото му проникване, захапвайки рамото му, за да не изкрещя колко ми е хубаво. Боунс притисна главата ми по-близо, докато потъваше по-дълбоко в мен.

— По-силно — каза той със стон.

Забих зъбите си, поглъщайки кръвта му, когато пробих кожата му. Малката рана се излекува веднага щом се отдръпнах, за да го целуна. Устните му покриха моите, спирайки дъха ми с интензивността на целувката му.

— Обичам, когато ме хапеш — изръмжа Боунс, когато се дръпнах, за да си поема дъх. Хванах го по-плътно, забивайки нокти в гърба му.

— Покажи ми колко.

Той се изсмя ниско и започна да се движи по-бързо.

— Имам такова намерение.

Боунс ме събуди с понички и кафе, а след това се позаседяхме в леглото. Грубостта помежду ни от преди това беше изчезнала, поне за момента. Тъй като срещата ми с Мари беше тази вечер, все още бяхме под нейната закрила, така че имахме безопасен достъп до града. За да се възползваме от това предприехме обиколка на Френския квартал. С горещината на август не ми беше необходимо яке, но си сложих слънцезащитен лосион.

Боунс ме отведе от улица Бърбън до площада Джаксън, след това до катедралата Свети Луи, която изглеждаше доста сходна с някои от църквите, които бях забелязала в Париж. След това спряхме в магазина на Лафит Блаксмит, една от най-старите сгради в Квартала. Докато бяхме навън, сърбайки джин с тоник на една от масите, погледнах нагоре, за да открия един призрак, внезапно застанал до нас.

— Разкарай се, друже. — каза му Боунс. — Както ти казвах, любима, по време на Големия Пожар...

— Жалка справедливост е, че само най-лудите ги е грижа достатъчно, за да си говорят с теб, когато си мъртъв — измърмори призрака. — Нито един вампир или гул никога няма да ти пожелае дори приятен ден.

Боунс издаде звук на раздражение.

— Добре тогава, приятен ден и върви си по пътя.

— Тя ще се зачуди с кой си говориш — призракът се усмихна самодоволно в моя посока. — Ще си помисли, че си откачен, да...

— Мога да те видя — прекъснах го.

Ако някой, който е наполовина прозрачен, можеше да изглежда объркан, то той беше. Очи, които можеха и да бъдат сини се присвиха.

— Не те чувствам като докосната — обвини ме той.

— Искаш да кажеш като медиум? Аз съм много неща, но не и това. И все пак, не е ли малко грубо да се тръснеш тук и да започнеш лафче, когато ние водехме разговор? Дори не каза извинете.

— Котенце, предупредих те относно говоренето с тях — въздъхна Боунс.

— Не мислех, че ти би ми проговорила — отвърна призракът, започвайки да се усмихва. — Немъртвите — той кимна към Боунс — просто ни игнорират. Те са сред малцината, които могат да ни видят, но на тях даже не им пука!

Той говореше с толкова пламенен тон, че бих могла да го потупам по гърба ако беше плътен. Вместо това му се усмигнах съчувствено.

— Как се казваш? Аз съм Кат.

Той се поклонил с глава, минавайки през масата.

— Аз съм Фабиан дьо Брак. Роден 1877, умрял 1922.

Боунс се облегна назад в стола си.

— Фабиан, прекрасно е да се запознаем. Сега, ако обичаш, ние сме доста заети.

— Ти си Боунс — заяви призракът. — Виждам съм те и преди. Ти винаги си прекалено зает, за да говориш с нас.

— Дяволски вярно, шумно привидение...

— Боунс — дръпнах го за ръката, — той знае кой си!

. Котенце, какво значи...

Гласът му заглъхна, когато това, което му крещях наум достигна до него. След това той обърна пълното си внимание към Фабиан и се усмигна.

— О, друже, смятам, че си прав. Понякога трябва да ми бъде напомняно за маниерите ми, да. Роден през 1877 казваш? Помня 1877. Времената тогава бяха по-добри, нали?

Боунс беше прав за това колко са словоохотливи призраците. Фабиан се разбъбри ентузиазирано за отминалите дни, канализацията на модерната култура, любими президенти и промените в Луизиана. Той беше като ходеща енциклопедия. Беше невероятно колко много може да регистрира в съзнанието си един фантом. Да кажем, например,

случващият се напоследък наплив на извънградски гули в Ню Орлиънс. Техните безмълвни събирания. Името на Грегор продължаваше да изскача редом с шепотите за заплахата на рода на гулите.

— Грегор и гули, а? — подтикна го Боунс. — Какво още се говори...

Фабиан му отправи пронизателен поглед.

— Не искам повече да бъда забравян.

— Разбира се, че няма. — съгласи се Боунс. — Имам внушителна памет, ще те помня завинаги.

— Той няма предвид това.

Това беше един от малкото пъти, в които се бях намесила в разговора им.

Поясих. Не можех да си разменям истории за ранния живот на двадесети век, тъгата от това да виждам как автомобилите заменят конете или на какво е миришел въздуха преди изкопаемите горива. Но тази част я разбирах.

— Фабиан иска приятелство — казах аз. — Той е самотен. Това имаше предвид, нали?

— Да. — Може би беше отражение на слънцето, но можеше и да има сълзи в очите на призрака. — Искам дом. О, знам, че не мога повече да имам истинско семейство, но искам отново да принадлежа на някого.

Някои неща никога не се променят. Нуждата от приятели превъзхожда смъртта или безсмъртието.

Боунс имаше примирено изражение на лицето си.

— Грижиш се за бездомните, а Котенце? Но не и без правила първо. Всяко отклонение от тях, Фабиан, ще завърши с незабавен екзорсизъм от най-квалифицирания търговец на роби призраци, който успее да намеря, загриваш ли?

— Слушам. — Фабиан се опитваше да изглежда преситен от удоволствия, но почти трепереше от въодушевление.

— Първо, няма да изнасяш никаква информация за мен, жена ми или хората ми на никого — жив, мъртъв, немъртъв или в друго състояние. Разбра ли?

Фабиан кимна рязко.

— Съгласен.

— Личното пространство ще се уважава точно колкото ако беше истинско момче, друже. Ако смяташ, че да бъдеш призрак ти дава право на воайорстване, в грешка си.

Това беше посрещнато с възмутено намръщване.

— Ще извиня неразбирането ти за характера ми, дължащо се вероятно на днешната развратност, която е толкова често срещана сред съвременните хора.

— Това да ли е? — попитах със смях.

— Да.

— Добре. — Боунс изпука кокалчетата си. — И последно, без хвалби за уреждането ти. Не искам да бъда преследван навсякъде от нуждаещи се призраци. Нито една проклета дума, разбрано?

— Разбрано.

— Значи имаме споразумение, Фабиан дьо Брак.

Призракът се усмихна с една от най-щастливите усмивки, които някога бях виждала. Боунс се изправи от стола си. Аз последвах примера му, отпивайки последна глътка от чашата си.

— Добре, Фабиан, сега си един от моите. Не мога да кажа, че това е най-добрата сделка, към която би могъл да се стремиш, но ти обещавам, че ако поддържаш съгласието никога вече няма да ти липсва дом.

Прекосихме външния двор и се отправихме обратно към къщата, заедно с призрака, реещ се зад нас с една ръка на рамото ми.

ГЛАВА 7.

Боунс ми каза да обуя ботуши. В първия момент си помислих, че са за запасяване с оръжия, но нищо, освен краката ми не влезе в новите ми кожени ботуши. Другите ми нови дрехи се състояха от чифт среднощно сини панталони и бяла блуза. Не носех никакви бижута, освен годежния си пръстен. Лиза искаше да ми направи косата, но аз ѝ отказах. Това не беше парти. Беше учтива конфронтация.

Напуснахме къщата пеша, след като ескорта ни пристигна. Името му беше Жак и той беше гул. Жак имаше тъмна като смола кожа и от него се излъчваше стаена, но резонираща сила.

Боунс се беше договорил по-рано, че ще върви с мен до определена точка. След това Жак щеше да ми покаже пътя. Не бях въоръжена и липсата ми на оръжия ме накара да се чувствам сякаш съм облечена едва наполовина. Липсваха ми ножовете ми. По принцип ги чувствах познати и успокояващи. Предполагам, че това само по себе си ме отличаваше като чудачка.

Боунс вървеше рамо до рамо с мен, държейки ме за ръка. От увереността в стъпките му съдех, че той знаеше къде отива. Жак не говореше по пътя. Аз също не говорех, не желаейки да казвам нещо, което гултът по-късно би могъл да използва срещу мен. Точно сякаш бях арестувана. Имах правото да запазя мълчание. Разбира се всичко, което исках да кажа на Боунс можех просто да си го помисля към него. В моменти като този умениято му да чете мисли беше от полза.

Фабиан се рееше на около стотина крачки разстояние, прелитайки вътре и вън от сградите, сякаш си гледаше своите собствени призрачни работи. Жак нито веднъж не погледна по посока към него. Невероятно беше колко игнорирани могат да бъдат призраците от онези, които могат да ги видят. Все пак старите предразсъдъци между немъртвите и призраците работеха в наша полза. На Боунс не му беше позволено да ме съпътства по целия път до уговореното място, но Фабиан не беше обвързан с подобни съглашения. Лиза беше зашеметена, когато го бяхме докарали въкъщи с

нас. И на нея самата не ѝ беше хрумвало да се сприятели с призрак. Спряхме при портите на Гробище номер едно на Свети Луи.

Боунс пусна ръката ми. Погледнах навътре към заключения гробищен терен и веждата ми се повдигна.

— Тук?

— Това е пътят към залата за аудиенции на Мари — отвърна Боунс, сякаш чакахме пред входната врата на къща. — Тук те оставям, Котенце.

Страхотно. На гробищата. Колко успокоително.

— Значи ще се срещна с нея вътре в гробището?

— Не съвсем. — Боунс говореше с тон, който беше едновременно ироничен и съчувствен. — Под него.

Жак завъртя един ключ в ключалката на портата и отправи жест към мен.

— От тук, Жътварке.

Ако Мари Лавю искаше да обезпокои някого със своята версия на домашно дворцово преимущество, да пристъпвам в гробище, водена от зловец гул, докато портата се заключва зад мен определено беше начина да го направи.

— Хубаво тогава. След теб, Жак.

Криптата на Мари Лавю беше една от по-големите в гробището. Беше висока, вероятно с около два метра по-широка в основата и потъсна към върха.

Имаше вуду графити, изписани по едната ѝ страна под формата на черни хиксове. Пред предната част на криптата бяха поставени сухи и свежи цветя, там, където един релефен надпис посочваше името на легендарната вуду кралица. Имах няколко секунди да забележа всички тези неща, преди Жак да посочи към надгробния камък и да каже нещо на креолски. След това земята започна да се отдръпва. Съдейки по стържещия звук, някаква електронна техника контролираше движението. Вътре, в малкото оградено пространство около надгробния камък се появи квадратна дупка. Това беше придружено с шум от капки, който ме накара да се зачудя как е възможно всичко в Ню Орлиънс да е под земята, без да се наводнява.

Жак не споделяше притесненията ми. Той просто скочи в черния отвор и повтори по-раншното си наставление:

— От тук, Жътварке.

Втрених се в абсолютния мрак на ямата, за да видя блясъкът на очите му, насочени към мен. Свивайки рамене наум скръстих ръце прегръщайки се и го последвах, чувствайки леко плисване докато се приземявах. Жак се пресегна, за да ме стабилизира, но аз го отблъснах. Нямаше нужда да го раздавам като безпомощната мадама. Отворът над нас започна да се затваря веднага с онзи същия нисък скърцащ звук, прибавяйки се към злокобността.

Над три сантиметрова водна покривка заливаше пода на това, което изглежда се явяваше тунел. Нямаше светлини и нямаше другаде на къде да тръгнеш, освен напред. Докато жваках през коридора след Жак в мрака, осъзнах защо Боунс беше настоял за ботушите. Те задържаха навън всички неприятни неща, върху които стъпах, докато вървах. Въздухът беше влажен и в него имаше миризма на плесен. Когато протегнах ръка, установих, че стената също беше влажна. И все пак, продължавах да вървя, благодарна, че нечовешкото ми зрение означаваше, че не съм напълно незряща в мрака.

— Смятах, че не може да се строят разни неща под земята в Ню Орлиънс — отбелязах аз. — Не се ли наводняват?

Жак хвърли поглед назад към мен, докато продължаваше да върви.

— Винаги е наводнено. Ако не си поканена долу, водата се пуска в тунела.

Е, Мари очевидно използва удавянето като ядрено оръжие. Това беше един начин, по който да се справяш с нахалните туристи.

— Това би проработило само върху онези, които са зависими от дишането. А какво ще кажеш за останалите от населението?

Жак не отговори. Може би вербалната му квота беше надвишена.

След около тридесет метра стигнахме до метална врата.

Тя се отвори на добре смазаните си панти, за да разкрие зад себе си осветена стълбищна площадка. Жак се премести настрани, за да ме пусне да мина, след това докосна ръката ми докато минавах покрай него.

— Виж.

Последва свистене. Внезапно тунелът, през който тъкмо бяхме преминали беше погълнат от изпъкнали остриета. Те дойдоха от стените откъм всички страни, сякаш току-що бяхме влезли в демонска

паст. Няколко крачки назад и щях да бъда нарязана на дълги тънки ивици на място.

— Изискано — казах. Можех да оценя един добър капан за наивници толкова, колкото и всеки друг човек. — Трябва да е струвало цяло състояние, всичкото това сребро.

— Не са сребърни. — Гласът на жената дойде от върха на стълбите пред мен. Гладък, като намазан с масло. Като крем брюле за ушите.

— Това са стоманени остриета — продължи тя. — Не бих желала немъртвите натрапници да бъдат убити. Бих ги желала живи и доведени при мен.

Точно както преди, когато скочих в тази заешка дупка, скръстих ръце пред гърдите си. След това се качих по стълбите, за да се срещна с вуду кралицата. Както бе обявено на надгробния ѝ камък, намиращ се на около седемдесет метра разстояние, Мари Лавю беше умряла пред 1881 година. Отвъд това, фактът, че е гул и репутацията ѝ с вудуто беше всичко, което знаех. Боунс не беше пожелал да изпада в детайли за собствената ѝ област, така да кажем. Предпазливостта му говореше красноречиво за личността, която идваше все по-ясно на фокус с всяка моя стъпка. От онова, което бях чувала за Мари донякъде бях очаквала тя да седи на трон, с тюрбан на главата, обезглавено пиле в едната си ръка и съсухрен череп в другата.

Това, което видях ме накара да премигна. Мари се беше разположила върху един претрупан фотьойл, преведена над не така заплашително ръкоделие. Тя носеше черна рокля с бял шал, наметнат през раменете ѝ. Краката ѝ бяха в модни обувки на нисък ток, които можеха да бъдат Прада. С дългата ѝ до раменете тъмна коса, закърдяща се около меките гримирани черти на лицето ѝ получих странна ретроспекция за някаква сцена от филм. Тя би могла да бъде наведена над курабийки, казвайки *Миришат добре, нали*, докато аз чупя ваза, която не беше там наистина.

— Оракуле?

Това се изплъзна от устата ми, преди да съм успяла да го предотвратя. Нищо чудно, че Боунс беше искал да дойде с мен. Бях я вбесила дори преди да съм се представила.

Чифт лешникови очи, които бяха твърде бдителни ме огледаха набързо от глава до пети. Ръкоделието ѝ се измести, когато един дълъг

пръст посочи към мен.

— Бинго.

Отново това сиропирано провлачено говорене. Южняшки креолско и сладко. Ако ушите можеха да смилат вербални калории, задникът ми щеше да надебелее само като я слушам. А с тази единствена дума, тя току-що беше рецитирала следващата реплика от филма Матрицата, от който бях цитирала аз.

— Беше страхотен филм, нали? — Не се бях придвижила да седна, тъй като не бях поканена да го сторя. — Един от любимите ми. Или поне първият. Не ми пукаше за другите два. — Тези пронизващи очи се бяха приковали към мен.

— Мислиш ли, че ти си Единствената? Бъдещият лидер на всички ни?

— Не. — придвижих се напред и подадох ръка. — Аз съм просто Кат. Приятно ми е да се запознаем.

Тя стисна ръката ми. Пръстите ѝ се стегнаха върху моите за миг, но не по болезнен начин. Тя ме пусна, кимвайки с глава към стола до нея.

— Седни, моля.

— Благодаря.

Малката стая беше гола откъм всякакви декорации. Стените ѝ бяха бетонени и поне сухи, а единственото нещо в нея бяха двата стола. Напомни ми на затворническа килия. Голо и пусто.

— Мога ли направо да скоча на въпроса и да кажа, че Грегор е скапан лъжец или искаш да си побъбрим първо? — Незначителните шегички не ми се струваха продуктивна употреба на време. Освен това, ако можех да водя леки разговори, не бих вбесила обширния брой хора, които бях вбесила. Някои определени таланти бяха отвъд способностите ми. Е, добре де, доста таланти.

— Какво искаш? — попита Мари.

Съответната ѝ прямота ме накара да се усмихна.

— Не си спала с Боунс и не увърташ нещата. Ако не обмисляше дали да подкрепиш Грегор срещу Боунс, щях да те харесам извънредно много.

Мари сви рамене, продължавайки с плетивото си.

— Дали харесвам хората или не има много малко общо с решението да ги убия. Това или е необходимо, или не е.

Това предизвика едно изсумтяване от моя страна.

— Звучиш като Влад.

Плетящата игла спря.

— Още една причина да се чудя за теб. Влад Цепеш не завързва лесно приятелства. Нито пък Сънищния Похитител обикновено е така очарован от някого. Имаш впечатляващ списък от завоевания, Жътварке.

Веждата ми се изви нагоре.

— Когато завладяваш нещо това означава, че си се борил за него. Аз не познавам Грегор. Влад ми е само приятел, а Боунс е единственият мъж, за когото ме е грижа, говорейки за завоевания.

От нея се разнесе гърлен смях.

— Или си много добра актриса... или си много наивна. Грегор те иска обратно и той събира подкрепа за своето твърдение, че е кръвно обвързан с теб. Влад Цепеш те е нарекъл своя приятелка. А Боунс, който е прочут с безразборността си се е оженил за теб и е започнал две войни за теб.

— Две? Наясно съм само за една...

— Грегор е разбираемо ядосан на Менчерес, че го е затворил за повече от десетилетие, но е предложил да не си отмъщава, ако му бъдеш върната. Боунс отказа, а като съдружник на Менчерес това означава, че говори и от негово име. Технически това ги изправя пред война с Грегор.

Страхотно. Боунс не си беше направил труда да спомене за това.

— Ако Грегор не нахлуваше в сънищата ми, нямаше да мога да го позная дори и ако го ударя с колата си — беше гладкият ми отговор.

— Помня как си порязвам ръката и се заклевам чрез кръвта си, че Боунс ми е съпруг пред стотици свидетели. Къде са свидетелите на Грегор? Или доказателствата му? Ако наистина си е навлякъл тази неприятност да се ожени за мен, човек би помислил, че ще си запази сувенир.

— Можеше и сама да откриеш истината — заяви Мари. — Чудя се защо не си.

Седнах по-изправено.

— Менчерес ми каза, че спомените ми не могат да бъдат възстановени.

— Така ли каза? Точно с тези думи?

Пръстите ми барабаняха по повърхността на стола.

— Един вид.

— Менчерес не може да възвърне спомените ти, но Грегор може — каза Мари тихо. — Менчерес знае това. Както и Боунс.

За минута не казах нищо. Тя се взираше в мен, попивайки реакцията ми, след това се усмихна.

— Не си знаела. Колко интересно.

— Това не означава нищо — казах, прикривайки очевидната си изненада. — Не познавам Грегор, но не ми звучи като типа, който ще дойде да ми възвърне спомените, след което ще си замине с весело помахване за сбогом, когато бъде доказано, че не е бил прав.

— Ами какво ако не се докаже, че не е бил прав?

Бъди внимателна. Много внимателна.

— Както казах, защо всичките му изисквания зависят от спомените ми? Това лесно би могло да е маневра, с която да ме постави в обсег, в който да успее да ме похити. А след това би било нека най-бързия мъж да спечели.

Мари постави ръкоделието си настрана. Предположих, че това означава, че нещата стават сериозни.

— Точно в момента аз вярвам, че ти не знаеш наистина дали си се обвързала с Грегор. И все пак, ако се докаже, че си негова съпруга, а не на Боунс, аз ще се съюзя с Грегор, съгласно законите ни. Това е отговорът ми по този въпрос...

— Преди ме попита какво искам, Мари. Искам да си ида у дома с Боунс и да бъда оставена на мира от всички поне за десет години. Не помня Грегор, но дори и да го помнех, това не би променило начина, по който се чувствам към Боунс. Ако с Грегор искате битка, принуждавайки ме насила да бъда с него, то ще си я получите.

Лицето на Мари имаше необичайната способност да е неопределимо за възрастта ѝ. Тя можеше да е на двадесет години, когато е била превърната в гул. Или на петдесет.

— Веднъж бях омъжена — отбеляза тя. — Името му беше Жак. Една нощ Жак ме преби и знаех, че това му хареса. На следващата сутрин му дадох отровен тоник, след това го погребях под верандата си. Сега всеки път, когато си взема любовник го кръщавам Жак, за да ми напомня, че ако трябва ще го убия.

Мари наклони глава и ми отправи предизвикателен поглед.

— Искаш ли нещо освежително?

Не и след тази история. Но ако смяташе, че ще подвия опашка между краката си, грешеше.

— С удоволствие. — Хайде да те видим, Вуду Кралице.

— Жак!

Гулът се появи.

— Любов моя?

Потиснах изсумтяването си със затруднение, разбирайки причината за името му. *Да, по-добре целувай задника ѝ, приятелче, на бас, че няма да забравиш годишнината ви, а?*

— Донеси ми малко вино, Жак. Смятам, че сме запознати с предпочитанията на гостенката ни.

Той се върна бързо. Чашата с червена течност подаде на Мари с поклон, а облата, пълна с прозрачна течност подаде на мен. Повдигнах я към своя домакин в наздравица и преглътнах голяма глътка. Джин с тоник, тук нямаше изненада.

Мари ме наблюдаваше, сръбвайки само малка глътка от чашата си. Когато приключих, я протегнах към реещия се наоколо Жак.

— Това беше страхотно. Ще пия още едно.

Мари остави настрана питието си и щракна с пръсти към Жак, който взе чашата ми и излезе.

— Произходът ти не те имунизира срещу всичко, Жътварке.

— Не, не ме имунизира. И все пак, от всичко, което чувам знам, че имаш протокол относно убиването на хора, така че в този случай ще взема и буре от каквото и да сервираш. И името ми е Кат.

— Имаш ли някакви намерения да се превърнеш в гул? — Попита ме Мари.

Въпросът беше толкова неочакван, че направих пауза, преди да отговоря.

— Не, защо?

Мари ми отправи още един поглед изпод вежди.

— Живееш с вампир. Животът ти често е в опасност, а си по-слаба като полувампир, и все пак не си избрала да се превърнеш във вампир. Чух, че това е така, понеже искаш да комбинираш своите качества на полувампир с гулската сила, превръщайки се в първия хибрид гуло-вампир.

Какво имаше тая в пътието си, зачудих се аз.

— Тази мисъл никога не ми е минавала през ума — казах.

— Един вампир не може да се превърне в гул. Само човек може. Така че никой, освен теб, не може да комбинира всичките сили на вампирите, без следа от нетърпимостта им към среброто. Би могла да имаш неограничена мощ. Но никога не си се замисляла за това?

В думите ѝ имаше открито предизвикателство. Сетих се как Фабиан каза, че напоследък е имало наплив от гули в Ню Орлиънс, шепнещи си за някаква възможна нова заплаха за вида им.

Това ли беше? Те наистина ли вярваха, че ще направя такова нещо само заради извратено желание за сила?

— След като баща ми изтръгна гърлото ми, Боунс ми каза, че е щял да ме върне като гул, ако съм била умряла преди кръвта му да ме е излекувала. Това е единственият път, в който изобщо съм си помисляла за превръщане в гул. Ако един ден избира да се променя, Маджестик, това би било във вампир. Така че можеш да кажеш това на когото и да разпространява слуха, че си мисля да се превръщам в още по-голям изрод, отколкото вече съм.

Жак се върна с друга пълна чаша, но Мари отново щракна с пръсти властно към него.

— Гостенката ни си тръгва.

Изправих се, докато през ума ми преминаваше цял списък от порицания. *Браво на теб, Кат. Вбеси я за десет минути. Предполагам ти ще си тази, която ще подскача по стълбите, крещейки В колата! Бързо!*

— Винаги ми е приятно да срещна известна историческа личност — казах аз.

Мари също се изправи. Тя беше висока, вероятно над метър и седемдесет, а в тези токове, даже над метър и осемдесет. Фигурата ѝ беше подобна на статуя и тя излъчваше странна комбинация от заплаха и внушителност.

— Ти не си такава, каквато си мислех, че ще бъдеш.

Тя протегна ръка, мека и с цвят на кремаво кафе. Стиснах я и се заборих да не тръсна ръката си след това, за да се освободя от вцепенението, предизвикано от силата ѝ.

— Нито пък ти. Бях толкова убедена за обезглавените пилета. — *Защо да не го кажа? Когато някой иска да те убие, не би могъл да го*

ядосаш повече от това.

Тя се усмихна.

— От всички възможни неща, които би ми казала първо, да цитираш сцена от любимия ми филм беше това, което най-малко очаквах. Върви си с мир, Кат.

Жак задържа вратата към тунела отворена за мен. Онези дълги закривени ножове се плъзнаха със съскане обратно в обковите си. Долових неясно проблясване в края на тунела. Фабиан беше на пост. Той изчезна, когато Жак запристъпва зад мен. Ескортът ми не говореше през останалата част от пътя. Когато стигнахме вратата на криптата горният капак простена докато се отваряше. Жак постави ръцете си напред, за да ми помогне да се кача, но аз го отблъснах.

— Благодаря, не се притеснявай. Ще го направя сама...

Бързо приклякване в коленете и миг концентрация, и преодолях пространството от шест метра.

С повишаващото се умение да скачам поне ставах все повече като котешките ми адаши. Ако се откажех от пулса си, щях да мога да правя много повече от високи скокове.

Боунс ме чакаше пред портите на гробището. Когато се усмихна, облягайки се на решетките докато ключалката се отваряше, внезапно не ми пукаше за нищо друго, освен за формата на устата му. Тази гладка извивка, устни в най-бледото розово. Силната челюст и дълбоко изсечени скули. Ръцете му обхванаха моите, когато портата се отвори, вибрирайки с не по-малко сила от тази на Мари, но те не ме накараха да се чувствам вцепенена. Чувствах се в безопасност.

— Май ще се наложи да си вземем малко понички за из път — започнах аз.

Той стисна ръцете ми.

— Не се бой, очаквах, че вие двете няма да се разберете. Опаковали сме. Лиза чака с колата.

Трафикът фучеше в петно от червени и бели светлини докато приближавахме Френския квартал. Това беше град, който се събуждаше, вместо да заспива след полунощ. Жак остана назад, очевидно незаинтересован да ни следва обратно до къщата на Боунс.

— Какво е последното нещо, което ти каза Мари? — попита Боунс преди дори да съм успяла да му задам въпрос за това.

— Върви си с мир. Това има ли скрито значение?

Боунс спря както си бяхме по средата, пресичайки улицата. Един клаксон изсвири към нас. Той даде на шофьора пръстово изражение на мнението си, след това ме дръпна към другата страна.

— Сигурна ли си, че каза това?

— Не съм глуха. — *Беше ли много лошо?*

Усмивката му се превърна в гърлен смях.

— Какво точно й каза, любима? Познавам Мари от сто години и всичко, което получавам, е Пази се по време на пътуването си., което е хубав начин да кажеш *Пази си задника, друже!*. *Върви си с мир* означава, че тя е на твоя страна. Беше там долу едва тридесет минути. Какво, за Бога, си говорехте?

През мен премина облекчение.

— Филми. Питиета. Обезглавени пилета. Сецаш се, момичешки работи.

Веждата му се качи нагоре.

— Наистина?

Заобиколихме ъгъла. Още четири пресечки до къщата.

— Добре е за нас, че е фен на Матрицата...

Гласът ми заглъхна и замръзнах на половината си крачка. Боунс също спря, поглеждайки ме с тревога, преди да стане абсолютно неподвижен. Трябва да го беше почувствал, макар че аз едва бях забелязала мъжа три пресечки напред. Нямах да го позная ако го ударя с колата си...

Но позная Грегор. От един поглед. И не сънувах.

ГЛАВА 8.

Очите на Грегор сякаш изгаряха моите. Макар и да не можех да видя цвета им от това разстояние, знаех, че ще бъдат сивкавозелени. В златната му коса имаше по-тъмни кичури, придаващи ѝ пепеляво рус цвят. Беше сякаш Грегор е бил твърде светъл и някой го е поръсил, за да го нюансира.

— Хопскоч, Банд-Ейд. При мен, веднага.

Боунс не повиши глас, така че двамата вампири не би трябвало да бяха далеч. Те дойдоха от тълпата, заемайки позиция по един от всяка наша страна. Боунс изви рязко глава към неподвижната фигура и измърмори ниско някакво проклетие.

— Той почти е пред дома ми, жалкия мръсник. Да не си е мислел, че ще звънне на проклетата врата да те търси?

Ръката му се стегна около моята. Аз изскимтях леко. Боунс отпусна захвата си, но не с много. Дори и през разстояние, видях как очите на Грегор се присвиват, проблясвайки в зелено, след това той тръгна към нас.

Боунс ме пусна. Той завъртя глава около раменете си и изпука ставите на пръстите си, докато се придвижваше напред със смъртоносни намерения. Бих го последвала, но Хопскоч и Банд-Ейд ме сграбчиха.

— Боунс!...

Той ме игнорира и продължи да върви. Както и Грегор. Беше ясно, че нито един от тях нямаше намерение да се води приказки. Бях изпълнена с болезнен страх дори и докато се борех с двамата мъже, които ме държаха. Те бяха ме хванали добре, докато не им бях обръщала внимание. Когато Боунс и Грегор бяха на по-малко от шест метра един от друг, Жак пристъпи между тях с протегнати ръце.

— И двамата останете там, където сте.

Те го игнорираха. Жак най-вероятно би бил избутан настрани, но тогава друг глас изгърмя във въздуха.

— Няма да се биете в моя град!

Боунс спря. Грегор намали ход, спирайки на минимална дистанция от все още протегнатите ръце на Жак.

Мари не толкова вървеше, колкото се плъзгаше. Боунс и отправи поглед, който можеше да бъде дешифриран само като раздразнен.

— За Бога, Маджестик, ако не си искала да се бием, тогава защо си ми казала, че сме тук?

Докато те бяха фокусирани върху драмата, аз успях да забия лакът в окото на Банд-Ейд, преди да се изплъзна от отслабения захват на Хопскоч.

— Не правете това отново — предупредих ги, докато се втурвах напред.

— Не съм му казвала — отвърна Мари. — Нито пък го е направил някой от хората ми.

Проблясък на арогантност премина през лицето на Грегор. На живо той беше още по-внушителен, отколкото в сънищата ми. Имаше нещо в него, което намирах за разстройващо, макар и да не ме гледаше с враждебност.

Ако не друго, то това, което ме накара да спра там, където бях беше копнежът в изражението му. В мозъка ми започнаха леки бодежи от болка.

... Аз съм от ферма като тази в Южна Франция, но там не могат да се намерят череши...

Ръцете ми се вдигнаха към челото. Ноздрите на Грегор се разшириха. Той вдиша продължително, предизвикателно и доловимо.

— Катрин.

— Свали си погледа от съпругата ми.

Боунс изръмжа с едва сдържана ярост. Силата, която кипеше от него ме порази дори и на няколко метра разстояние. Грегор изръмжа също толкова злъчно и направи една-единствена крачка напред.

— Това, което гледам, е моята съпруга.

Когато Грегор освободи силата си като паун, показващ величествените си пера, аз преглътнах, задъхвайки се.

Бях усещала, че Грегор е силен в сънищата си, но това бе е бледнееща версия. С енергията, изливаща се от него на постоянно увеличаващи се вълни, той би могъл да снабди електрическите нужди на целия Френски квартал. *О, мамка му, той е силен най-малкото колкото Боунс, ако не и по-силен...*

Наблизо изсвириха зловещо спирачки, но никой от мъжете не свали очи от другия. Аз погледнах и видях как Лиза смъква прозореца на един микробус. Очите ѝ се разшириха и тя направи бърз жест с ръката си.

— Моля те, Кат, качвай се.

— Не и без Боунс.

Казах го както към нея, така и към Грегор. Нямаше значение, че споменът за гласа на Грегор беше пронизал подсъзнанието ми като нож. Нямаше значение, че за части от секундата, докато погледа му се забиваше в моя, почувствах проблясък на нежни чувства.

Будна или заспала, принадлежах на Боунс и на никой друг.

— Виждаш ли? Тя е направила избора си.

Боунс каза това, влагайки обилна омраза във всяка дума. Дори и с гръб към мен, просто можех да си представя дразнещата му полуусмивка. Съдейки от разяреното изражение на Грегор бях права.

— Жалък кучи син, изборът ѝ е бил изтрит от Менчерес. Той я издърпа от мен пиццяца едва час след нашето обвързване!

— Хич не ми дреме ако ще Менчерес да я е издърпал от пулсиращия ти надървен член — изръмжа Боунс. — Ходи да си мечтаеш, глупако!

Мари нямаше да бъде способна да ги разтървава да се сбият за още дълго време. Смъртоносната опасност, като оставим Боунс настрана, беше, че имаше твърде много случайни свидетели. Щеше да има наранени или убити хора, ако тези двамата си скочеха.

С периферното си зрение видях как Фабиан се втурва в микробуса.

— Боунс — накарах гласа си да звучи спокойно. *Не сепвай разярения звяр.* — Ако той знае, че сме тук, значи и други знаят. Трябва да тръгваме.

— В опасност си само заради сляпата му арогантност — каза Грегор. — Ела при мен, Катрин. Аз ще те пазя.

— Нахално копеле — изсъска Боунс. — Смятам, че нищо не е по-долно от мъж, който се опитва да открадне жената на друг мъж преди те дори да са се срещнали.

— Боунс, напусни. — Макара Мари да не извиси глас, тонът ѝ беше опасен. — Грегор, ти ще останеш тук, до следващата зора. Ти

дойде в града ми без покана, за да предизвикаш насилие. Без значение от нашата история, ти знаеш по-добре...

— Мари...

— Ти си в моя Квартал — отрязва тя Грегор. — Ти от всички останали знаеш най-добре.

Грегор сви юмруци. За секунда си помислих, че може да удари Мари. *Не го прави, приятел. Тя ще те погребее под верандата си за нула време!*

— Както кажеш — каза Грегор стегнато.

Боунс наклони глава, без да се обръща.

— Влизай в микробуса, Котенце. Хопскоч, Банд-Ейд, вие също. Маджестик, надявам се, че няма и други от невежите бродяги на Грегор да разколебават преценката ти за в бъдеще...

Покатерих се в превозното средство, избягвайки този опушено зелен поглед.

— И на добър час, Сънищен Похитителю — продължи Боунс, докато се качваше в микробуса. — Надявам се да си се наслаждавал на тази нощ, понеже това е последното, което ще видиш от нея.

— Катрин. — Дори и без да поглеждам към Грегор почувствах погледа му. — Спомените ти лежат в кръвта ми. Те те чакат и аз ще спазя клетвата си...

Затръшващата се врата прекъсна заявлението на Грегор. Както и отлепянето на Лиза от тясната улица като пиян Тони Стюарт. Аз затворих очи, за да не бъда изкушена да погледна назад.

— Как мислиш, че ни е намерил?

Не зададох този въпрос до доста по-късно. Истината бе, че не ми се говореше, след като бях видяла Грегор. Нито пък на Боунс, съдейки от мрачното му затишие. Слънцето беше изгряло, а Лиза още шофираше. Гулите не бяха така чувствителни към сутрешната умора като вампирите. Хопскоч и Банд-Ейд спяха, а върху лицата си бяха поставили тъмни слънчеви очила. В този нов спортен автомобил поне имаше повече пространство, отколкото в последните две коли. В случай че бяхме следени сменихме три пъти превозните си средства. Боунс гледаше кръвнишки непознатите шофьори, омагьосвайки ги да

му се подчинят, докато ограбвахме возилата им. Това беше вършено толкова бързо, че човек трябва да ни гледа от нас, за да ни хване.

Все още нямаше и следа от Грегор, а почти бяхме до Форт Уърт.

Боунс издаде раздражителен звук.

— Освен ако някой от хората на Мари не е действал зад гърба й — а това е малко вероятно — или пък някой от моите не го е сторил, представа нямам. — Пръстите му барабаняха на крака му. — Може би Дон има пръст в това. Какво име използва той, за да бъдат доставени онези хапчета до дома ми, Котенце?

— Катлийн Смит — присмях се аз при мисълта, че чичо ми би бил тъй глупав, че да използва истинското ми име. — И ако се разгледа времевата рамка, има само един ден, откак му казах къде сме, не съвпада. Знаем, че Грегор е бил в Париж и в Лондон, когато и ние бяхме там, така че трябва да е заминал скоро след нас, за да стигне на място. Това изключва Дон.

Боунс се вторачи в мен.

— Права си. Само Чарлз знаеше накъде отиваме, след като напуснахме къщата му. Не смятам, че е хукнал да дрънка за това. Мари узна, след като пристигнахме. Това оставя няколко човека, които биха могли да информират Грегор и всички те са в тази кола.

Това събуди Банд-Ейд и Хопскоч. Лиза погледна с разширени очи в огледалото за обратно виждане. Аз се напрегнах, чудейки се дали един от двамата вампири би нападнал внезапно. Никой не го направи. Те погледнаха обратно към Боунс и той срещна погледите им с хладно и загадъчно изражение. Без да го казва знаех, че претегля възможността да ги убие.

— Създателю... — започна Банд-Ейд.

— Спести си го — кратко отвърна Боунс. — След Рътлър не оставям предателството да мине безнаказано за никого, освен за трима души и ти не си един от тях. И все пак не е необходимо да прибързваме. Никой от вас няма да напуска полезрението ми, докато пристигнем, а след това ще бъдете изолирани. Ако Грегор пак ни намери, ще знаем, че не сте били вие.

Всеки от тях имаше леко зашеметено изражение на лицето е Хопскоч се възстанови най-бързо и кимна.

— Не бих те предал. Посрещам възможността да го докажа.

— Както и аз — каза Банд-Ейд втори, отправяйки скришом поглед към Лиза.

— Каквото поискаш — каза тя нежно.

— Няма да те принуждавам. — Боунс почти въздъхна. — Но все пак бих те помолил, Лиза...

Тя се усмихна по толкова тъжен начин, че дори мен ме заболя да го видя.

— Ще се чувстваш в безопасност. Това е толкова малко нещо, което мога да направя за теб.

Беше ужасно да гледаш с подозрително око на хората около теб. Голяма тъмна пещера. Звучеше все по-добре и по-добре.

— Знам, че току-що я срещнах, но някак си не мисля, че е била Мари — казах.

Боунс повдигна едната си вежда.

— Защо?

— Е... тя ми разказа странна история, за това как е отровила съпруга си. Първо си помислих, че е било само за да ме уплаши, но това беше след като ми каза, че ако съм омъжена за Грегор тя ще застане на негова страна, тъй като вампирите не могат да се разведат.

— Наистина ли? — Боунс се замисли над това. — Това е интересно. О, всеки знае, че Мари е убила съпруга си, когато е била човек. Това, което не бях чувал преди е как го е направила.

— Мислех, че го е ударила е брадва — беше отговорът на Лиза. — Това е историята, която ми е разказвана.

— Интересно — повтори Боунс. — Защо вярваш, че това я прави съпричастна към нашата страна, любима? Изглежда е заявила кого ще подкрепи.

По-добре да не казвам. Размърдах се на мястото си, желаейки да бях млъкнала по-рано.

— Блокираш ме. — Очите му проблеснаха в зелено.

Да. Държах го вън от ума си с цялата ментална броня, която можех да събера. *Голяма уста. Защо не можеше да оставиш нещата както си бяха?*

Това не беше насочено към него. Мъмрех себе си. Имаше няколко неща, които исках да обсъдя с Боунс насаме след срещата е Маджестик. Това не беше насаме по ничии стандарти.

— Съгласихме се да не правиш това — продължи Боунс. — Да не криеш всяко знание или размишление. Каквото и да има, Котенце, кажи ми.

Поех си дълбоко въздух. Това нямаше да му хареса.

— Мари ми каза, че Грегор може да възвърне спомените ми и че ти и Менчерес сте знаели това. Зачуди се защо ти не си искал да си спомня какво се е случило. Там, на улицата, тя имаше шанса да поиска да си получи обратно спомените. Бяхме в задния ѝ двор в малочислен състав, можеше да настоява. Но тя ни пусна. Мисля, че го направи, защото вярва, че съм обвързана е Грегор и знае, че ще трябва да го подкрепи ако се докаже.

Боунс застана абсолютно неподвижен. Кръвнишкият му поглед се усили, докато не се чувствах сякаш съм пронизана от изумрудени лазери.

— Ти искаш ли да си спомниш времето, прекарано с него?

Отново си поех дълбоко въздух, по продължително от първия път.

— Тревожи ме това, че има цял месец от живота ми, за който не знам нищо. Трябваше да ми кажеш, Боунс. И ти обеща, че няма да криеш повече разни неща от мен, но трябваше да разбере това от Мари.

— Не ти казах, защото не бях сигурен в нищо. Нямах намерение да оставя това мръсно псе да постави ръце върху теб, да има устните ти върху...

— Ама ти сериозно ли? — Прекъснах го аз. — От къде в цялата работа реши, че бих го целунала?

Боунс ме стрелна със суров поглед.

— Силата, която би отворила съзнанието ти е в кръвта на Грегор, както и той каза. Трябва да го ухапеш.

— Не знаех как действа.

— Да, но би го направила, ако можеше — каза Боунс с такова обвинение, че стиснах ръце, за да не го разтърся.

— Ако някой изтръгне повече от месец от паметта ти, ти също ще искаш да знаеш какво е съдържал — казах, без да викам. *Браво на мен.*

— Не, нямаше. — Неговият тон не беше спокоен. Беше почти ръмжащ. — Ако някой е изтрил от паметта ми събитие, което може да

унищожи брака ни не бих искал да си го спомням при никакви обстоятелства, но вероятно брака ни означава повече за мен, отколкото за теб.

И точно тук се изпари Дзен моментът ми на спокойна чи енергия. Причерня ми от ярост.

— Единственият човек, който може да унищожи брака ни, си ти. Да кажем, че съм разбрала, че съм се омъжила за Грегор. Мисълта, че може да си свободен отново, звучи ли ти твърде изкушаващо?

— Ти си единствената, която признава, че си търси вратичка — отвърна Боунс с равна на моята ярост. — Хареса ли ти вида на Грегор? Зачуди ли се дали не би предпочела да чукаш него, вместо мен? Това ли искаш да си спомниш?

Бях толкова обидена, че това ме изкара от търпение.

— Изгубил си си ума!

Избутах го, но той не помръдна.

— Изгубих девствеността си с Дани, ясно? Или искаш да ти го нарисувам? — При нормални обстоятелства никога нямаше да кажа нещо подобно пред тълпа, но яростта е забавно нещо. Кара те да забравиш за всичко останало.

Боунс приближи лицето си точно до моето.

— Този нещастник може да те е чукал цяла нощ и пак да си кървяла, когато си била с Дани по-късно. Всичко, което би било необходимо да направи Менчерес е да ти даде от кръвта си, когато те намери. Лекува всички рани, нали? Ако те е взел от Грегор скоро след първия път, в който те е клатил, би имала елементарна рана, която би могла да бъде излекувана.

— Това... — Бях толкова втрещена от идеята, че не можех да започна да отговарям. — Това са глупости! — успях да кажа най-накрая.

— Така ли? — Боунс се наведе още по-близо. — Аз пък знам друго, понеже съм го правил.

Мекият начин, по който той каза думите ги накара да звучат дори още по-подчертано. Яростта, отрицанието и ревността процедиха думите ми по-бързо, отколкото можех да мисля.

— Проклет да си, за това, че си бил безскрупулна курва.

Боунс не сведе поглед от моя, нито пък отговорът му беше посилен.

— За това се омъжи, Котенце. За безскрупулна курва. Но ако си спомняш, никога не съм се преструвал на нещо друго.

Да, знаех, че е бил жиголо, когато е бил човек, но не това ми причиняваше остра болка. Само ако чукането наляво-надясно беше спряло веднъж, щом вече не се е нуждаел от парите, за да оцелее, помислих си е горчивина. Но не. След като се е превърнал във вампир го е правел за забавление, както току-що ми напомни. Не исках да знае колко много миналото му все още имаше силата да ме наранява, така че вдигнах около себе си менталните си щитове. Те бяха единствената ми защита, с която да го изключа. След това погледнах през прозореца. Не можех да понеса гледката на красивото му лице в момента. Боунс ме пусна и седна назад. Не говорихме през остатъка от пътуването.

ГЛАВА 9.

— Яхууу!

Крясъкът ме накара да поклатя глава. Бар с вътрешно родео. Не, не се шегувам. Дори си имаше жив сумтящ бик. За посочената цена, доказателство за предишен опит, няколко писмени отказа от права и пълната липса на здрав разум всеки можеше да го поязди. С Боунс все още едва си говорехме. Казах му за слуха, че съм искала да се превърна в гул, но с изключение на това не си говорехме много.

Нищо друго не се случваше така или иначе и това можеше да е взаимно. Когато стигнахме фортуйртския мотел след цял ден шофиране, бях погълнала хапчетата, които Дон ми прати и бях заспала веднага. Най-интимният момент, който имахме с Боунс беше когато ме събуди с китката си на устата ми. Погълнах кръвта му, обявих, че имам нужда от душ и това беше всичко. Той беше облечен и ме чакаше, когато излязох, хладно незаинтересуван от нищо друго, освен от разговори по работа. Невидимата стена помежду ни беше по-лоша от караница по мое мнение. Боунс щеше да установява връзка с един гул в този бар. Не ми харесваше гулския слух, който се носеше наоколо за мен и исках да видя колко сериозно е бил взет. Спейд също щеше да се срещне с нас тук, след като Хопскоч, Банд-Ейд и Лиза бяха под карантина.

Фабиан се доказва като полезен, като първо провери бара, уверявайки се, че това е гула не е било капан. Само две неща ме развеселяваха от постоянното ми депресирано настроение. Най-добрата ми приятелка Денис живееше сега в Тексас, така че щеше да дойде тази вечер. Другият плюс за вечерта беше, че Купър, мой приятел и бивш член на екипа ми също щеше да дойде. Спейд щеше да вземе и двамата. Когато те влязоха в бара бях толкова доволна да ги видя, че почти избутах повечето хора от пътя си. Денис отвърна, когато я гушнах, макар и е по-малко отчаяна разпаленост, а Купър беше някак си объркан от свирепата ми прегръдка. Спейд влезе след тях. Той

отправи преценяващ поглед към Боунс и мен, докато казваше здравейте.

— Бих казал, Криспин, че би изглеждал по-добре, ако беше закован в ковчег — изкоментира той. Един злобен поглед обходи бара е лека апатия.

— Без съмнение за обвиняване е тази жалка музика. Не знам защо кълтри певците изпитват нуждата да изливат депресията си в мелодия.

Денис се усмихна.

— . Мястото е страхотно. Това бик ли е?

— Можеш да се обзаложиш. — Сякаш по команда, животното изпръхтя недоволено. С него бяхме в перфектно разбирателство.

— О, ще ми се да можех да го поюздя — каза тя.

Беше хубаво да видя Денис да се усмихва. В действителност не я бях виждала много като цяло напоследък, усмихната или иначе. След като съпругът ѝ Ранди беше убит, Денис остана с мен и Боунс за няколко седмици. След това се върна обратно във Вирджиния, казвайки, че иска да се махне от всичко свръхестествено.

Не можех да я виня. Това, което уби Ранди беше свръхестествена атака — защо Денис да не иска да се отърве от тези, които ѝ напомнят за това? След това тя се премести в Тексас преди два месеца, отбелязвайки, че това е единственият начин да се опитва да спре опитите на майка си да я урежда с други мъже.

Денис не беше готова още да излезе от траура. Там също не можех да я виня.

— Купър, друже, добре е да те имаме при нас — каза Боунс. — Остани при дамите, докато с Чарлз се оттеглим за момент. Сигурен съм, че Котенцето иска да чуе всичко, което се случва със стария ѝ екип.

С това той се обърна. Спейд отиде с него, оставяйки трима ни да стоим до преградите на арената на бика.

Кучи син.

Не, че не исках да прекарам време с Денис и Купър, но това, което дискутираха с гула беше моят задник. Изглеждаше ми честно, че трябваше да съм навътре с детайлите.

— ... реконструирахме разрушената зала, за да включим... слушаш ли, Командире?

Едва тогава потокът от думи на Купър проникна в съзнанието ми.

— Ах, съжалявам, Куп. Имам нужда от питие — казах, отправяйки се към най-близкия бар. Поръчах джин е тоник и го изпих преди дори да е ударил дървения барплот. Барманът ме изгледа, когато плъзнах празната чаша към него, за да я напълни наново.

— Това ще бъде девет и петдесет, госпожо.

— Разбира се — пресегнах се да бръкна в дънките си, преди да се смразя засрамено. Нямах портмоне в себе си. Не, единствената валута, която носех беше около пет килограма сребро под блузата и в панталоните ми. Боже, това беше последната капка. Почакай, барман, докато намеря Боунс, че да мога да си получа паричната дажба.

— Ето, задръж рестото. И налей още две като това.

Купър хвърли парите на плота. Денис седна до мен, а лешниковите ѝ очи бяха разширени.

— Кат, добре ли си? Изглеждаш сякаш може да ти гръмне бушона.

Барманът напълни питиетата и ни ги подаде. Купър ми подаде третото, след като гаврътнах второто толкова бързо, колкото и първото.

— Добре съм.

Нямаше смисъл да произнасям всички неща, които не бяха наред. Нещастие то може да обичаше компания, но Денис бе имала достатъчно от него и без аз да ѝ струпвам още.

— Не изглеждаш добре...

Не исках да навлизам в това, но не исках да ѝ го казвам.

Вместо това потърсих нещо за разсейване.

— Виж, пуснали са бика!

След като вниманието на Денис се фиксира върху аматьора каубой, който се бореше да се задържи на гърба на бика, вече можех да избегна разпита ѝ. В тълпата от хора видях как Боунс сръчкава Спейд, след това те обърнаха своето внимание към един висок, много слаб и много мъртъв мъж, който се приближаваше. Трябва да беше гултът. Скоро тримата се стопиха в тълпата. Въздъгнах, прикривайки това с усмивка, когато Денис се обърна към мен.

— Това е яко! Хайде да си вземем още пиене, Кат. Може би ти можеш да скочиш после.

Би ми се харесало да глътна още пиячка, но след като Боунс и Спейд току-що си заминаха с гула, не можех съвсем да отида при

Боунс, за да поискам портфейла му.

— Денис, колко пари имаш в себе си?

Тя се намръщи.

— Ох, по дяволите. Оставих си чантата в колата на Спейд.

Купър бръкна отново в панталоните си.

— Трябваше да си взема кредитната карта. Това ще стигне за...

— Той извади пачка от банкноти по двадесет и им отправи критичен поглед — ... Десет минути.

Доброят стар Куп.

— Ще ти се отплатя — обещах, чувствайки се като бедна роднина.

Предсказанието на Купър се оказа грешно. Мина почти половин час преди да му се свършат парите. Разбира се не бях разчитала на намиращия се наблизо мъж да предложи да купи питиета за мен и Денис. Аз отказах, но Денис приемаше по едно питие на всяка мъжка оферта, давайки им твърдо не за второто. Повечето от тях го приемаха приятелски, имитирайки разочарование, но един масивен тип е рунтава кестенява коса имаше нужда от малко повече убеждаване.

— Е, хайде де, скъпа — каза той на Денис. — Да потанцуваме.

Ръката му се приземи на крака ѝ. Веждите ми се изстреляха нагоре. Купър започна да се изправя, когато аз отблъснах обидната лапа на мъжа настрани.

— Приятелката ми танцува само с мен.

Денис се усмихна.

— Съжалявам.

Човекът ме дари със зъл, отвратен поглед и си тръгна, заедно е тримата си приятели. Много лошо, Рунтава Главо, помислих си.

— Добре свършено, Командире — изкоментира Купър.

— Спри да ме наричаш така.

Не исках да звуча така остро. Купър просто не осъзнаваше, че титлата продължаваше да ми напомня, че позицията ми на лидер беше изгубена завинаги. Точно в момента, седейки в бар и опитвайки се без успех да удавя мъката си, се чувствах доста непотребна.

Денис огледа и двамата ни.

— Мисля, че сега трябва да вземем чантата ми — каза тя.

С Купър придружихме Денис до колата на Спейд. Тя беше отключена, за моя изненада. Когато поставих това под въпрос, Денис

сви рамене и каза, че Спейд е отбелязал, че ключалките държат само честните хора навън. Чантата ѝ все още беше закътана под пасажерската седалка, където я е оставила. Денис тъкмо я беше метнала на рамо, когато един злобен провлачен глас я спря.

— Ей, момчета, скивайте к'во си намерихме.

Бях ги чула да се приближават. Миризмата им, шумните стъпки и очевидното сърцебиене ги отдалечаваше от потайността, но тъй като бяха хора, не се бях загрижила.

— Пръждосвайте се, момчета — казах аз.

Рунтавоглавия от бара не спря. Нито двете му приятелчета, които бяха също толкова масивни.

— Значи, ний тъкмо си пряка'ахме — подхвана Рунтавоглавия, сливайки думите, което показваше колко е пиян — че не е честно две толкоз хубави момичета да си играят само с т'ва негро тука.

Купър повтори думата с открито предизвикателство. *Боже, трио фанатици. Точно каквото доктора не ми предписа.*

— Ще се справя с това — казах хладно. Тези простаци не знаеха, че аз съм най-опасната в групата. Те продължиха да се концентрират върху Купър, виждайки само добре сложения мъж като заплахата.

— Ето ви един много добър съвет: Започнете да вървите. В лошо настроение съм, така че разкарайте се от тук, мамка му, преди да сте ми прелели чашата. — Не си направих труда да се пресягам към дрехите си за среброто. С хората не ми бяха необходими оръжия. Спейд беше паркирал в най-отдалечения ъгъл на паркинга. Тези будали си мислеха, че това е равносилно на възможност, но грешаха. И все пак се изненадах, когато Рунтавоглавия извади пистолет изпод блузата си. Той се прицели в Купър.

— Ти. — Имаше грозен отзвук в гласа му. — Ти ще седиш на земята, докато си правим хубаво е момичетата ти.

— Купър. — Това дойде от мен в бясно изръмжаване. Нямах да рискувам той или Денис да бъдат простреляни. — Прави каквото той казва.

Купър следваше заповедите ми от дълго време. Той издаде разярен звук, но седна, както му беше наредено. От начина, по който Рунтавоглавия подаде пистолета на приятелите си отсъдих, че е доволен.

— Т'ва наистина е умно, червенокоске. — Той ме погледна похотливо. — Сега ти просто постой до приятелите ми, докато с приятелката ти се качим на задната седалка.

Отидох право при приятелите му, както ми каза. В крайна сметка, един от тях държеше оръжието. Ако ги сразях тихомълком, нямаше да има грозна сцена. Рунтавоглавия само трябваше да постави ръце върху Денис, преди да почувствам едно свистене. Имах един миг, за да се стегна, преди да разбере кой е това, а след това последва отвратително тупване. Или, за да бъда по-точна, разцепване. Беше трудно да се каже кой има по-ужасено изражение на лицето си — двамата мъже, които Боунс сега държеше за вратовете или Денис, докато гледаше остатъците от главата на Рунтавоглавия.

Спейд стоеше до нея, мърморейки нещо нецензурно, след това скрита потрепващата фигура на Рунтавоглавия достатъчно силно, за да рикошира от колата. Спейд беше запратил мъжа към земята толкова ожесточено, че главата му приличаше на пъпеш, хвърлен от петия етаж.

— Денис, добре ли си? — попита Спейд.

— Той е... той е... — Денис изглежда не знаеше какво да каже.

— Наистина истински мъртъв — допълних аз, облекчена, че двамата вампири, летящи на висока скорост над паркинга не са привлекли внимание. — Боунс, пусни ги, убиваш ги.

— Това е целта — отвърна той, все още държейки ги за гърлата. — Бих счупил вратовете им, но това би било твърде бързо.

Те ритаха и забиваха нокти в китките му, докато езиците им не увиснаха от устите им. Денис изглеждаше така, сякаш ще повърне.

— Защо трябваше да го убиваш? — прошепна тя към Спейд.

— Заради това, което възнамеряваше да направи — отвърна Спейд ниско и свирепо. — Никой не заслужава да живее след това.

Купър отправи към трупа безжалостен поглед.

— Трябва да го преместим, Командире.

Не си направих труда да коментирам титлата. Най-напред по-важните неща.

— Боунс.

Той погледна към мен така, сякаш нямаше двама умиращи мъже в ръцете му. Крайниците им сега се движиха по-бавно. Един от тях

уринира, потъмнявайки синьото на дънките си. Очевидно не се опитваше само да ги изплаши.

— Поне не го прави тук — запънах се аз. — Твърде публично е и плашиш Денис. Метни ги в багажника и ще спорим за това по пътя. Ако спечелиш, ще ги обесиш два пъти.

Устната му се изви.

— Знам какво се опитваш да направиш, любима, но в този случай имаш логичен довод.

Той ги пусна и те паднаха като еднакви торби е тухли. От тях дойдоха резки и бълбукащи звуци, докато започваха да дишат отново. Чух някакви хора да се приближават. Те се смееха и си гледаха собствената работа — и бяха на път да се сблъскат с мръсна сцена на убийство и двама полуобесени мъже.

— Спейд, вземи нашата кола и разкарай Денис от тук — казах аз. — Може да се срещнеш с нас по-късно. Купър, отвори багажника, да го вкараме там.

— Син Форт рънър, друже, от другата страна на паркинга — упъти го Боунс, мятайки му ключовете. Друга връзка ключове беше хвърлена към него по същия начин. — Ще ти звънна сутринта.

Спейд отведе Денис, спирайки се само, за да попречи на хората да дойдат при нас със зелен проблясък на очите си.

— Връщайте се вътре, ще останете по-дълго — инструктира ги той.

Те кимнаха, направиха обратен завой и се върнаха в бара. Горките хорица вероятно щяха да останат цялата нощ.

— Купър, не искам да се цапаш с кръв, ти не можеш да омагьосаш с поглед някой, за да забрави това — казах аз и повдигнах безжизнения мъж, слагайки го в багажника. — Грабни един от останалите и го мятай вътре...

Купър се подчини, вдигайки най-близо намиращия се тип и го навря в багажника.

Боунс вдигна останалия мъж и го разтърси.

— Ако чуя и едно-единствено цвъртене от който и да било от вас, ще ви заглуша перманентно. Сега, преди да ви заключа в багажника, къде ви е колата?

— Ъннггххх — каза мъжът в ръцете му. — бббблллл...

— Увредил си трахеята му, не може да говори — отбелязах аз.

— Така е. — Боунс разряза върха на пръста си е кучешкия си зъб, усмихна се вълчи към ужасеното лице на мъжа и завря кървящия си пръст в устата му. — Сега, отговори ми. Тихо. Или ще ти изтръгна езика и ще питам другия.

Дори и е тази малка капка от кръвта на Боунс, мъжът можеше да говори отново, макар и не много разбираемо:

— ... бял к'мион 'кай...

— Белият камион пикап с конфедеративен флаг отпред? — запита Боунс и още едно раздрусване. — Това ли?

— Д-да.

— В кого са ключовете?

Едно бързо покашляне и болезнено изпъшкване последваха отговора му.

— 'жоба... Кени... 'бихте го.

— В джоба на мъртвия тип?

— Тъхъ.

— Котенце, би ли?

Започнах да ровя в джобовете на трупа. Нищо, отпред или отзад. След това потупах джоба на ризата. Бинго.

— Ето.

— Купър, вземи возилото им и го откарай до Уебър Стрийт номер двадесет и осем. Изчакай там, ще те вземем, когато приключим.

— Задръж мобилния си подръка, за всеки случай — добавих, без да коментирам иронията от това чернокож мъж да шофира пикап е въстаническо знаме.

— Добре тогава, друже. — Боунс спусна мъжа в багажника и затвори капака. — Пазете си главите.

ГЛАВА 10.

На пътеката на парк Кандлъридж пишеше, че има няколко живописни природни пътеки, но това не беше причината, заради която бяхме тук. Не, ние бяхме тук, за да погребем тялото.

Да се надяваме, само едно.

Фабиан се носеше над дърветата, завързан в колата на Спейд и безмълвен. Той трябваше да се докосва до нещо, за да пътува на дълги разстояния. Изключение бе, ако е в права линия, което все още не разбирах. Нещо за невидими енергийни течения, които действат като духовни пътища. По-късно щях да го попитам за това по-подробно.

Точно сега, спорех с Боунс. Отново.

— Спейд да действа в разгара на момента е едно, но ако убиеш тези хора сега, ще бъде хладнокръвно, Боунс. Трябва да отидат в затвора, както и да им изтрият паметта, което да ги накара да маршируват на всеки парад изтрий събитията от снощи, да не говорим за гражданските права, които ще получат, веднага след като ги освободят. Но те имат семейства, които не заслужават да скърбят заради мъртвите им задници.

— Всеки човек има по някого, който да го е грижа за него — отговори Боунс без съжаление. — Дори и чудовищата. Не е честно, но това не променя необходимостта.

— Пистолетът не беше зареден — промърморих аз, сменяйки тактиката. — Проверих. Освен това, нищо нямаше да се случи. Държах всичко под контрол...

— Това ли е проклетия смисъл?

Изнервен, Боунс изключи двигателя и се обърна с лице към мен.

— Ти не можеш да чуваш мислите им. Аз мога. Това не е първият път, когато правят такова нещо и дори да ги спреш и ги набиеш с пръчка, докато получиш истерични извинения, намеренията им са същите. Ако не бяха хора, щеше ли спориш с мен за убийството им?

Хвана ме за това. От погледа в очите му, той също го знаеше.

— Вампирите и гулите имат свои собствени правила — опитах отново. — Те знаят какво ще се случи, ако направят такова нещо. Тези клоуни не са получили копие от тези правила. Заслужават затвор, да, но не и смърт.

Боунс изсумтя.

— Защото не им е хрумнало, че правят нещо толкова ужасяващо и ако ги хванат, ще бъдат екзекутирани на място? Не е моя вината, че вампирите имат по-справедлива форма на наказание за изнасилвачите, отколкото хората.

Сложих главата в ръцете си. Болеше ме. Разбира се, вероятно болеше много по-малко отколкото косата на Бъши, когато се удари в бетона на паркинга. Логично, Боунс беше прав. Но все още това се усещаше грешно...

— Очевидно си решил, така че прави каквото искаш. Прекалено силен си, за да те спра.

Боунс ме погледна непроницаемо, преди да излезе от колата и да отвори багажника.

Слушах, когато той накара двамата мъже да занесат приятеля си в гората. След това Боунс им нареди да копаят с ръце. Минаха може би четиридесет минути, преди да станат готови. После чух нещо като примирена въздишка.

— Това е против по-добрата ми преценка, Котенце... Погледнете тук и двамата. Ще отидете до най-близкото полицейско управление и ще направите признания за всяко престъпление, което някога сте извършили, с изключение само на това погребение тази вечер. Когато ви арестуват, ще откажете адвокат и когато се изправите пред съдия, ще се признаете за виновни. Ще прекарате определеното ви време зад решетките, знаейки, че заслужавате всяка секунда от него. Сега вземете си безполезните животи и си вървете.

Когато Боунс се върна в колата, все още бършех очите си. Той затвори шофьорската врата и издаде себе осъдително сумтене.

— Такова мазало ли е напоследък, че това да оставим престъпници да отърват наказанието, е връхната точка на времето ни заедно?

Думите му бяха лекомислени, но изражението на лицето му не беше. Беше изпълнено със съжаление, което успях да хвана, преди да го замаскира отново в спокойствие.

— Това е така, защото показва, че все още те е грижа, независимо от това, колко скапани са нещата напоследък.

През лицето му отново премина проблияск.

— Наистина ли си мислиш, че е спряло да ме е грижа? Котенце, толкова много ме е грижа, че ме съсипва.

Стрелнах се през колата, ключвайки ръце около него и усещайки отегченото облекчение на прегръдката, с която ми отговори.

— Не мога да повярвам, че бях толкова ядосана преди за това, че бях безработна и без пари. — Задавих се, осъзнавайки колко абсурдно беше в сравнение с това, което наистина имаше значение.

— Какво?

— Нищо. — Целунах го, дълбока, търсеца целувка, която заличи отчуждението ни през последните няколко дни. — Колко бързо можеш да стигнеш обратно до мотела?

Погледът му светна с красиво, гладно зелено.

— Много бързо.

— Добре. — Беше почти стон. — Ще се обадя на Купър да му кажа, че ще се видим на сутринта.

Боунс спусна прозореца си.

— Фабиан, — извика. — Довлечи си призрачния задник обратно в колата, тръгваме.

Боунс наистина бързо се върна до Red Roof Inn. Мисълта за неудобния матрак с тези тънки одеяла звучеше греховно привлекателно за мен сега. Докато чакахме на светофара на около километър разстояние, болка се вряза в черепа ми.

... разбери, че този човек няма да спре пред нищо и ти никога няма да бъдеш в безопасност...

— Грегор, — издишах толкова ниско, че почти беше звук.

— Къде? — Боунс завъртя глава наоколо.

... гарантирам защитата ти, но трябва да ми вярваш, шери...

— О, Боже — прошепнах аз. — Боунс... Мисля, че е в хотела!

Боунс направи обратен завой, след това натисна педала на газта. Спирачки изскърцаха и другите превозни средства рязко спряха, докато надуваха клаксони. Той не си бе направил труда да изчака светофара.

— Фабиан — каза Боунс със строг глас, — върни се в хотела да провериш. Ще бъдем при портите на парка, който току-що напуснахме.

— Ще бъда бърз — обеща Фабиан и изчезна. Дори не трябваше да намалим.

Боунс продължаваше да шофира, проверявайки на огледалото за обратно виждане. След няколко километра, спря на една бензиностанция.

— Хайде, скъпа, време е да сменим колите.

Излязохме. Човекът, който зареждаше с гориво Хондата си до нас, имаше само време да каже: Какво по...?, преди Боунс да го удари с погледа си.

— Това е твоята кола сега — каза той. — А твоята е моя.

— Моята кола, — повтори мъжът, очите му бяха стъклени.

— Точно така. Върви си вкъщи и я почисти, ужасно мръсна е.

— Почакай, докато се заеме с багажника — промърморих, докато се качвах в колата на мъжа.

Боунс караше по-малко агресивно този път, но все още беше далеч над ограничението на скоростта.

Вместо да тръгне по прекия маршрут към парка, той продължи по страничните пътища. След като стигнахме до парка, Боунс отби под едно дърво, изключвайки двигателя и фаровете.

В тишината, ускореното ми дишане звучеше твърде силно.

— Мислиш ли... мислиш ли...

— Защо смяташ, че Грегор е в мотела?

Попита той безгрижно, сякаш питаше хартия или пластмаса. Това не ме заблуди. Кокалчетата му бяха почти бели върху волана.

Как да се обясни?

— Имам тези остри болки в главата и можех да го чуя, само че сега той не говореше на мен. Мисля, че бяха спомени от това, което е казал преди, а единственият друг път, когато се е случвало беше, когато бе близо, на улицата в Ню Орлиънс.

Пауза. След това:

— Какво ти каза?

— Не го ли чу? — Това ме изненада.

— Не. — Мекотата изчезна от тона му. — Иначе нямаше да питам.

— Ами, добре. Първото беше бързо, просто фрагмент. Нещо за това, че няма черешова ферма във Франция. Този път той ме предупреди, че някой е по петите ми.

Боунс изсумтя.

— Това звучи в сегашно време, не си ли съгласна?

— Да, така е — Размишлявах. — Но по някакъв начин, все още мисля, че е само спомен.

Фабиан се появи на предното стъкло. Внезапната му появяване ме накара да подскоча в седалката. Той със сигурност можеше да се промъква.

— Жълтокосият вампир е там — обяви той. — Беше зад мотела с шестима други. Не мисля, че ме видя.

Боунс се загледа в мен. Погледът му бе изпълнен с нещо, което не можех да определя.

— Съжалявам — каза той тихо.

— За какво?

— За това.

Юмрукът му се стрелна...

Когато очите ми се отвориха, видях тъмнината с бледа трептяща светлина по краищата.

Седях, но не в колата. Звучеше сякаш бяхме в самолет. Веднага посегнах към превръзката на очите, но хладни ръце ме спряха.

— Недей, Котенце.

Обърнах се по посока на гласа му.

— Махни това от мен.

— Не. Престани да се усукваш и ме остави да говоря.

Замръзнах, спомняйки си.

— Ти ме удари.

— Да. — Предпазливост изостри тона му. — Ще стоиш ли мирно?

— Зависи. Защо ме удари? — *По-добре да има дяволски добра причина.*

— Помниш ли, когато казах, че единствените хора, които може да информират Грегор за местонахождението ни са в колата? Лиза, Банд-Ейд и Хопскоч не знаят къде сме отседнали във Форт Уърт, а дори и да са, те са без средства за общуване. Денис и Спейд не знаят къде сме отседнали. Фабиан беше с нас през цялото време, и ако по някакъв начин той е предателят, би могъл да каже, че Грегор не чака в хотела. Това оставя само ти и аз. Аз не съм казал на Грегор нищо, така че оставаш само... ти.

Бях зашеметена.

— Мислиш ли, че съм се измъквала зад гърба ти с Грегор?

— Не нарочно, но по същия начин Грегор те насочи към Париж и общуваше с теб в сънищата ти. Кой може да каже, че не е намерил начин и да подслушва? Това е предположение, Котенце, но ако не съм прав, ще загубиш само малко време будна.

И ако той беше прав...

— Какъв е планът ти? Да ме пратиш в кома и да изчакаш да видиш дали Грегор няма да се махне? — *Мислех, че нищо не е по-лошо от това да се чувстваш безпомощен, но да бъдеш потенциална спънка? Това беше по-лошо.*

— Разбира се, че не. Но докато сменим местонахождението си, искам да вземаш тези хапчета, за да можеш да спиш. Ако не знаеш къде сме и Грегор все още е в състояние да те следи, ще знаем, че не е от ровенето в ума ти, докато спиш.

Боже, това беше гадно. Като да чакаш да видиш дали животното е бясно, щях да бъда описана и поставена под карантина.

— Тогава защо си направи труда да ме събудиш? Ние сме в самолета. Мога да чуя двигателите. Защо не чака, докато стигнем до мястото, където отиваме?

— Трябва да ядеш и пиеш и си помислих, че ще искаш да се освежиш.

За пореден път посегнах към превръзката на очите и за пореден път той ме спря.

— Остави я.

— Защо? Вече знам, че сме в самолет, но не мога да определя по облаците!

— Не знаеш какъв вид е самолетът — отговори упорито Боунс. — Марка, модел, тип; тези неща могат да се използват, за да те следи. Това е просто за известно време, котенце.

Само за известно време, ако грешеше. Но за колко време, ако беше прав?

— Добре. Кое е първо, храненето или почистването? Не знам дали да си отворя устата или да си сваля дрехите.

Той не каза нищо за миг. След това:

— Съжалявам.

— Това означава ли, че ще ме удариш? Последния път, когато се извини, главата ми получи вдлъбнатина.

Държах се несериозно, за да избегна да избухна в сълзи при мисълта, че някак си аз бях тази, която даваше насоки на Грегор.

— Това е твое желание, и не, няма да те ударя.

Искаше ми се да можех да видя очите му. Те щяха да ми кажат повече за това, какво наистина си мислеше. Но всичко, което имах, беше гласът му и Боунс внимателно го контролираше.

— Тогава ми покажи пътя към тоалетната. Дори аз мога да кажа, че смърдя.

Колкото и дълго да съм била в безсъзнание, то не беше само бърза дрямка. Пикочният ми мехур протестираше и в устата ми имаше странен вкус. Очарователно.

Пръстите му се увиха около мен.

— Ще ти покажа.

Оставена с никакъв друг избор, освен да се спъвам наоколо, оставих Боунс да ме води.

Използвах малката мивка в тоалетната да измия косата си. Това беше интересно нещо да се направи, докато си със затворени очи, тъй като настоях превръзка на очите ми да бъде махната. Боунс остана до входната врата през цялото време, подавайки ми каквото ми трябваше. От звуците, имаше и други в самолета с нас. Въпреки че никой от тях не би погледал, се почувствах като изложена на показ при отворената врата. Когато свърших, той ми даде нови дрехи.

След това ме нахрани с лъжица. С всяка хапка от това, което имаше вкус на пиле, чувството ми на отчаяние растеше. Толкова за равенството във връзката ни. Не можех да бъда по-безполезна в момента. Когато Боунс ми подаде четирите таблетки, ги погълнах с нетърпение.

По-добре да бъде в безсъзнание, отколкото това.

Боунс ме събуди отново, след кой знае колко дълго след това и повторихме процедурата.

Сляпото люлеене и подрусване ми казаха, че все още бяхме в самолета, но може би беше друг. Двигателят звучеше дрезгав. Отново грабнах хапчетата и ги глътнах, този път отказах да бъда хранена с лъжица. Нямаше да умра от глад и да се поддържам хидратирана беше

единственият реален проблем. Боунс не спореше. Той просто ме погали по главата, докато чаках таблетките да подействат.

Последното нещо, което чух преди мракът да ме погълне беше:

— ... кацаме скоро, Криспин. — Звучеше като Спейд. Или може би вече сънувах.

ГЛАВА 11.

Очите ми се отвориха, адаптирайки се към ярката светлина в стаята. Все още преглъщах познатата на вкус кръв на Боунс, когато разбрах, че е от чаша, а не от вена.

— Ако трябваше да пия кръвта на това животно всеки ден, с радост бих умряла от глад.

О, Господи. Моля те, нека сънувам!

— Мамо?

Тя неодобрително се намръщи, преди да остави чашата на близката маса.

— Отново си отслабнала. Не може ли това същество да не те остави да гладуваш?

Не, не сънувах. Това беше тя от плът и кръв.

— Какво правиш тук? Къде е Боунс?

Тя вдигна ръка.

— Излезе някъде. Дори и да знаех къде, нямаше да мога да ти кажа. Знаеш, в случай че другият вампир разбере. Трябва да кажа, Катрин, имаш плачевен вкус за мъже.

Исусе, Мария и Йосиф. Един от тримата да ми помогне.

— Може ли да прескочим обичайната игра *Да смачкаме Боунс*? Не съм в добро настроение.

— Не трябва и да си — каза тя, без съчувствие. Колко типично. — Омъжи се за тиган, а сега изглежда, че може също да си се омъжила и за огъня.

Какво си е мислил Боунс да я доведе тук? Разбира се, майка ми да прекара известно време с мен. След това ще се моля да бъда упоена.

— Не споменавай Грегор, или ще...

Спрях и устата й се изви.

— Или какво, Катрин?

Какво в действителност? Тя беше моя майка. Не можех да заплаша, да я зашлевя, наръгам, пребия или дори да я обидя. Опитах се

да измисля нещо, с което да я изплаша никога отново да не споменава затруднението ми положение с похитителя на сънища.

— Ще започна да сменям партньорите си, — казах. Очите ѝ се ококориха. Раздразненото повдигане на темата я караше да се чувства неудобно с алтернативните начини на живот. — Точно така. Тройки, четворки, още. Боунс познава около хиляда мацки, които ще се радват да скочат в леглото с нас. Ще бъде извратено и ще си получим...

Тя запъхтя с недоволство.

— Катрин!

Под нас, чух женски смях. Разпознаваме и също толкова неочакван.

— Как го наричате вие американците? Аз го наричам пушка.

Анет, първият вампир, който Боунс бе създал някога, се засмя отново. Беше смехът на някой, който не се шегуваше.

Майка ми стана на крака. Спалнята бе отворена и Анет беше говорила достатъчно силно, че дори майка ми да я чуе.

— В деня след никога, ненаситена английска уличница!

Въпреки че умствено аплодирах обидата, аз бях тази, която започна това.

— Мамо, не наричай Анет уличница. Не е твоя работа колко хора е изучакала.

Добре, не можех да бъда изцяло великодушна. Какво си е мислил Боунс да доведе и двете под един покрив с мен? Като се има предвид нейната многовековна, живописна бивша връзка с Боунс, с Анет не се разбирахме много добре и през най-добрите дни. Майка ми и аз имахме много проблеми, въпреки последното ѝ омекване по отношение на немъртвите, към един гул в частност.

— Мамо, радвам се да те видя. Сега бих искала да си взема истинска баня.

Тя стана.

— Всички в къщата знаят да не споменават къде сме, така че можеш да правиш каквото искаш, стига да не излизаш навън. Донесох някои дрехи за теб. В гардероба са. О, и не пускай телевизора. Или радиото и няма нужда да казвам, че не можеш да използваш телефона.

С тази полезна информация, тя излезе. Изчаках секунда, след това пуснах крака от леглото. Поне щях да се изкъпя без помощ. С бебешки стъпки и всичко.

След като бях напълно изкъпана, спретната и облечена, слязох на долния етаж, където можех да чуя всички други гласове. Мисията изпълнена за това да не знам къде, по дяволите, съм. Всичко, което можех да разбера бе, че къщата е стара, макар и модерно ремонтирана, и беше на стръмна скала. Прозорецът ми беше казал това. Зелени хълмове и скали се простираха докъдето можеше да стигне погледа и въздуха миришеше различно. Биха могли да бъдат в северните Скалисти планини, но някак си, не го усещах като Америка.

Може би Канада. Може би не.

Реших да спра да гадая. Това би обезсмислило целта, в крайна сметка.

Бърборенето спря с почти комична внезапност, когато влязох в кухнята.

Пет глави се вдигнаха с фалшиво безгрижие. В допълнение към майка ми и Анет, създателя на Боунс — Иън бе тук, заедно със Спейд и Родни.

— Здравейте всички, — отбелязах. — Това ли е целият екип? Или има повече от вас, които дебнат наоколо?

— О, има и още — започна майка ми, преди да извика: — Ох! Кой ме ритна?

Неженствено сумтене се изплъзна от мен.

— Това трябва да е Спейд. Така че, дори не ми е позволено да знам кой е тук? Защо това има значение?

— Само още няколко момчета, Кат — отговори Спейд пренебрежително, поглеждайки майка ми е предупреждение. — Нищо, за което да се тревожиш.

— Добре. — Ако бях настояла да науча повече, вероятно отново щях да получа превръзката за очи. Иън се бе облегал на стол, е кръстосани в глезените крака. Тюркоазените му очи имаха закачлив блясък, когато ги плъзна към майка ми.

— Липсваше ми снощи, когато пристигнах. Радвам се да те видя отново, сладурче — провлече Иън.

Родни отпрати на Иън същия предупредителен поглед като мен, но поради друга причина. Родни и майка ми се, ах, срещаха. Или поне, се срещаха последният път, когато чух. Да мисля за романтичния живот на майка ми, ме отвращаваше и това нямаше нищо общо е това, че Родни е гул.

— Остави майка ми на мира — казах на Иън, а очите ми светеха към него.

Той се усмихна без разкаяние. Иън нямаше да знае как да почувства угризения дори и задгробният му живот да зависеше от това. Въпреки че се бе доказал като верен приятел на Боунс, с Иън имахме мрачна история. Той обичаше да колекционира редки и необичайни, независимо дали предмети или хора. Тази склонност бе довела до това, Иън веднъж да се опита ме изнудва в отношенията тип приятели с облаги, преди да разбере цялата ми история с Боунс. Сега Иън не използваше неподходящи действия към мен, но изглежда му доставяше удоволствие в намирането на начини да ме дразни.

Доказателство: Иън хвърли бавен поглед към майка ми, за да се увери, че ще забележа как се спира на определени места. После се ухили.

— Наистина е удоволствие да те видя отново, Джъстина.

Всичко, за което можех да се надявам, бе, че същото отвращение към вампирите, което бе направило детството ми ад, щеше послужи сега на майка ми. Тя мразеше баща ми, Макс, тъй като я беше съблазнил, а след това ѝ бе казал, че е правила секс със зъл демон — и всичко това, защото си е мислел, че е смешно. Тя беше забременяла от този случайна среща и си бе помислила, че е родила бебе полудемон — мен. Плащах за извратения хумор на баща ми цял живот, докато Боунс не ми показа, че вампирите са повече от едни зъби.

Майка ми все още не бе убедена, че зъбите не се равняват на злото, ако се съди по погледа, който отправи към Иън.

— Няма ли някое друго място, където да бъдеш? — попита го тя със смразяващ глас.

Усмивката на Иън само се разшири.

— Разбира се. Вдигни си полата и ще ти покажа.

— Това беше! — възкликнах, хвърляйки се напред към Иън, докато Родни издърпваше стола си и също се втурна след него. И двамата бяхме толкова заслепени от ярост, че единственото, което Иън трябваше да направи беше да се дръпне назад, за да види как се сблъскваме един с друг, вместо с него.

— Иън, достатъчно — каза грубо Спейд, пристъпвайки между мен и Родни, когато и двамата скочихме на крака за нов опит. — Кат, Родни... Иън спря. Нали?

Спейд погледна Иън, който само вдигна и присви едно рамо.
— Засега.

Бях хваната в капан с майка ми, ядосаното й гадже, бивша любовница на Боунс, похотливият му създател и потайният му най-добър приятел. Какъвто и апетит да имах, когато слязох долу, беше изчезнал. Единственото нещо, което исках да направя, беше да се махна от всички тях, но това означаваше да се скрия в стаята си, което също ми беше писнало.

Може би имаше едно нещо, което можеше да помогне. Отидох до кабинетите и започна да ровя из тях с целенасочена решителност.

— Какво търсиш, Катрин? — попита майка ми.

— Алкохол.

Бях на третата си бутилка Джак Даниелс, когато Боунс пристигна. Беше залез-слънце, умиращите лъчи превръщаха косата му в червеникава, когато влезе през вратата. Дори един бегъл поглед към твърдите му, вълнообразни очертания накараха ръката ми да се затегне около уискито. Господи, изглеждаше добре, но имах нужда да затръшна вратата на мръсния си ум и да потърся други неща, за които да си мисля. *Оборудване за фермата. Земеделие. Състоянието на икономиката.*

— Дявол да ме вземе, котенце, това ли правиш цял ден? Пиеш?

Осъдителният тон, който Боунс използва загаси моментната ми страст. *Не, нямаше нужда да размишлявам за държавния дефицит след това!*

— Цветът ти е добър, така че кой си ти да говориш — казах. — Заради това ли се забави толкова? Тя имаше ли хубав вкус?

Ревнувах, колкото и глупаво да беше. Боунс взимаше жени, за да се храни по две причини — с външния си вид, те бяха покъртително лесни да се съгласят и защото харесваше вкуса им повече. Не вярвах, че Боунс наистина може да усети разликата между мъжка и женска кръв, докато не ми я докажа. Той можеше безупречно да определи пола на цяла кръвна банка. Веднъж бе казал, че мисли, че това може би е придобито предпочитание към естрогена.

— Тя със сигурност нямаше вкус на галон уиски. — Той изстреля обратно, приближавайки се и вдигайки вежда към близката празна бутилка. — Това ли е всичко, което си поела днес?

— Определено, Криспин — извика Иън. — Пие с храбростта на ирландец!

Нямах нищо тежко наблизно да хвърля по Иън, освен уискито, а нямаше да се простя с него.

— Майната ти, Иън!

Боунс грабна бутилката ми, но бях предвидила това. Задържах я и това беше като играта дърпане на въже.

— Остави я — прогърмя той, дърпайки ръката ми от наградата ми. — Трябва ти твърда храна, котенце, и около една бъчва е вода. Боже, къде е майка ти? Не може ли да се разчита на тази жена поне да следи какво ядеш?

Ако се опитваше да ме вбеси не можеше да избере по-добър начин.

— О, разбира се. Намери някой, който да ме храни, да ми дава вода и да ме държи на каишка. Знаеш ли за какво трябваше да се ожениш, Боунс? За куче, тогава нямаше да имаш всичките тези досадни проблеми, защото щеше от време на време да ги върши само.

— Точно от това се нуждаех — изръмжа той, прокарвайки ръка през косата си. — Да се прибера при пияна харпия, която ме чака, за да ми откъсне главата.

Това не е нещото, от което се нуждаеше? Аз бях тази, която беше удряна, дрогирана и ограничена до това друг да ме храни — и всичко това заради луд вампир, който ме беше отвлъкъл, когато съм била на шестнадесет и сега не искаше да приеме не за отговор.

— Да бъда пияна харпия е връхната точка на седмицата ми, така че ме извини ако не те чакам до вратата е голям червен хикс на врата, който да маркира мястото, откъдето можеш да получиш десерта си.

Част от мен бе ужасена от това, което току-що бях казала. В края на краищата, не бях ядосана на Боунс, само на обстоятелствата. Но някак си умственият ми филтър между това, което не исках да кажа и това, което казах, се счупи. Дори не можех да хвърля вината върху алкохола. Да бъда полувампир означаваше, че не мога да се напия от нормална пиячка.

— Точно сега бих казал, че точно от това се нуждаеш — отвърна Боунс. — Това ли е? Да те заведе ли в леглото и да изсмуча част от раздразнението ти? Въпреки че предпочитам да набия малко разум в

теб вместо това, но като вампир съм съгласен за работата, независимо дали искам или не.

Устата ми увисна отворена и ръката ми действително се разтрепери с желанието да го шамаросам. И в същото време ми се искаше да плача. Всичко това бе толкова грешно. Разпадах се на парчета и го правех съвсем сама, независимо от многобройните хора около мен.

Нещо от това или се показва на лицето ми, или го беше чул във вихрения хаос на мислите ми. Чертите на Боунс загубиха леденото си безсърдечие и той въздъхна.

— Котенце...

— Недей. — Дъхът ми спря, задушавайки плача. Изглежда не можех да контролирам как да се чувствам или какво излиза от устата ми, така че по-добре бе да остана сама. По-бързо, преди да кажех нещо друго, което не мислех. — Аз, ъм, уморена съм.

Тръгнах нагоре по стълбите, оставяйки уискито на дивана. То не помогна. Всъщност, всичко, което бях направила, откакто се бях събудила бе да влоша нещата. Знаех, че това положение не е по вина на Боунс. Той правеше всичко това, само за да запази всички в безопасност, включително и мен. Но някак си, накрая изливах разочарованието си върху него. Най-малкото в безсъзнание не можех да влоша нещата между нас повече.

Затворих вратата зад мен. Нямаше чаши в банята, така че свих дланта си и използвах водата от мивката, за да глътна хапчетата на Дон. Количеството им намаляваше. Трябваше да му кажа да ми изпрати още, само че не знаех къде сме.

Отпадналото състояние се появи скоро след това, сякаш матрака се отвори и бях погълната в него. За част от секундата почувствах паника и се протегнах за нещо, за което да се задържа. Но точно както бях поискала, бях сама.

По-късно, когато почувствах хладна плът срещу устата ми, бях облекчена. Тогава свърших с преглъщането и знаех, че това не е Боунс, дори и със затворени очи и тъкмо събуждайки се. Кръвта имаше различен вкус.

Спейд се появи пред погледа ми. Той отдръпна ръката си, но не стана от седналото си положение върху леглото. Все още беше тъмно. За съжаление не бях проспала целия ужасен ден.

— Къде е Боунс? — попитах.

— Навън. Ще се върне скоро.

Не казах нищо, но мъката ми за това как нещата се бяха влошили до там, че Боунс дори да не може да отдели време да ме събуди, трябва да се е показало на лицето ми. Спейд въздъхна.

— Той не е свикнал с това, Кат, и се справя с него доста зле.

— Не е свикал с кое? — *Да бъдеш женен за психясала кучка?*, додаде ума ми.

— Страх. — Спейд понижи гласа си. — Криспин винаги се гордеел с контрол върху емоциите си, но сега няма никакъв с теб. Никога преди не е изпитал страх от това да загуби човека, който обича, заради някой друг. О, приятелят ти Тейт може и да лази по нервите на Криспин, но той знае, че Тейт не е реална заплаха. С Грегор е различно. Той е по-възрастен от Криспин, по-силен и никой не знае колко може да те е било грижа за него.

Беше ме страх, че Спейд е подценил ситуацията.

— Не мисля, че това е проблемът. С Боунс дори не можем да бъдем един около друг без да се караме.

— И двамата сте в лошо настроение и нищо не можете да направите, освен да си го изкарвате един на друг, но не забравяй приоритетите си. Не е ли той нещото, за което се бориш?

Прехапах устна.

— Ами ако аз съм тази, която издава местоположението ни? Ами ако всичко, което знам се повтаря към Грегор по някакъв начин в съня ми? Ще изложа всички на опасност с това, че просто съм се събудила! И изглежда не мога да се овладеея. — Гласът ми стана дрезгав. Стаята се замъгли, когато очите ми се напълниха. *Видяхте ли? Емоционална развалина, точно както бяха казала.* — *Мисля, че трябва да отида при Дон.* — *казан накрая, изтривайки очите си.* — Той има сгради, за които не знам и които са построени да издържат на бомби, взривяващи бункери. Мога да чакам там, докато нещата се успокоят. И така няма да излагам на риск всички около мен...

— Никъде няма да ходиш.

Боунс изпълни рамката на вратата зад Спейд. Дори не го бях чула да изкачва стълбите; той се движеше почти толкова тихо, колкото и Фабиан. Зелено проблясваше в очите му, а изражението му беше като гранит.

— В случай че не си обърнала внимание, котенце, ще го кажа отново. Няма да ходиш никъде. Нито при Дон, нито при никой друг. Ти си моя, така че не споменавай напускане отново.

Това не беше мило обяснение в любов тип *нуждая се да си тук с мен*. Не, беше хладнокръвна присъда *ти си моята топка и верига и глезена, за който си окована е моят!*. Боунс се обърна и си тръгна, след като направи изявлението, без да си дава труда да каже още нещо.

Спейд стисна ръката ми, преди да стане от леглото, гледайки ме почти състрадателно, преди да излезе.

— Всичко ще бъде наред.

Не спорих, но не му вярвах. Боунс дори не ми бе дал шанс да се извиня за по-рано, преди да тръгне. Всичко, което имаше значение за мен — връзката ми с Боунс, независимостта ми, да подкрепям приятелите си, да отстранявам убийци — всичко това беше разбито на парчета. Повечето бе по вина на Грегор. Другото, все пак, бе по моя. Поне можех да направя нещо за това.

Първо най-важното. Трябваше да сложа под контрол диво въртящите ми се емоции, така че когато видех Боунс по-късно да можем да изгладим нещата. Концентрирах се върху емоционалните ми защити, силни бариери, изградени от дните на детството ми, когато дори майка ми ме отхвърляше, после усъвършенствани и заздравени през годините, когато бях напуснала Боунс. Те ми бяха толкова познати, колкото и кожата ми, и точно сега, те са единственото нещо, което можеше да ме задържи цяла.

Когато се почувствах достатъчно устойчива, започнах да планирам. Щях да започна с дълъг, горещ душ; после щях да потренирам, за да изпусна парата. Ако имах късмет, щях да накарам Иън да се заяде с мен. Да го разкъсам звучеше като добро начало, а и той мрънкаше за реванш от деня, в който го пребих.

Е, Иън, помислих си, днес е щастливият ти ден!

И тогава, след това, щях да говоря с Боунс. Да се опитам да оправя нещата между нас, преди да станат по-лоши.

ГЛАВА 12

Очите на Иън просветнаха към мен.

— Ако не беше толкова проклето близо до зазоряване, щях да те накарам да молиш за милост.

Бях върху него, а краката ми от двете страни на кръста му. Можеше и да му хареса да е отдолу при други обстоятелства. Точно сега, обаче, е нож стърчащ от гърдите му, имаше други мисли в главата си.

— Слабак — отговорих, издърпвайки острието и скачайки на крака. — Хайде. Отново.

— Това е лош заместител на чукането — промърмори той, като се изправи и се намръщи към дупката на ризата си. — Съсипа я.

— Казах ти просто да я свалиш, — свих рамене.

Иън се ухили към мен.

— Ах, но си мислех, че искаш само да се насладиш на стоката, сладурче.

Той поддържаше постоянен поток от коментари и намеци, с цел да ме разконцентрира от играта ми. Не го вземах на сериозно. Знаех, че е просто начинът, по който действа.

— Продължавай да говориш, хубавецо. Това само прави мълчанието ти още по-хубаво.

Това го накара да се засмее, докато обикаляхме един около друг. Очите на Иън блестяха с очакване. Той обичаше неприятните скандали. Това беше едно от прекрасните му качества.

— Мислиш, че съм хубав, нали? Винаги съм го знаел. Уви, Жътварке, щяхме да имаме велики мигове, но ти се омъжи за Криспин. Сега си табу завинаги, но щеше да е забавно. Много забавно.

— Никога не си имал шанс, Иън.

Той се наведе под ножа, който бях хвърлила по него с друг мръсен смях.

— Зле се прицели, сладка. Пропусна ме е около метър. Все още се дразниш при мисълта колко лесно можех да спя с теб преди

Криспин се върне в живота ти? Наистина ли мислиш, че щеше да се съпротивляваш дълго, ако бях поискал да те имам?

Арогантно копеле. Нападнах го, но Иън ме заобиколи в последния момент. Прекалено късно разбрах, че съм допуснала грешка. Кракът му ме помете, последва юмрукът му и изгубих баланса си. Лакът се заби в гърба ми. Това ме събори на пода с него върху мен. Той издърпа ръцете ми назад, огъвайки ги по лош начин и устата му се заключи върху врата ми.

— Едно свиване на зъбите ми и гърлото ти ще бъде разкъсано — промърмори той, преди да ме освободи.

Обърнах се, трепереща от болка само, за да го намеря гледащ ме с осезаем триумф.

— Нрав, темперамент — каза той. — И двете са ти слабост и сила.

Побързах да се изправа на крака, движейки се бавно, заради това, което трябваше да бъде счупена кост в гръдния ми кош. Ставите ми също бяха пренатоварени. Те горяха почти толкова, колкото и ребрата ми.

— Един от три, Иън. Нямах да бързам да се хваля.

— Знаем, че ще те победи в крайна сметка — контрира той. — Всеки прави грешки, дай достатъчно време.

Чух да приближават стъпки и майка ми влезе в стаята. Тя погледна към случайно пренаредените мебели, към мен, след това към Иън.

— Катрин, колко време смятате да се удряте тук долу? — попита тя.

— Няма ли да кажеш здравей, сладурче?

Иън едва измрънка въпроса. Отправих с уста безмълвни зловещи заплахи към него над рамото й. Той просто се ухили към мен.

Тя го игнорира, забелязвайки неравномерното ми дишане.

— Добре ли си, Катрин?

Двама могат да играят играта да я дразнят. За ефект, изхриптях шумно.

— Не, не съм. Иън ми счупи ребрата.

— Ключокарка — ухили се той, знаейки какво правя.

Вместо да бъде заляна от загриженост, тя потупа с крак.

— Не трябваше да му позволяваш да се приближи толкова. Може би откакто напусна работа, губиш способностите си.

Мамка му. Изпухтах с недоволство. Иън се задуши от смях.

Тогава телевизора, оставен в далечния ъгъл на стаята, се включи. Огледах наоколо е объркване, очаквайки да видя някой новодошъл е дистанционно, когато Иън изпсува:

— Мамка му.

— Какво?

С една ръка той хвана моята и тази на майка ми е другата. Протестът ми беше прекъснат от следващите му промърморени думи:

— Зората. Защо всеки гул изпитва нужда да нападне на разсъмване?

Иън ни изведе от стаята към стълбището на мазето. От всеки ъгъл на къщата, хората излизаха от стаите си и телевизорите бяха включени. Не силно, а само настроени на тих звук. Тогава ми светна какво беше това синхронизирано включване на телевизорите. Аларма. Неуловима.

— Кой атакува?

— Не мога да остана да си лафим за това — отвърна Иън, заобикаляйки следващия ъгъл и почти се сблъска с Боунс. — А, Криспин. Чувстваш се игрив, нали? Сутринта обещава да е забавна.

— Така е — каза Боунс, като постави тежка ръка на рамото ми. — Идваш с мен, котенце. Иън, заведи майка й долу.

— Чакай. — Издърпах един от ножове от колана на Боунс. Носеше няколко. Може би това не е било толкова неочаквано в края на краищата. — Имам фрактура на ребрата и някои скъсани ставни връзки. Ще трябва да ми дадеш кръв, за да не се бавя.

Иън издаде насмешливо сумтене.

— Няма да чакам да чуя останалото от това.

— Не ти и трябва — отвърна Боунс. — Котенце, насам.

Той игнорира ножа, който държах и ме повлече към третото ниво на къщата. В началото мислех, че ми е приготвил оръжия. Или предпазна екипировка, Боунс искаше да нося такава. Но разбрах, когато влязохме в спалнята и той натисна един невидим бутон в гардероба, разкривайки малка стая, за която не знаех.

И бях бясна.

— Изгубил си си ума, ако си мислиш, че ще се крия в тази кутия.

— Нямам време да споря — сряза ме Боунс, бутайки ме вътре. — Има монитори, телефон, мобилният ти, както и повечето от вещите ти. Атакуват гули. Със слуховете, които се въртят наоколо и за които ни каза Маджестик, кой мислиш, е тяхната цел? Ти и всеки, който те пази. Ако останеш извън полезрението, това ще подобри шансовете на всички в боя, така че, за Бога, котенце, остани тук.

Един поглед в пламналите очите на Боунс ми каза, че независимо будна или в безсъзнание, щях да остана в това убежище.

— Има монитор насочен към вратата — продължи той, като натисна друг бутон от интериорния панел. — Ако някой, когото не познаваш се опита да влезе, натискаш това. Сега се дръпни.

Без да ме изчака да се оплача, той ме бутна по-навътре в стаята и удари външното устройство. Вратата се плъзна затворена е тежък звънтящ звук на заключващи се ключалки. Те замлъкнаха с окончателност, която бе подходяща за настройките. Бях заключена вътре.

Нещо привлече вниманието ми по-назад в тази кутия за обувки. Монитори. Имаше шест и всички е различни ъгли. Един сочеше към вратата на гардероба, както бе казал Боунс, но останалите бяха насочени към външните площадки. Стресна ме да видя външната страна на къщата, защото тя говореше много за това къде сме. Не ми беше позволено дори да пристъпя навън. От това, което виждах, изглежда бях в малък замък. Не можех да го разбера отвътре, като се има предвид колко модерен беше интериорът.

Тъкмо се зазоряваше. Бледата светлина от небето правеше полесно да видя бързите действия отвън, тъй като, изглежда, камерите нямаха режим за нощно виждане. Повечето от ъглите бяха настроени към точки около замъка, но един бе насочен към наклонения хълм на по-долния двор. Ахнах. Бяха толкова много.

Повече от сто гули маршируваха със смъртоносна устременост по неравния терен. Всички бяха въоръжени. Някои от тях държаха още по-смъртоносни устройства от пистолети или ножове като ракетни установки. Колко хора бяха тук? Боунс, Спейд, Родни, Иън... и няколко охранители, както Спейд беше казал. На фона на тези цифри, това би било клане. Защо не бяха минирали моравата? Ядосах се. Защо нямаше повече хора тук? И защо се редяха на опашка пред къщата като шибани мишени, вместо да се барикадират зад стените!

Един мъж се отдели от редиците и приближи към замъка. Беше среден на ръст, с прошарена коса и маниер на командир. Казваше нещо, но проклетите монитори нямаха звук. Стаята бе твърде подсилена за слуха ми, така че не можех и да чуя. Каквото и да бе, изглежда не беше добре прието. Боунс посочи недвусмислен пръст към човека и не беше показалецът му. Мъжът се изплю на земята, преди да се обърне и да се върне при другите.

Със или без звук, стана ясно, че преговори няма да има.

Първата от картечните започна стрелба. Като един, вампирите скочиха във въздуха, а Родни управляваше своя собствена картечница. Бях облекчена да видя някои непознати лица да излизат от замъка и да се присъединяват към Боунс и останалите. Вампирите изчезнаха от екраните за няколко секунди, подновявайки атаката като бомбардираха гулите, сякаш телата им бяха нечовешки ракети. Когато излетяха в мъгла от скорост или гулите оставаха без глави на земята или бяха замаяни.

Това беше невероятна гледка. От бързите ми изчисления, имаше дванадесет вампира, които охраняваха замъка и всеки един от тях бе със силата да ръководи торнадо.

Само че, изглежда, не беше достатъчно. Гулите, които оцеляха след свирепата атака, не останаха замаяни за дълго. Те се отърсиха и подновиха мрачния си марш напред. Стъпка по стъпка, те изминаваха разстояние до замъка. Числеността им бе намаляла, вярно, но имаха очевидна непоколебимост. Боунс и другите може и да бяха страховити, но математиката си е математика. Не бяха много.

След около двадесет минути на ожесточени боеве, говорителят на гулите изстреля сигнална ракета, която освети все още затъмненото небе е пламък. Напрегнах се, ръката ми се притисна към безпощадния екран, сякаш можеше да окаже помощ. Не го направи, разбира се. И други войски започнаха да се появяват изпод ниските хълмове.

Изкрещях, скачайки и дърпайки вратата на заключения ми затвор. Тя дори не помръдна. Започнах да търся лоста за отваряне на този капан. Трябваше да има.

Сърцето ми биеше така силно, сякаш крещеше заедно с мен. Още сто гули току-що бяха дошли от прикритието на пейзажа. Атакувах на две вълни, умен, смъртоносен план. Да изберат време точно преди разсъмване, когато вампирите са най-слаби. Да ги оставят да изхабят

силата си върху първата част, изтощавайки я по-нататък. А след това, когато са изтощени, да ги убият.

А ето ме и мен, заключена в сейф, напълно безпомощна да направя каквото и да е, освен да гледам.

Звън разби концентрацията ми. С блъскащият ми пулс, действително изчаках секунда, за да разбера дали е истински или въображаем. Прозвуча отново и трябваше да газя из разхвърляните предмети, които бях хвърляла, за да намеря източника. Под някои дрехи беше мобилният ми телефон. Взех го е надеждата, надявайки се, че е Дон. Може би той щеше да помогне — да изпрати войски, дори и да не знаех, къде, по дяволите, сме.

— Катрин.

Гласът ме достигна преди дори да имам време да кажа задъхано Ало. Не беше чичо ми.

— Грегор.

Дишах тежко, комбинация от счупените ми ребра, ужасът от загубата на Боунс и безсмислено търсене на изход.

— Не се страхувай, съпруго.

Тонът му беше успокояващ, но имаше някакво друго скрито чувство. Какво не знаех и не се интересувах.

— Нямам време за това... — Трябваше ми време да си поема въздух. — Трябва да се махна от тук...

— Не си в опасност.

Това накара груб смях да ми се изплъзне.

— Боже, колко грешиш.

— Те няма да те наранят, Катрин.

Сега стиснах телефона и разпознах това, което съдържаше гласът му. Увереност.

— Това са твоите гули, нали? — издишах.

На екрана Боунс прегрупираше вампирите най-близо до него, избягвайки стрелбата е всяка секунда. По-ранната сцена вече доби смисъл. Пратеникът беше приближил и бе отправил искане, което Боунс бе отхвърлил. Не трябва да си гений, за да разбереш какви бяха исканията. Ето защо Боунс ме държеше под ключ. Знаеше, че няма да пожертвам всички, ако можех да го спра.

— Не трябва да свършва по този начин, скъпа моя — каза Грегор. — Ела при мен и се заклевам, че моите хора ще си тръгнат без повече

да нараняват твоите.

— Това, което не знаеш, е, че съм заключена в паник стая — извиках. — Дори и да исках, не мога да отида никъде.

— Не е нужно да ходиш, където и да било, за да дойдеш при мен. — Той почти измърка. — Аз съм похитителят на сънища. Мога да те взема, докато спиш.

Да спя? Кой може да спи във време като това? Стените вибрираха от масивния артилерийски огън и щях да повърна върху това, което показваха мониторите. Освен да удрям главата си в стената, докато не припадна, не виждах друг начин да заспя.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи. — Гласът ми се провлече, изгубвайки отчаяното си презрение. Боунс беше внимателно оборудвал тази стая. Имаше няколко книги, закуски, напитки, неща за писане и най-важното — хапчета. Претеглих решението, поглеждайки между хапчетата и отчаяния сценарий, който се разиграваше върху мониторите. Менчерес беше казал, че Грегор не иска да ме нарани. Всички мерки, които Боунс бе взел бяха за да държи Грегор да не ме открие, не защото Грегор искаше да ме убие, а защото Грегор искаше да съм с него.

Можеше и да бъде опасно да отида при него, но Боунс и приятелите ми бяха далеч в по-голяма опасност сега, отколкото аз щях да бъда с Грегор по-късно. Не можех просто да седя и да се надявам, че някакво чудо ще предотврати да бъдат заклани пред очите ми.

— Ще го направя, но не и без условия.

Грегор издаде невярващ звук.

— Може би не знаеш сериозността на случващото се.

— Имам изглед като от птичи поглед — коригирах го, хапейки устни. — Но все още имам условия.

Още един присмех.

— Няма да те нараня, Катрин.

— Това е хубаво, но не искам това. — Боже, новата войска от гули бе започнала да стреля, сливайки се с остатъците от първата група. Нямах много време. — Веднага след като съм при теб атаката спира. Ще се увериш, че са отзовани и ще останат отзовани. Искаш да си спомня какво е станало между нас? Добре, ще го направя. Но след като си спомня всичко и все още искам да се върна при Боунс... ще ме

оставиш да си тръгна, веднага и без изключения. Това е хазарт, Похитителю на сънища, колко уверен си?

Умишлено се целех в арогантността му. Нямах и съмнение в съзнанието ми, че каквото и да откриех, това нямаше да промени чувствата ми към Боунс. Разбира се, Грегор не знаеше това. С предизвикателството ми, той трябваше да е несигурен дали да се съгласи, а той не ми изглеждаше несигурен.

— Няма да те пусна без защита, ако се стигне до там. Ще се погрижа да си безопасно ескортирана — беше внимателният му, премерен отговор. — Да, достатъчно уверен съм да залагам. Условията ти са приети.

Нямаше да му позволя да говори със заобикалки.

— Закълни се в живота си, Грегор, защото това е нещото, което ще ти отнема, ако лъжеш.

— Заплашваш ме? — звучеше развеселен. — Добре. Заклевам се в живота ми.

Изпуснах дълбока въздишка. Не вярвах наистина на Грегор, но трябваше да приема шанса. Ако не го направех и всички тук умряха, никога нямаше да си го простя. Господи, моля Те нека Грегор казва истината и моля Те, моля Те, нека Боунс разбере.

— Добре. Пригответи се да свършиш своята част, защото идвам.

Затворих мобилния телефон и взех сънотворните хапчета, които Боунс бе донесъл в случай че трябва да държа Грегор настрана. Това, което той не бе предположил бе, че можех да ги използвам да допусна Грегор.

Дон беше много категоричен за дозата. Четири хапчета наведнъж. Ако вземех по-малко, щях да изпадна в нормален сън. Аз отвинтих капачката и изсипах две в устата си, прокарайки ги с бутилка вода. След това взех химикалка, която бе оставена близо до книгите ми. Хапчетата се абсорбираха бързо, вече започвах да се чувствам замаяна. Нямах листове в килията, така че откъснах страница от една от книгите и написах в малкото празно пространство: *Ще се върна...*

Думите се замъглиха още преди да ги напиша. С последни усилия ги подредих с химикалката. След това погледът ми почерня напълно.

Отново бягах, но сега имаше изключение. Никой не ме преследваше.

— Ела по-близо, Катрин.

Последвах гласа му и го видях пред мен. Грегор се усмихваше с хладна, очакваща усмивка. Това ме накара да забавя последните няколко крачки.

— Не забравяй сделката ни — предупредих, чувствайки как силата му ме достига с невидимите си пипала.

Погледът на Грегор проблесна.

— Ела при мен.

За секунда се поколебах. Погледнах зад рамото ми, надявайки се някак си Боунс да се появи. Разбира се, не го направи. Биеше се за живота си и за живота на тези около него. Е, поне сега, можех да помогна.

Прекоших разстоянието и позволих на Грегор да ме вземе в прегръдките си. Нещо, което можеше да бъдат устните му върху врата ми, но като изключим това...

— Нищо не се случва — казах го в гърдите му, защото бе толкова проклето висок. Това замъглено чувство на сън не престана, въпреки че въздухът около нас като че ли се наелектризира.

— Не разбирам, — промърмори той.

— От всичкия късмет, сега ли имаш проблеми с представянето? — изсъсках с растяща тревога, заради мисълта за това, какво се случваше с Боунс. — Хайде, Грегор. Включи си капана за сънища.

Той ме задържа по-силно.

— Трябва да си ти — прошепна той. — Блокираш ме.

По дяволите. Да сваля защитите си бе най-трудното нещо, което можех да направя, особено с непознат, на когото не вярвах.

— Опитвам се да не го правя.

Очите му пламнаха.

— Забавянето може да ти струва скъпо.

Мамка му, той беше прав. Трябваше да отида в това. Бързо.

Увих ръце около врата му и дръпнах главата му надолу. Когато устата му се наклони към моята го целунах, леко изненадана, че чувството беше познато. С разсейването от това, как ме целуваше с груб глад, усетих, че щитовете ми се колебаят и пропукват. *Хайде, Кат. Просто се отпусни и се успокой...*

Заля ме кипяща болка, сякаш обръщаха вътрешностите ми навън.

Щях да изкрещя между шума и объркването, но нямах гърло, глас или тяло. Чувствах неописуем ужас от изтръгването ми от собствената ми кожа и захвърлена в нищото. Беше най-лошото чувство на падане, само че със скоростта на звука. Когато свърши не бях събрана с тялото си, бях пръсната вътре в него. Усещането на това да бъда отново от кръв, плът и кости ме прикова от звука на собственото ми сърцебиене, отброяващ ритъм, който беше най-сладкото нещо, което някога съм чувала.

— Катрин.

Едва тогава останалата част от сетивата ми превключиха на скорост. Предполагам, с молекулния транспорт ще изкара ангелите на всеки, достатъчно нещастен, че да го опита. Сетих се, че вече не стоях изправена, въпреки че все още бях обвита от ръцете на Грегор. На забавен кадър, мозъкът ми започна инвентаризация. Две ръце, два крака, проверено. Мърдам пръстите на ръцете и краката, проверено. Ребрата все още ме боляха, добре. Сърцето ми блъскаше като пневматичен чук, добре. Но нещо липсваше.

Големи ръце се плъзнаха надолу по голия ми гръб. Грегор, голям и изобщо не в съня ми, имаше триумфална усмивка на лице.

И също като мен, това бе единственото нещо, което носеше.

ГЛАВА 13

— Къде са дрехите ми?

Беше яростен въпрос, който ми спечели укорително намръщване.

— Не ръмжи така, Катрин. Мога да транспортирам само органичното.

Може би бе вярно, но това не обясняваше защо и той бе напълно натурален. Съмнявах се това да е случайно. Галенето му ме увери, че не е случайност.

— Махни си ръцете от мен, Грегор, и върви да отзовеш хората си като обеща. Веднага.

Не го казах със същия ядосан тон. Не, беше със студена, равна настойчивост.

Той ме погледна по начин, който ме накара да си помисля, че ще откаже. След това, е умишлено забавяне, той се претърколи от мен.

— Не се опитвай да ставаш все още, ще ти трябва време да се възстановиш.

Бях в легло. О, разбира се, сякаш това бе специално дирижирано.

— Ще се оправя, стига да удържиш на думата си.

Той не отговори, просто тръгна към вратата и я отвори. Имах достатъчно инстинктивно благоприличие, че да се обърна по стомах, но все още няхах координация за крайниците си. Някой беше точно пред стаята и Грегор отстъпи, за да го пусне да влезе.

— Лушъс, наблюдавай.

Лушъс, висок блондин, който можеше да е скандинавец, определено наблюдаваше. Той видя голяма част от мен, докато гледах свирепо и двамата.

— Съпругата ми е тук. Дойде по собствена воля, така че можеш да инструктиращ Саймън да изтегли войските си.

— Все още не съм научила дали съм ти съпруга и доход, защото ме изнудваш — отговорих, хвърляйки му поглед, който казваше, че не оценявам играта му на думи.

— Увери се, че докладваш на Саймън точните й условия — каза Грегор, игнорирайки това. — И не забравяй също да включиш и моите.

Боже мой, Боунс щеше да откачи. Почувствах се обърквана от безпокойство. Може би трябваше да обмисля по-добре това.

— Да, сър.

Лушъс си тръгна, без да поглежда назад и Грегор затвори вратата. Това не ме интересуваше, тъй като той бе все още вътре.

— Дали ще се обади на този Саймън? Колко близо сме до там? — попитах, способна да грабна част от одеялото и да се увия в него.

— Ще се обади. — Светлина проблесна в очите му. — Но сме много далеч от Бавария, Катрин.

— Бавария? — Господи, нищо чудно, че изглеждаше отдалечено. — Къде сме сега? Или предполагам няма да ми кажеш.

Беше много странно да водиш разговор с гол непознат. Всъщност, Грегор не направи опит да се покрие. Не го гледах, но не бях сляпа. Имаше телосложение на футболист, с куп мускули и пулсиращи белези по кожата си.

— Ще ти кажа. Не съм като този лешояд, който те размотава напред-назад, за да те държи сляпа и малоумна.

Това последното изречение ми каза всичко. Все пак ставаше въпрос за мен самата.

Погледнах Грегор в очите.

— Може и да не те сънувам, но все още си в главата ми, ровейки наоколо. Трябва да вършиш доста старателна проверка, за да знаеш детайли като тези.

Грегор седна на ръба на леглото, посягайки да ме спре да се търкулна настани. Липсата на синхрон в движенията ми ме уплаши. Исках да скоча от леглото, но всичко, което можех да направя бе да се дръпна.

— Знам това, което ти знаеш — каза той, спускайки ръката си надолу по моята. — Не мога да транспортирам някого или да нахлуя в съзнанието му без неговата кръв да е в мен. Въпреки че беше преди много години, твоята кръв все още е част от мен, Катрин.

Друга пикантна клюка, която никой не спомена по-рано.

— Ако знаеш какво правя, тогава знаеш, че обичам Боунс — отговорих.

— Мислиш, че го обичаш. — Ръката му се плъзна по-надолу към края на одеялото и бавно се пхна под него.

Да почувствам пръстите му да се изкачват по прасеца ми не ме възбуди. Вбеси ме.

— Що за боклук ще гали жена, която не може да помръдне, за да го спре?

Ръката му замръзна на крака ми. Успях да се завъртя и да задържа одеялото върху мен с треперещо стискане. Поне сега бях с лице към него, вместо да протягам врат назад.

— Единствената причина да се съглася да изтегля мъжете си в замяна на твоето съгласие е, защото Боунс те е спасявал от смърт няколко пъти — изтъкна Грегор. — Но сега няма да получава повече пропуски от мен.

— Така ли наричаш да не убиеш него, майка ми и приятелите ми в мръсна засада на разсъмване? Пропуск? Как ни намери, между другото? Не е от мен този път.

Грегор стисна челюст.

— Намерих те, заради глупостта на Боунс и ако аз и моите мъже се намирахме в подобни обстоятелства, той щеше да действа също толкова безмилостно.

Отворих уста да отговоря, когато на вратата бързо се почука.

— Казах да не ме безпокоите — извика Грегор, литвайки към вратата и отваряйки я.

Беше Лушъс отново. Той едва не пристъпваше нервно нагоре-надолу.

— Господарю, трябва да дойдеш с мен. И-имам... новини.

Начинът, по който очите му трепваха към мен ме накара да провися гумените си крака от леглото и да успея да стана.

— Какво стана? Как-му-беше-името не е получил съобщението? — попитах, като се борех със замаяността.

— Трябва ли да дойда с теб сега? — повтори Грегор, посочвайки към мен. — Това е първият път, който прекарвам със съпругата ми от дванадесет години насам. Не може ли да почака?

— Не, мосю — прошепна Лушъс, снижавайки главата.

— За Боунс ли е? — настоях, залитайки и падайки, когато краката ми вече не можеха да ме държат.

— Ако е мъртъв, Грегор...

— Тази свиня жива ли е още? — прекъсна ме той. — Отговори, за да не стане истерична.

— А, да, жив е. — Най-сладките думи. — Моля те, последвай ме...

— Майка ми? — прекъснах го, обмисляйки какво друго може трагично да се е объркало.

— Не знам за никакви смъртни случаи сред приятелите ти — каза Лушъс, почти извивайки ръце.

— Чу това, което поиска — каза Грегор, като ме вдигна и ме положи отново на леглото. — Ако не искаш да се нараниш, остани тук. Няма да се бавя.

С това той излезе. Имаше специфичен звук от плъзгащи се болтове, след като затвори вратата. Оставена с малко продуктивни възможности, легнах и се упражних в мърдането на крайниците си.

Грегор се върна час по-късно, облечен в панталони, но без риза. Някакви дрехи бяха по-добре от нищо. Седях с чаршаф до брадичката и възглавници подпрени зад мен. Когато срещна погледа ми, нещо премина през твърдите му черти. Устата му омекна, но не се усмихна съвсем.

— Напомняш ми за момичето, което беше. Не си нея вече, но точно сега, изглеждаш сякаш си.

Беше невероятно странно. Той си спомняше някого, когото някога съм била, но нямах никаква идея кой беше това. *Шестнадесетгодишна Катрин, която не е мразела вампири и е отишла е един такъв в Париж?* Никога не съм я срещала.

— Не, вече съм нея — съгласих се. — След като не можем да върнем времето назад, защо сега не спрем това полуприятелско държание?

Той не отговори на това.

— Тялото ти също е различно. По-висока си е два сантиметра и си напълняла.

— Всеки е критик — промърморих.

Това го накара да се усмихне, сбръчквайки белега на веждата си.

— Това не беше обида, съпруго моя. Закръгля гърдите ти и омекотява бедрата ти.

Прекалено много информация и грешна посока.

— Грегор. — Преместих се и мъчителен дъх ми избяга. Движението оказа натиск върху ребрата ми. В следващия миг той надвисна над мен.

— Ранена си. Мислех, че е просто безпокойство след транспортирането, но те боли.

— Нищо ми няма. — Отблъснах ръцете му. — Ударих се, докато правех спаринг с приятел, добре съм. Къде сме? Така и не каза.

— Австрия. — Седна, без да бъда поканен и аз се дръпнах назад, защото не харесвах близостта му.

— И каква е тази новина, която Лушъс не искаше да знам? — Веждата ми се вдигна, когато попитах, предизвиквайки го да ми каже.

Рамената му почти се свиха.

— Никой, скъп за теб, не е пленен или убит. Мъжете ми спряха, както бяха инструктирани и обещанието ми е изпълнено.

— Не и цялото ти обещание, — рязко.

— Нито цялото твое. Твой ред е. — Той извади от джоба на панталоните си малък сложно гравирен сребърен нож. — Пий от мен. Научи какво е било откраднато от теб.

Сега, когато беше време да открия какво е било изтръгнато от ума ми, бях неуверена. Беше ли възможно да съм обичала вампира пред мен? Не можех да си го представя, но Грегор изглеждаше толкова сигурен. Ами ако научаването на тази част от миналото ми наистина променеше нещата между мен и Боунс? Можех ли да рискувам това?

Но от друга страна, няхах избор. Ако Грегор искаше да ме накара да пия от кръвта му, в моето състояние щеше да бъде лесно. Освен това, отказвах съмненията да ръководят действията ми. Обичах Боунс. Нищо, което си спомнях, нямаше да промени това, независимо какво си мислеше Грегор.

Погледнах настрани, когато приех ножа. Когато посегнах към ръката му, обаче, Грегор ме спря.

— Не. Пий от врата ми, както аз пих от твоя някога.

Наистина не исках да съм близо до него, но да откажа щеше да бъде нелогично. Поне Боунс грешеше, помислих си. Той се кълнеше, че Грегор ще ме накара да го ухапя.

Без да се колебаая забих камата в гърлото на Грегор и притиснах уста върху раната, смучейки. Докато преглъщах, усетих ръцете му

около мен, но не ги регистрирах напълно. Нещо експлодира в мозъка ми. Не падах този път; бях тласната напред.

Чаках на долния етаж до входната врата, както Канел, икономка на Грегор, ме бе инструктирала. Тя промърмори нещо на френски език, което не разбрах, но не звучеше приятелски. О, пред Грегор Канел беше любезна. Но веднага след като той обърнеше гръб, тя ставаше студена и рязка. Не знаех защо, но това ме натъжаваше. Бях далеч от дома и не бях виждала друга душа, освен няколкото човека в тази къща. Да имам един приятел щеше да е толкова хубаво.

Антрето на Грегор имаше най-студения дизайн, реших. Високи тавани, които не предлагаха поглед към небето. Грубо направени картини на намусени фигури, зяпащи всеки, който се осмели да влезе. Двойка кръстосани брадви върху герб. Да, уютно. Ако си Адолф Хитлер.

Грегор се появи на вратата секунди по-късно. Изглеждаше много величествено, облякъл тъмно дълго палто и риза върху панталони с цвят на въглища. Въпреки че ме плашеше, не можех да се сдържа да не бъда замаяна от това колко великолепен беше.

Още не ми изглеждаше реално, че Грегор е вампир. Едва се бях примирила с това аз самата да бъда хибрид, преди да бъда отведена надалеч от странен вампир, на когото, невероятно, майка ми изглежда вярваше. След като тя не се доверяваше на никого, Грегор трябваше да е специален.

— Красива си с тази рокля — изкоментира той, след като ме погледна. — Много повече като прекрасна млада дама, отколкото като скитащо фермерско дете.

Свих се, но не исках да разбере, че ме е настъпил по мазола.

— Благодарни на Канел. Тя приготви всичко за мен.

— Ще ѝ благодаря по-късно — отговори той с блясък. — Не предпочиташ ли това пред джинси и клонки в косите ти?

Почти не бях проговаряла през последните два дни, твърде омаяна от него и новите обстоятелства, но това втвърди гръбнака ми.

— Беше достатъчно добро за мен през целия ми живот — казах. — Ако имаш такъв проблем с това, откъде идвам, може би трябва да ме качиш обратно на самолета. Нападай ме колкото искаш, но не

закачай семейството ми. Те не бяха виновни, че не сме заможни. Баба ми и дядо ми са работили по-усърдно от повечето хора и бяха на крака от години.

Грегор разтвори ръце.

— Не исках да те обидя, скъпа. Аз също съм от ферма в Южна Франция, но там не можеха да се намерят череша. Виждаш ли? Още повече общи неща помежду ни.

Малко се успокоих.

— Какво друго общо имаме?

— А! — Той се усмихна, чертите му се промениха от твърдите си равнини. — Хайде. Ще разбереш.

С Грегор вървахме по улиците на Париж. Заведе ме до осветените фонтани на площада, разказвайки ми историята им. Щеше да бъде мечтаната вечер, ако няхах толкова много въпроси без отговор, за които той продължаваше да сменя темата.

— Защо съм тук с теб? — изтърсих накрая с растящо раздражение от това, че не знаех защо бях изстреляна далеч от Охайо с такава бързина. — Имам предвид, майка ми каза, че трябва да дойда с теб, защото някакъв лош вампир е по петите ми, но никой не каза кой е той.

Бяхме почти до Айфеловата кула. Беше спираща дъха, но и всичките пейзажи на света не можеха да ме разконцентрират от разбирането на това, какво се случваше с бъдещето ми.

Грегор направи жест към близката пейка и седнахме на нея. Температурата падаше откакто бе залязло слънцето и той свали палтото си и ми го подаде.

Простият жест ме развълнува и ме накара отново да се почувствам срамежлива. Така щеше да се държи мъж на среща, или поне така си представях. Също така, Грегор седна много близо до мен. Подсъзнателно се притесних за дъха си или дали има нещо по зъбите ми.

— Това, което си, Катрин — започна той, — е много рядко. На този свят има вампири, както хора и гули, но в цялата история е имало само още един известен хибрид и това е било преди много векове. Заради твоята уникалност има такива, които ще те използват. Един мъж, по-точно, ще се опита да те използва.

— Кой? — ахнах, чувствайки се толкова сама от научаването на това, че няма никой друг като мен. — И защо?

— Името му е Боунс. — Грегор почти изплю думата. — Той ще те принуди да станеш убиец като него. Ще те превърне в курва, за да привлечаш жертвите му. Ще убие семейството ти, така че да нямаш никой друг, освен него да те защитава. А ти се нуждаеш от защита, Катрин. След зверствата, които ще те накара да извършиш, ще бягаш от опасността до края на живота си.

— Не!

Беше вик на отричане на съдбата, която той току-що бе предсказал. Да чуя, че ще се превърна в чудовище, което ще предизвика убийството на семейството ми, ме накара да поискам да избягам, но Грегор уви ръка около рамената ми, задържайки ме на място.

— Заради това дойдох, скъпа. Той няма да те намери тук. Скоро ще те обвържа с мен, така никой няма да може да те вземе. Ако правиш каквото ти казвам, никога няма да страдаш в такова съществуване.

— Семейството ми? Майка ми? Ще бъдат в безопасност? — треперех от мисълта за смъртта им.

— Докато си с мен, те ще са в безопасност.

Звучеше толкова уверен. Затова майка ми ме изпрати тук, помислих си потиснато. Ако не си бях тръгнала, всички те щяха да бъдат убити.

Той погали бузата ми.

— Трябва да ме слушаш, нали? Иначе няма да мога да те защитя от това.

— Добре. — Поех дълбоко въздух. — Ще направя каквото кажеш.

— Добре. — Зеленото напусна очите му, а усмивката му беше облекчена. — За добро е. Сега, ела при мен.

Той разтвори ръце и аз се поколебах. Искаше прегръдка?

— Хм, — притесних се. — Какво...

— Вече се съмняваш? — прекъсна ме той, а очите му се присвиха.

— Не, не. — Веднага увих ръце около него, сърцето ми започна да бие по-силно. Не беше поза, с която бях свикнала.

— Така е по-добре — беше почти ръмжене. Грегор затегна прегръдката си, докато се изчервих. — Ще се върнем вкъщи сега. Трябва да си уморена.

— Ами... — започнах. — Малко... а?

Той ни вдигна нагоре. Бръщолевенето ми от страх се превърна в издихание на чудене, когато погледнах надолу. О, уау. Нищо чудно, че го наричаха град на светлините.

Грегор ни плъзна над сградите, прекалено на високо, за да бъдем видени отдолу. Беше неопишимо да почувствам вятъра да свисти около мен и силата, излъчваща се от него, докато гледах впечатляващите картини. Сърцето ми не биеше, а гърмеше. Ако това беше сън, помислих си, не исках да се събуждам.

Твърде скоро, той се приземи пред сивата сграда, която беше къщата му. Трябваше да го държа за секунда, докато възстановя равновесието си, все още завладяна от преживяването. Летене.

Ако това беше вампирска облага, да бъде хибрид не беше изцяло лошо.

— Хареса ти. — Той посочи очевидното, усмихвайки се. — Виждаш ли? Само трябва да ми се довериш.

— Не знам какво да кажа — отвърнах без дъх. Той ме пусна, но все още бе доста близо. — Благодаря ти.

Усмивката му се разшири. Стомахът ми започна да пърха. Никой не ми се бе усмихвал така като Грегор.

— Пак заповядай, Катрин.

ГЛАВА 14

Следващите три седмици минаха с невероятна бързина. Като оставим настани продължаващото високомерие на Канел и тревогата за семейството ми, трябваше да призная, че никога не съм била пощастлива.

Да бъда около Грегор бе прекрасно — стига да не спорех с него или да го предизвиквам с различно мнение. Научих това бързо. Коя бях аз, един тийнейджър, та да спори е вампир на хиляда години, който притежаваше сили и знания, които дори не можех да си представя? Това беше любимата реплика на Грегор, когато бе предизвикан. И беше наистина добра. Нямах нищо, с което да я оборя.

Но когато Грегор беше в добро настроение, бе райско. Той слушаше с часове, когато говорех за несигурностите докато растях. Насърчаваше ме да покажа нечовешките си черти — нещо, което се опитвах да скрия колкото се може повече около майка ми. После ми донесе дрехи, обувки и бижута, отхвърляйки протестите ми като каза, че хубавите момичета трябва да имат хубави неща.

Никой мъж преди не ме бе наричал хубава. Всъщност, никой никога не ми бе обръщал внимание по начина, по който го правеше Грегор. Почти за една нощ се бях превърнала от това да се чувствам като самотен изгнаник в много предпочитана и специална. Този атрактивен, благ, харизматичен мъж прекарваше цялото си време с мен и въпреки да знаех, че е глупаво всеки ден си падах все повече по Грегор.

И все пак Грегор не се държеше по-различно от защитник. Всеки ден се опитвах да се откажа от това смущаващо увлечение. Не само, че Грегор беше с около хиляда години по-голям от мен, но и вероятно имаше десет приятелки. Канел не можеше да бъде по-очевидна в желанието си по него, но той не й даваше и един миг, въпреки че бе красива жена. Така че какъв шанс имах аз? Никакъв, ето какъв.

Бях убедила себе си да спра да мечтая за Грегор, когато ме заведе да гледаме Английският пациент. След бърз курс френският ми беше

достатъчно добър, че да не се нуждае да чета всички субтитри, за да разбере какво се случва, а имаше и определени части, които не се нуждаеха от превод.

Името на героинята бе Катрин. Да чуя името си прошепнато по време на еротичните сцени от филма беше като прожектор към скритите ми фантазии. Бях свръхчувствителна към коляното на Грегор, което ме докосваше леко, ръката му, почиваща върху разделителя на седалките и колко голям беше в седалката си. Започнах да чувствам изчервяване и изхвърчах от мястото си със забързано извинение за тоалетна.

Не стигнах до там. В коридора бях хваната и завъртяна, притисната срещу тялото на Грегор. Устата ми се отвори с изненада, само, за да бъде покрита от неговата, шокирайки ме е нахлуващия си език. Сграбчи косата ми и задържа главата ми, докато ме целуваше.

Почувствах се унищожена, ужасена и добре, всичко наведнъж. Не можех да помръдна от хватката, с която ме държеше и не можех да дишам заради това колко дълбоко ме целуваше. Най-накрая трябва да е забелязал размахващите ми се ръце, защото ме пусна. Почти залитнах, радвайки се, че стената беше там, за да ме спре да не падна. Сърцебиенето ми бе достатъчно силно, че да ми причини главоболие.

— Първата ти целувка? — попита интимно Грегор, поглеждайки грубо към двойка, спряла да ни зяпа.

Не исках да го призная, но изглежда той винаги знаеше, когато лъжех.

— Да. — Колко жалко. Бях на шестнадесет години; половината от съучениците ми вече бяха правили секс.

Усмивка изви устните му.

— Това беше отговорът, който исках. Справи се много добре. — Той постави ръцете си около мен, приковавайки ме към стената. — Чудя се колко добре ще се справиш и с другите удоволствия, които ще ти покажа?

Зяпнах го като си помислих, че не съм го разбрала. Това бе такова преобръщане на това как Грегор обикновено се държеше около мен, че не можах да издържа.

— Искаш да кажеш, че искаш, ъ-ъ, да правиш секс с мен?

Той отговори на зашеметения ми шепот като ме дръпна към себе си.

— Защо мислиш си тук? Защо мислиш, че те взех в дома си, обсипах те с хубави дрехи и прекарах дните и нощите си с теб? Изчаквах да се приспособиш към новия си дом и бях много търпелив, нали? Но търпението ми се изчерпва. Ти си моя, Катрин, и ще те имам скоро. Много скоро.

Изгубих думи. Разбира се, лудо си падах по Грегор, но не бях готова да скоча в леглото с него. Колебливо се усмигнах.

— Шегуваш се, нали?

Веднага разбрах, че съм допуснала грешка. Веждите му се склочица, разтягайки белега и лицето му потъмня.

— Подиграваш ми се? Предложих ти това, заради което Канел би убила, а ти се усмихваш самодоволно и се кикотиш. Може би трябва да прекарвам времето си е жена, а не е глупаво дете.

Сълзи нахлуха в очите ми. Не трябваше да се оглеждам наоколо, за да знам, че хората ни зяпаха, когато бързаха покрай нас в коридора.

— Съжалявам. Не исках... — започнах аз.

— Не, ти не искаше — прекъсна ме той, гласът му беше пропит е насмешка. — Не искаше да го кажеш, защото не мислиш. Хайде, Катрин. Достатъчно време беше навън тази вечер.

С това той ме дръпна за ръката и ме изведе от киното. Държах главата си наведена, за да не могат да видят хората, които подминавахме, че плача.

Грегор не ми говори два дни. Обадих се на майка ми, само за да ме наругае, че съм обидила такъв невероятен мъж. Не знаех ли каква късметлийка бях, че ме е взел? Не се ли интересувах, че той имаше най-добри интереси към сърцето ми? Не й споменах, че сърцето ми изглежда беше малко по на север от това, към което той изразяваше интерес. Може би наистина бях неблагодарна. В крайна сметка Грегор беше направил толкова много за мен. И беше възрастен мъж — много възрастен мъж. Не можех да очаквам някой възрастен колкото Грегор просто да иска да се държим за ръце, ако се интересуваше от мен.

Напълно разкаяна, изчаках до третия ден, за да говоря с него. Имах план; просто нямах никаква идея дали ще проработи.

Първо, сложих малко грим. Грегор, изглежда, предпочиташе да нося. После, оправих косата си. Последваха дрехите. Панталоните ми бяха любими, но Грегор ги мразеше. Разрових се в новите си дрехи, докато сипех жарава върху главата си. *Виждаш ли всички тези хубави*

неща? Той ги купи за теб. Погледни тази спалня. Голяма е почти колкото цялата къща на баба ти и дядо ти. Никой никога не се е отнасял с теб толкова добре. Разбира се, Грегор бързо си менеше настроението, но ти си изрод хибрид. Коя си ти, че да хвърляш камъни?

Избрах бяла рокля без ръкави и разработих извинително безумие. После измих зъбите си за още един последен път и се отправих към вратата му.

И все пак, спрях пред вратата му. Ами ако вече беше решил да ме прати обратно въкъщи? Господи, как може да съм такъв идиот?

— Влез, мога да те чуя, — извика той.

О, мамка му. Сега или никога.

Влязох в спалнята му и обзавеждането почти ме накара да забравя целта си. Уау. Колко варварски антично.

Леглото беше два пъти по-голямо от кралското в моята стая. Извивайки се нагоре от четирите страни имаше усукани, полирани дървени колони. Те бяха издълбани в различни очертания, вплитащи се форми и се срещаха отгоре, за да осигурят балдахин от изваяно дърво. Цялото легло изглеждаше сякаш беше от едно гигантско, натъпкано със стероиди дърво. Никога не бях виждала подобно нещо и се изчервих, когато разучих някой от формите по-добре. Бяха фигури заключени в бой и други неща.

— На повече от четиристотин години е, моделирано като леглото на Одисей и направено за мен от дърводелец, който отглеждаше дървета, които можеха да се огъват и преплитат, по какъвто начин той искаше, — отговори Грегор на мълчаливото ми страхопочитание. — Великолепно е, нали?

— Да. — Прехвърлих прикования си поглед от леглото към него. Той беше на бюро пред компютър. Той минимализира екрана и седна назад със скръстени ръце. Чакащ.

— Съжалявам за предишната вечер — започнах аз, — Много силно си паднах по теб, но си помислих, че е глупаво, защото ти не би могъл да си заинтересуван от мен. И, когато ме целуна, когато каза... е, знаеш какво каза, бях толкова отнесена, че си помислих... че не може да е истина, защото никога не съм била такава късметлийка.

Докато формирах извинението в ума си си помислих, че ще мине по-добре ако разкриех себе си за увлечението си, без значение колко

смуцаващо беше. И беше истина. Не знаех защо Грегор ще ме иска, когато имаше тонове от хубави, невероятни жени, които щяха да се радват да го имат. Ако не беше темпераментът му, мислех, че е перфектен.

— Ела по-близо.

Издишах въздишка на облекчение, че вече не звучеше ядосан и се приближих, спирайки на метър от него.

— По-близо.

Продължих, докато колената ми не докоснаха краката му.

— По-близо.

Навеждах се, когато очите му започваха да се променят. Сивото в тях отстъпи място на вихрушки от смарагдово.

Поставих ръце на раменете му като започнах да треперя. Краката му се разтвориха и застанах между тях.

— Целуни ме.

Нервна, заради това, но уплашена да откажа, положих устни върху неговите, като се чудех дали дори го правех правилно.

Устата му се отвори и ръцете му оживяха. Притиснаха ме към себе си, дори когато езикът му задълба през затворените ми устни. Изведнъж лежах върху него, столът се люлееше напред-назад, а Грегор ме целуваше сякаш устата ми притежаваше скрити съкровища.

Хареса ми да целувам Грегор, въпреки че беше подчиняващо. Това, което ме накара да изсумтя в протест бе той, вдигайки ме е една мощна ръка, а после матрака се изравни с гърба ми.

— Грегор, почакай.

Беше изпъшкано, когато устата му се премести към гърлото ми. Студен въздух падна върху краката ми, когато роклята ми беше вдигната нагоре.

Уау. Исках да се извиня и да бъдем в добри вербални отношения — можеше дори и да се поцелуваме — но това не беше нещото, което възнамерявах.

— Какво каза?

Той почти извика въпроса, спирайки, за да разкопчае роклята ми. Треперех от гледката на зъбите му, подаващи се от устата му. Бях виждала зъбите му само веднъж преди това на верандата на баба ми и дядо ми в нощта, в която се запознахме и той ми доказа, че е вампир. Зъбите му ме изплашиха, но също така ми дадоха и идея.

— Искам да ме ухапеш, — импровизирах. Сърцето ми биеше със страх от това също, но се нуждаех от алтернатива и то бързо. Такава, която нямаше да го хвърли в побесняла тирада. — Пий от мен.

Грегор ме зяпна. После се усмихна.

— Добре. Тази вечер кръв от твоето тяло, а утре кръвта на твоята невинност.

О, Господи, какво бях направила току-що?

Грегор седна и ме дръпна заедно със себе си. Ръката му отметна настрани косата ми, когато дръпна надолу яката на роклята ми.

Всичко вътре в мен се стегна. Колко ли лошо щеше да бъде?

— Страх те е — промърмори той. Езикът му, въртящ се около гърлото ми, ме накара да отскоча назад. Хватката му се затегна до заварена стомана. — Диагоналът ще направи вкуса ти по-сладък. Започнах да казвам нещо — но после излезе само като вик. Зъбите ме прободоха и буквално усетих как кръвта ми експлодира от кожата ми. Грегор смучеше, изпращайки трескава болка през мен, но това, което я облекчи бе топлината, която ме заля. Той засмука по-силно, като засили световъртежа, който ме беше обхванал и аз се отдадох на мрака, който ме очакваше.

ГЛАВА 15.

— Будна си.

Очите ми се отвориха, за да видят Канел надвесена над мен. Тя се изправи и посочи близкия поднос.

— Ето, храна и таблетка желязо. Ще ти трябват и двете. Имаш само няколко часа до залез-слънце.

— Какво?

Това ме изправи. Едно смушкване от бик би имало същия ефект. Дори, когато регистрирах думите ѝ ми се зави свят. Канел гледаше без съчувствие.

— Той пи много от теб, — каза тя, преди да мърмори нещо под носа си на френски.

Въпреки че все още не го владеех напълно, разбрах думите мършава и коза.

— Какво става, Канел? — попитах, изобщо не в добро настроение. — Не знаеш ли, че е грубо да обидиш някой на друг език, така че той да не може ти отговори?

Тя постави подноса на леглото, карайки чая да се разлее с невниманието си.

— Казах, че не знам защо той би взел толкова много от мършава малка коза — обобщи тя без заобикалки. — Сега, предлагам да ядеш. Грегор няма да бъде доволен, ако не можеш да направиш нищо друго, освен да кървиш под него.

Пребледнях от графичната ѝ аналогия, хваната в тревога и невежество в това как да се измъкна.

Грегор не беше от типа, който приемаше с лека ръка изрече промених си решението. И това ме остави с другата алтернатива: да го направя. Може би това бе по-добрият вариант като оставим моето безпокойство настрана. Грегор нямаше да се ядоса, нямаше да ме отпрати, и според него, нямаше да се притеснявам от бременност или болести. Да, бих предпочела да чакам по-дълго, много дълго, преди да предприема такава стъпка, но очевидно, времето ми беше свършило.

— Канел... — Понижих гласа си, посочвайки към нея да дойде по-близо. Тя го направи, изражението ѝ беше насмешливо. — Чудех се дали можеш да ми кажеш, ъх, какво да очаквам?

Нямах кой друг да попитам. Какво щях да правя, да се обадя на майка ми и да попитам това? Едва ли. Никога не съм имала приятелки, а нещата, които бях чула в училище нямаше да помогнат сега. Разбира се, знаех кое къде отива. Но подробности за секс с вампир? Не.

— Какво да очакваш? — повтори тя. Направих жест към нея да говори по-тихо, но тя го игнорира. — Очаквай да бъдеш изчукана, елементарна малка глупачке!

Дори и в най-големия си срам, имах проблясък на прозрение.

— Грегор ми каза, че си била с него шейсет години. Казва, че ти дава от кръвта си, за да те поддържа млада, но искаш голямата промоция, нали? Искаш да бъдеш вампир и ме мразиш, защото знаеш, че ако аз го помоля, той ще ме промени. А не е предложил същото на теб.

Небесно сините ѝ очи се присвиха. Тя се наведе с грозна малка усмивка на устните си.

— Знаеш ли какво можеш да очакваш от първия път? — Сега гласът ѝ звучеше меко. Почти недоловимо. — Много болка. Бон апети.

Тя излезе. Вгледах се в подноса с храна без най-малкото усещане на глад преди да го блъсна настрани.

На вратата се почука два часа по-късно. Не беше по вратата на спалнята ми, където гледах часовника като затворник, очакващ присъдата. Беше по входната врата на къщата.

Грегор отвори, докато аз надникнах долу. Нямахме посетители. Фактът, че не повече от шест души влязоха ме накара да сляза чак долу в коридора. Те говореха на фенски със скорост, която го правеше неразбираем за мен.

— Merde! — изпсува Грегор, а след това последва и поредица от други думи, които може би също бяха проклетия. — Тази вечер? Ако той мисли да я открадне, много ме подценява. Катрин. Слез веднага!

Направих го, чудейки се колко неприятности си бях навлякла заради подслушването. За мое облекчение, Грегор изглежда не се интересуваше, че съм слушала. Той отвори килера и ми връчи едно палто.

— Сложи това. Тръгваме.

— Сега ли? — попитах. Една част от мен се радваше заради неочакваната отсрочка. — Какво има?

— Ще ти кажа по пътя — отговори той като пое ръката ми и почти ме издърпа през вратата. — Нямаме време за отлагане.

Още два вампира чакаха до задната врата на един черен мерцедес. Качихме се и веднага потеглихме. Ускорението ме хвърли назад. Нямах време дори да си закопчая колана. Добре, значи много бързахме.

— Какво не е наред? — попитах отново.

Грегор ме погледна за един дълъг момент. Това ме изплаши. Изглеждаше сякаш взимаше решение за нещо.

— Катрин... — каза той. — Откриха те. Дори докато говорим, съюзниците на Боунс претърсват града за теб. Ако те намерят ще те превърнат в чудовището, което ти описах.

Бях поразена.

— О, моля те, не го допускай! Не искам да бъда убиец. Не искам да... да стана някаква курва.

За частица от секундата, можех почти да се закълна, че той изглеждаше триумфално. Но след това челото му се смръщи и поклати глава.

— Има само един начин да се предотврати това, скъпа моя. Трябва да се обвържеш с мен. Това е единственото нещо, което не може да бъде отменено.

— Разбира се, обвържи ме. — *Каквото и да означава.* — Обвържи ме, по дяволите, само не ме давай на онези чудовища!

— Лушъс, към Риц — гракна той. Автомобилът направи обратен завой, което накара животът ми да мине като лента пред очите ми. След това продължихме нормално. — Кажете на останалите да се съберат там. Няма да се обвържа на задната седалка на някаква си миризлива кола. — После се обърна към мен, — Катрин, ако направиш това, ще бъдеш защитена през всичките си дни. Ако не, тогава не мога да спася теб или семейството ти. Така че, когато му дойде времето — не се колебай.

Това звучеше зловещо. Хрумна ми да го накарам да определи какво точно означава обвързване.

— Ами, какво трябва да направя?

Той хвана ръката ми, прокарвайки пръста си надолу дланта ми.

— Ще се порежеш тук. — Очерта просто. — После ще хванеш ръката ми и ще обявиш, че си моя. Ще срежа ръката си и ще направя същото.

— Това е всичко? — Страхувах се, че може да включва превръщането ми във вампир, — Господи, дай ми нож, нека да го направим!

Той се усмихна и задържа ръката ми в своята.

— Трябва да има свидетели, а Лушъс не е достатъчен. Освен това, това не е правилното място за първия ни съюз и нямам търпение да те обявя, веднъж щом си моя.

Нямаше нужда от превод за това изявление. Е, като се има предвид алтернативата, щях да платя тази цена.

— И това е като вампирски... годеж, ако кажем, че си принадлежим един на друг? — не можех да го погледна и да попитам. Всичко се движеше толкова бързо.

Грегор направи пауза, сякаш, за да изберете думите си.

— Няма такова нещо сред вампирите. Ако искаш човешка аналогия, това ще се смята за брак.

Брак? Имах достатъчно разум, че да не го изтърся, но не бях достатъчно голяма! Говорехме за немъртви правила, а не за човешки.

— И не е като да подпиша документи или да си сменя името, нали? — казах с нервен смях. — Това е просто вампирско нещо?

Лушъс погледна назад към нас. Грегор изсъска нещо и Лушъс върна вниманието си към пътя. После Грегор се усмихна.

— Точно така. В твоята религия и обичаи, няма значение.

— О. — Сега просто се тревожех за това да избягаме от тези, които ни преследваха и за загубата на девствеността си, — Добре тогава.

Двама от хората Грегор ни регистрираха в пищен хотел. Грегор беше с шест от вампирите, които дойдоха с нас, и аз бях изпратена да разгледам близкия магазин за рокли.

Грегор говореше много тихо и те стояха близо един до друг. С всичкия шум на заден план, не можех да чуя и дума.

Посочих роклята пред мен. Тя бе електриково синя и копринена, с дантела надолу по едната ѝ страна. До мен една млада блондинка също разглеждаше роклите, само че беше много по-ентузиасирана. Тя

посочи няколко кусура, докато вдигаше ту една ту друга, преди да ги захвърли.

— Всеки път, когато бързаш, не можеш да си намериш нищо за носене — отбеляза тя на английски език.

Огледах се.

— На мен ли говорите?

Тя се засмя.

— Разбира се. Аз не говоря френски и чух, че мъжа с вас ви каза да не се отдалечавате на английски. Аз също съм американка. От дълго време ли сте във Франция?

Тя изглеждаше безобидно, но знаех, че Грегор не би искал да говоря с непознат.

Трябваше да не се набивам на очи.

— Не много — отговорих, преструвайки се, че разгледам рокля в другия край.

Тя ме последва.

— Хей, това оранжево изглежда ли отвратително на тена ми?

Изучавах роклята.

— Да — казах искрено.

— Така си и помислих! — тя се обърна с обвинителен поглед към продавача. — Французите мразят американците. Тя ще ми каже да облека торба за боклук и ще ми вземе хилядарка за това.

С ъгълчето на окоето си видях Грегор да върви към нас. Не изглеждаше доволен.

— Трябва да тръгвам. Годеникът ми идва. Ние сме, ах, закъсняваме за репетиция на вечерята.

Тя зейна.

— Вие ще се жените? Изглеждаш толкова млада!

Тръгнах напред към него и издърдорих:

— Олиото на Оли. То е като извора на младостта.

— Ела, Катрин. — Грегор ме насочи с нетърпеливо махане на ръка, дарявайки момичето с раздразнена гримаса.

Побързах след него, чувайки я да мърмори груби французи..., докато се отправяхме към асансьорите е охраната ни.

Стаята ни беше на последния етаж. Веднага щом влязохме, пазачите дръпнаха всички завеси, закривайки невероятната гледка на

парижкото небе. През отворената врата срещу нас видях спалнята и се разтреперих. Краят на отлагането, подигра ми се умът ми.

— Дай ми ножа — нареди Грегор, без да губи повече време.

Малко сребърно острие, гравирано с някакъв вид дизайн по дръжката, му беше подадено. Грегор срязва дланта си без колебание и вдигна ръка.

— С кръвта ми, тя е моя жена. Катрин. — Той ми даде ножа. — Направи каквото направих аз. Повтори думите ми.

За секунда се поколебах. Седем чифта очи бяха приковани в мен. Устата на Грегор се опъна зловещо. Отърсих се психически — едно, две, три — и срязвах дланта си, преди Грегор да ми се развика.

— С кръвта ми, аз съм негова жена — повторих, облекчена и уплашена, когато лицето на Грегор се отпусна. Той хвана ръката ми и гъделичкането, когато кръвта му срещна раната ми, ме стресна. Шестимата мъже шумно ни поздравиха. Те прегърнаха Грегор и целунаха бузите му преди да повторят жеста с мен. Той също се усмихваше, ръката му все още увита около моята, изумруденото в очите му започваше да се показва.

— Стига, приятели мой — спря ги той. — Етиен, Марсел, Лушъс, разпространете новината за нашето обвързване. Франсоа и Томас, наблюдавайте лобито за дейност. Бернар, остани на този етаж.

С това, те си тръгнаха. Грегор се обърна към мен. Започнах да отстъпвам.

— Р-ръката ми — заекнах. — Трябва да я превържа...

— Няма нужда — прекъсна ме той. — Зараснало е, Катрин, и ти няма да ме спреш.

Жадният начин, по който ми говореше ме вледени. И това, че събу обувките си и свали ризата си. Грегор не спря да се приближава към мен, дори когато събу панталоните си и те паднаха на пода, оставяйки го гол.

Грегор беше голям и мускулест от главата до петите. Също беше и в пълна ерекция и гледката на това щеше да ме зашемети, ако не ме беше хванал. Вдигна ме, отвеждайки ме в спалнята и ме заклеци под тялото си на леглото.

Опитах се да се дръпна, но той ме спря.

— Не се върти така, скъпа моя — смъмри ме той, разкопчавайки копчетата на роклята ми, — Знаеш, че вече си моя, защо се

съпротивляваш?

— Не може ли да, ъх, изчакаме малко?

— Да чакаме? — повтори той, сякаш никога преди не беше чувал тези думи. — Мислиш да откажеш сватбената ми нощ?

Изглеждаше сякаш ще се ядоса всеки миг.

— Наистина съм много нервна — признах.

Ръката му ме погали, докато бедрото му отпочиваше върху краката ми. Тялото му изглеждаше толкова голямо в сравнение с моето. Господи, той беше толкова голям.

— Нормално е да бъдеш нервна първия си път, съпруго моя. Просто се отпусни.

С неговата сила не, че имах друг избор. Кимнах, затворих очи и се опитах да се успокоя. Грегор ме целуна отново, разкопчавайки още копчета на роклята ми. Скоро усетих, че я издърпва надолу докато не я съблече напълно.

— Красива си — прошепна той, прокарайки ръка по стомаха ми, за да обхване гърдите ми. Трепнах, никога не се бях чувствала толкова уязвима.

Изведнъж Грегор изръмжа проклятие и скочи на крака. Мигнах преди да се претърколя настрани със скимтене. През отворената врата на спалнята идваха двама мъже. От единия се излъчваше такава сила, че сякаш ме задушаваше.

— Глупаво дете — каза високият, който изглеждаше като чужденец.

За момент си помислих, че говори на мен. Но гледаше Грегор, сякаш дори не бях в стаята.

— Менчерес — гласът на Грегор беше упорит. — Закъсня.

Вампирът поклати глава, дори когато побързах да се покрия.

— Грегор, намеси се, където не трябваше.

— Ти го правиш през цялото време — излая Грегор.

— Използвам виденията си, за да спра смъртта, а не да се опитам да придобия повече сила. Знаеш, че това не е правилно, иначе нямаше да вземеш такива мерки да го скриеш.

— Ти я искаш заради същата причина като мен, но сега е моя. Обвързах се с нея. — Грегор ме сграбчи от сгъшената ми позиция и ме блъсна напред. — Погледни кръвта, полепнала по ръката ѝ. Гърлото ѝ също носи моя белег.

Другият вампир отиде в банята и излезе, носейки халат. Подаде ми го е първите си думи, откакто беше влязъл в стаята.

— Ето, облечи това.

Все още по сутиен и бельо, се радвах, че имах нещо, с което да се покрива, но Грегор хвърли халата в другия край на стаята.

— Тя ще остане както е, за да се срещне лице в лице с човека, който иска да я пожертва в своя курва кучка-убиец!

Предположих, че са съюзници на вампира, който ме преследваше, но да го чуя потвърдено ме накара да се почувствам по-зле.

— Не го правете — казах разгорещено. — Искам да съм с Грегор. Защо просто не ни оставете на мира!

Стиснах ръката на Грегор, втренчена в двете каменни лица пред нас. Грегор ги погледна триумфиращо.

— От собствените й устни, тя осъжда намеренията ви. Тя е моя жена сега и няма нищо, което да направите, за да го промените...

Бях хвърлена назад от взрива на сила, приземявайки се на леглото. Зашеметена за минута, помислих, че беше прицелена в мен. После гледката на Грегор в някаква невидима борба ми разкри към кого беше насочена. Ръцете му се движеха с неестествена тежест, като на забавен кадър от филм. Накрая, замръзна на място.

— Какво му направихте? — прошепнах с ужас.

Менчерес беше протегнал ръка към Грегор. Не можех да видя тунела от енергия, който се освобождаваше от нея, но можех да я усетя. Беше като сурова светкавица. Грегор дори не можеше да говори.

— Ще бъдеш наказан за намесата си — каза Менчерес. — Тя ще бъде върната в дома си. Провали се, Грегор. Тя не е създадена да е твоя.

— Това са глупости. — Изпсувах. — Няма да бъде превърната в някаква уличница убийца и ако някога срещна този убиец, Боунс, ще го убия... или ще убия себе си. Предпочитам да съм мъртва, отколкото да бъда играчка на някакъв кръвосмучещ психопат!

С внезапно вдъхновение, изтичах в другата стая. И двамата ме гледаха почти е любопитство.

Това се промени, когато грабнах малкия сребърен нож, който Грегор бе използвал по-рано и да го задържах към гърлото си.

— Ако някой от вас мръдне, ще си срежа вената, — обещах.

Те размениха погледи помежду си. Докоснах ножа застрашително във врата ми. Не блъфирах. *Той ще убие семейството ти, така че да нямаш никой друг да те защити, освен него*, беше казал Грегор за този Боунс. Не и ако можех да помогна.

И тогава ръка ми се почувства сякаш беше взривена е течен азот. Така се почувстваха и краката ми и другата ръка. Единствените неща, които можех все още да контролирам беше врата, главата и торса си. Това ме остави като пън. Можех да дишам. Можех да говоря. Нищо друго.

Менчерес се приближи и аз се изплюх в него, без да мога да направя друго в защита. Той взе ножа от парализираната ми хватка.

— Виждаш ли? — каза той на Грегор. — Можеш да я отведеш от дома ѝ, да отровиш ума ѝ е лъжи, да я убедиш, че си спасителят ѝ, да я контролираш напълно... и все пак тя си е същата отвътре. Какво направи, когато е заплашена? Взе нож. Това е моето доказателство, Грегор. Твоето е празно като намеренията ти.

— Мразя те — изплюх. — Можеш да ме заведеш къщи, но знам истината. Майка ми знае. Ще избягаме от теб и Боунс.

Лицето на Менчерес беше внимателно.

— Вярвам ти.

— Ти... не може...

Грегор насили думите да излязат. Менчерес го погледна изпитателно и завъртя пръста си. Беше сякаш някой включи отново гласовите струни на Грегор.

— Не можеш да манипулираш съзнанието ѝ — обяви той, думите му бързаха с дивашки триумф. — Опитах, но кръвната ѝ линия го прави невъзможно. Тя няма да ме забрави, без значение какво ще се случи.

Да манипулира ума ми? Грегор е опитал да го направи?

Менчерес издаде звук, който беше почти тсск.

— Само защото ти не знаеш как да направиш нещо не значи, че не може да бъде направено.

Той се извърна от Грегор, друго помръдване на пръста му прекъсна вика на ярост на Грегор във вой. После Менчерес ме прецени сякаш съм някакъв проект, който трябва да бъде завършен.

— Махни се от мен — изсъсках.

Тези въглено черни очи се втренчиха в моите. За момент, помислих, че виждам състрадание. После пристъпи напред.

Бях изплашена. Какво щеше да ми направи? Щеше ли да ме заведе при вампира, който щеше да убие семейството ми? Щяха ли също да убият Грегор? Имаше ли нещо, което можех да направя, за да спра това?

Погледнах към Грегор, казвайки последните си думи, преди тези студени ръце да се увият около челото ми.

— Ако се измъкна, ще се върна при теб. Ако се измъкнеш, обещавай ми, че също ще се върнеш при мен.

После почувствах и видях абсолютно нищо.

ГЛАВА 16.

Очите му бяха първото нещо, което видях сиво-зелени и озарени със smaragdovo. След това беше лицето му, неясно, но доловимо, а чертите се изясняваха с всяка секунда. Накрая видях тялото му, държеше ме така здраво в ръцете си, сякаш никога не ги бях напускала. В разпокъсаните моменти на идването в съзнание, изглеждаше сякаш наистина не съм.

— Грегор — издишах замаяна от пороя спомени.

— Да, скъпа — прошепна той. — Заедно сме отново.

Устата му покри моята. Заля ме облекчение и увих ръцете си около него, отвърщайки на целувката. Дори когато ме държеше силно и треперех от спомените на тези последни ужасни моменти, когато си мислех, че ще убият Грегор, останалата част от живота ми си дойде на място.

Боунс.

Чувствата, които изпитвах към Грегор бяха погребани под лавина. Наистина спомените ми с него бяха затоплили пътя си към сърцето ми, но Боунс вече владееше цялото това пространство. Отдръпнах се, прекъсвайки целувката на Грегор.

— Не.

Цялото му тяло замръзна.

— Не?

Непоколебимо блъснах рамото му.

— Не.

Веждите му се сключиха, белегът се разтегна предупредително, а следващите му думи бяха невярващ рев:

— Отхвърляш ме?

Първата ми реакция беше да трепна от гнева му. Грегор прие това като знак на предаване и ме бутна назад върху възглавниците. Бях седнала, когато беше започнало цялото това пътуване назад в спомените, но той е ловкост бе махнал завивките от мен в някакъв момент и се бе настанил удобно отгоре ми.

Започна да ме целува отново, когато го ударих. Може и да имах някакви чувства към него, но това нямаше да го бъде. Много жалко, че Грегор бе забравил, че все още имах нож.

— Нека ти кажа нещо, което явно си пропуснал през последните няколко години — не означава не. Предлагам ти да не правиш никакви резки движения, Грегор.

Сребърният нож, същия, който сега знаех, че бе използван да ни обвърже, беше забит в гърба му. Ръката ми беше увита около гравиранията дръжка по-здраво от всякога. Нямаше начин да предам Боунс е Грегор, без значение от остатъчните чувства, които може и да имах към него.

Ножът не бе пробил сърцето му, но острието беше близо. Трябва да го е усетил, защото замръзна.

— Съпруго, защо ме нараняваш така? — каза той е много по-мек тон. — Ако наистина не искаш да правим любов, разбира се, че няма да те насилвам.

— Разбира се? — повторих с пуфтене. — Мислиш ли, че съм си спомнила само определени моменти? Острието остава.

— Ти беше безсмислено неуверена от девическите си страхове, всеки мъж би действал по този начин — започна да ломоти той.

— Глупости. Не направи това, което всеки мъж би направил. Направи това, което искаше, както обикновено. Не искам да те наранявам, Грегор, но не ти вярвам достатъчно, за да извадя ножа, така че ето сделката. Спомням си всичко, точно както ти искаше... и сега искам да си вървя.

Грегор изглеждаше шокиран.

— Да се върнеш отново при този наемен убиец? — избоботи той. — Искаш да се върнеш при Боунс, кучето, което те направи този... този Червен жътвар?

Той запрати прякора по мен като мръсна обида. Далеч от обидена се засмях.

— Боунс не ме е направил никаква. Бях убила шестнадесет вампира, когато го срещнах. Боунс просто ме направи по-добра в това, не ме превърна и в своя курва. Ти си много по-голяма уличница от мен. С колко хора си преспал?

Той ме погледна възмутено.

— Аз съм мъж. Различно е.

— Това точно обобщава защо между двама ни никога нямаше да излезе нещо, за разлика от Боунс — промърморих. — Обади се на Лушъс и го извикай тук. За разлика от факта, че би решило много проблеми, не искам да те убивам, Грегор. Но ако опиташ нещо, ще направя това, което ми идва естествено, а и двамата знаем кое е то.

Трябваше да убия Грегор веднага, след като забих ножа в гърба му. Връщането на спомените ми ми доказа, че той ме е излъгал, манипулирал и измамил да се обвържа с него. Плюс това, той беше заплаха за мен и Боунс, тъй като Грегор не приемаше отхвърлянето много добре. Първо, не бях в състояние да се бия с хората му ако го убиех — и се обзалагам, че Грегор бе довел тук повече от Лушъс. Второ, бяхме сключили сделка, която не включваше убийството му накрая. И трето, следите на безумно влюбената тийнейджърка, която бях, нямаше да понесат мисълта за убийството на Грегор, въпреки че възрастният в мен знаеше, че точно това го очаква. И все пак, това не означаваше, че щях да извадя ножа. Ако Грегор възнамеряваше да ме изиграе, щях да го използвам.

Той ме погледна. Не мигнах. Това не беше Катрин, която познаваше. Беше Кат и той не ме беше срещал преди.

— Лушъс — извика дрезгаво накрая. — Ела веднага!

След няколко секунди вратата се отвори. Лушъс спря щом видя Грегор гол върху мен и ножа, стърчащ от гърба му.

— Господарю? — започна. — Какво...?

— Слушай, Лушъс — не свалих поглед от Грегор, виждайки другия вампир само с периферното си зрение. — Ще намериш телефон и ще го донесеш тук. Веднага. Ако ти хрумнат други идеи ще си следващия мъртъв, стари приятелю. Разбра ли?

— Господарю?

— Направи го — каза меко Грегор. Беше възвърнал самообладанието си. — Все пак обещах на съпругата си.

Устните ми се извиха с презрение към изтъкването, но това беше избухване за по-късна дата.

— Радвам се, че ще удържиш на думата си. С малко късмет, ще извадя острието след няколко часа.

— Часове? — челото му се набръчка от недоверие.

— Каза, че сме в Австрия — отвърнах, мислейки. — Ако се съгласи да дойде, ще му отнеме няколко часа да стигне до тук. След

като пристигне, ще извадя ножа.

— Ще се обадиш на Боунс?

Грегор попита с проблясък в очите си, което ми напомни колко е опасен. Обзалагам се, че си мислите, че точно това щях да направя и да осигуря капана на живота му, който да го чака.

— Иска ти се — казах. — Но не. Някой друг.

Влад Цепеш не сдържа смеха си, когато влезе в стаята. Беше гръмък смях, който го накара за кратко да се опре на рамката на вратата за опора.

— Ето това тук си струваше пътуването — изкиска се той, розово започна да проблясва в очите му.

— Как върви, Грегор? Забрави за обноските си, нали? Ако знаех, че балансираш в подобно рисковано положение можех да се забавя дори... повече.

Издърпах чаршаф между нас и накарах Грегор да свие бедрата си, но останалата част от него остана там, където си беше, за да мога да държа ножа близо до сърцето му. Това го остави със стърчащ във въздуха задник, докато лицето му остана наведено към моето. Не се опитвах да го направя смешно. Само удобно.

— Благодаря, че дойде, Влад. Ръката ми започна да се уморява.

Срещнах Влад едва миналата година по време на ужасната война, но той беше някой, на когото вярвах. Той дори бе спасил живота ми и въпреки че не го бях виждала наскоро, бях права, че ще дойде ако го помолех. Плюс това, когато си мислех за вампири в Източна Европа, които са достатъчно силни и страховити, че Грегор да не се опита да ги измами, Влад беше единственото име в списъка. Кървавата репутация на Дракула не беше само направена през дните му на известен принц на Влахия.

— Добре, Грегор. Ще извадя ножа бавно и спокойно. Щом го направя, ще слезеш от мен. Без номера.

Грегор погледна към Влад, който се усмихна хищнически. После Грегор кимна. Въздъгнах с облекчение и започнах да издърпвам ножа. Щом среброто беше извън гърба му, Грегор стана от леглото. Той застана над мен за момент, изражението му казваше, че все още не може да повярва какво се бе случило току-що.

— Ще те оставя да си тръгнеш, защото обещах, но си все още свързана с мен, Катрин. Може да имаш няколко дни да уредиш нещата, но после трябва да се върнеш при мен.

— Дрехи — казах на Влад, без да отговарям. Честно казано, не знаех какво да правя с това обвързване е Грегор. Беше очевидно, че не се отказва само защото бях избрала Боунс, дори и е възстановена памет. Дали Грегор наистина си мислеше, че след още няколко дни ще се вразумя и ще се върна при него? Господи, той наистина не ме познаваше.

— Още едно нещо, което прави пътуването да си струва — изкоментира Влад докато ми подаваше дълга рокля.

Седнах и я облякох без каквото и да е лъжливо благоприличие. Влад нямаше похотлива усмивка, но беше чистокръвен мъж. Не го приех лично.

— Виждал си горната част и преди, така че съм сигурна, че не се бориш с изчервяването.

— Кога е виждал гърдите ти? — изсъска Грегор.

— Когато орда от зомбита изяде по-голямата част от ръката и сутиена ми — отвърнах.

Грегор изсумтя.

— Към това ли се връщаш? Как искаш да живееш? Мисли, Катрин!

— Не ти ли е казала? — намеси се Влад. — Не ѝ харесва да я наричат така.

Спрях се на вратата до Влад.

— Сбогом, Грегор. Не тръгвай след мен лично или в сънищата ми.

Нещо се втвърди в лицето на Грегор. Беше казано високо и ясно, че това не бе свършило и че Грегор ще продължи да ме преследва. Защо? Чудех се. Дали беше само гордостта му, която отказваше да приеме, че съм избрала някой друг?

Влад се усмихна, потърквайки ръцете си една в друга. От тях изхвърчаха искри в явно предупреждение.

— Не си мислиш да се опиташ да ни спреш, нали? — попита меко.

Влад можеше да изгори някого до пепел само с докосването си, дори и могъщ вампир като Грегор. Така че повечето хора не искаха

Дракула да започва да си играе с клечките си кибрит.

— Няма да ми се наложи — каза Грегор, гледайки към мен. — Ще ти покажа какъв е Боунс. Тогава ще ме молиш за прошката ми.

— Сбогом — повторих. Това приключи нещата точно тук.

Излязохме от голямата къща прикрити от четиричленния ескорт на Влад. Никой не се опита да ни спре. *Толкова ли се страхуват от теб?*, попитах го. *Или Грегор е намислил нещо?*

Също като Боунс и Менчерес, Влад също можеше да чете мисли.

— Както и двете, така и нито едно от тях — отговори той, тъмнокестенявата му коса се полюшваше с крачките му. — Грегор е в лошо положение. Има нужда да си върне гулите.

— Ъ? — на глас този път.

Влад ми се усмихна язвително.

— Подтикнала си Боунс към рядко състояние. Беше умно да не го викаш тук. Щеше напълно да си изгуби ума, ако беше видял Грегор легнал гол върху теб. Боунс вече страда от отражението на това, което е направил.

— Каза ми по телефона, че Боунс е добре, че си говорил със Спейд и че са живи! — избухнах.

Влад ме въведе в малък самолет, който ни чакаше, а мъжете му се качиха след нас. Задвижихме се по поле, покрито е трева, преди да излетим. Грегор също бе избрал отдалечено място.

— Това, което разбрах, след като говорих със Спейд беше, че Боунс те е заключил в стая по време на атаката? — попита той, после продължи след кимането ми. — И в някакъв момент Грегор ти се е обадил и ти е предложил да спре нападението, ако отидеш при него?

Още едно кимване.

— Кат, било е клопка. Не са били повече от хората на Боунс, а защо не знаеш това, нямам никаква идея. Боунс е имал повече от сто от най-гадните неживи наемници скрити под онази къща, които само чакали силите на Грегор да станат арогантни и да ги нападнат. По времето, по което си стигнала до Грегор, Боунс вече бил спечелил битката.

Умът ми се вцепени. *Това ли е целия екип? Или има още скрити из гората?*, бях попитала. И отговора на майка ми, веднага прекъснат — *О, има още...*

— Мамка му — прошепнах.

Нито един от двамата ни не каза нищо в продължение на минута, после Влад извади телефона си.

— При мен е — съобщи. — Добре е и сме във въздуха.

— Боунс ли е? — Стомахът ми нервно се сви. Щеше да ми е толкова ядосан.

— Спейд е — отговори Влад, като покри слушалката е ръка. После — Да... знам... не, имаме гориво... Искане да говори е Боунс... ъ, хм, почти. Ще сме там след три часа.

Той затвори и премигна.

— Той не е там?

Влад затвори телефона си и го прибра обратно в палтото си. Погледът, който ми хвърли беше пълен е ирония.

— Спейд не мислеше, че ще е добра идея да говориш с него. Най-вероятно ще прекара следващите три часа в опит да успокои Боунс.

— Знаем, че е много ядосан, но изглеждаше сякаш всички щяха да умрат. Какво трябваше да направя?

— И двамата направихте избора си — отбеляза Влад, — Каквито и да са последствията, вече е сторено. Наистина Боунс ме изненада с цялото това усилие. Не мислех, че е толкова умен, но показва потенциала си през последните няколко години.

— Как? — чувствах се зле, когато си мислех за неизбежния сблъсък.

— Преди всичко, да използва наемници — Влад се усмихна дяволито. — Много предприемчиво, но предполагам, че познава повечето от тях от дните му на наемен убиец. Ако беше заобиколил мястото със сто от най-силните членове на линията си, Грегор щеше да чуе за това и да надуши капана. Но платени убийци, отговорни пред никой? Кой ще забележи ако стотина от тях изчезнат?

— Боунс е умен — промърморих. — Интелигентността му просто е замаскирана под планина от котенца.

Влад се засмя преди да стане сериозен.

— Вероятно, но сега също показва и безпощадността си. Той реже на час по глава от гулите на Грегор, откакто те няма, с обещание да обезглави всички, ако не те получи обратно.

— Какво?

Това ме изстреля в стола ми. Немъртвите не играеха по нормалните правила на годежа, но бяха много последователни, когато се опреше до пленници в битка. Тези, които бяха пленени биваха изтъргувани или спазарявани по-късно. О, нещата можеха да станат много изобретателни, когато се опреше до извличане на информация, но тъй като никаква постоянна щета не можеше да се нанесе на немъртвите, нанасянето на психическа травма беше точният метод. Боунс коравосърдечно да коли пленниците си? Бях шокирана.

Влад не беше. Изглеждаше слабо заинтригуван.

— Както казах, рядко състояние. Ето защо Грегор те пусна без да вдига врява. Ако не го беше направил, щеше да има проблем следващия път, когато вербува други хора да се бият за него. Но стига с това. Не изглеждаш добре.

Засмях се горчиво.

— Мислиш ли? Съпругът ми не може да дойде до телефона, защото е прекалено зает да реже глави и ето върха на всичко! Той не е наистина мой...

— Не го казвай — прекъсна ме Влад. Изражението му стана смъртоносно сериозно. — Да знаеш и да го признаеш са две различни неща. Грегор все още иска публично знание като доказателство. Не му го давай.

— На коя страна си в това? — попитах тихо.

Беше повече от това да го поставя под светлината на прожекторите, но не можах да се сдържа. Знаех, че Влад няма да се поколебае да ми каже истинската си позиция, без значение каква беше тя.

Той ме уважаваше. Влад Цепеш не беше класическият красив мъж като някои от здравеняците, които играеха Дракула във филмите. Лицето му беше овално; тънки устни, е дълбоко разположени очи, широко чело и тясна брадичка. Също беше слаб и се извисяваше над метър и осемдесет сантиметра височина. Но нито един от тези актьори нямаше присъствието на Влад. Това, което му липсваше в съвършеността на чертите му се реваншираше в чист магнетизъм. Накрая той пое ръката ми. Неговите бяха набраздени от белези на много места, както и по-опасни от зъбите му, тъй като бяха изхода на пирокинезата му, но Влад не ме плашеше. Би трябвало, но не.

— Усещам връзка с теб, както веднъж ти казах. Не е любов, нито привличане и няма да се пожертвам за теб, но ако се нуждаеш от мен и ми е възможно да ти помогна, като днес, ще дойда. Към която и страна да ме повикаш.

Стиснах ръката му още веднъж, преди да я пусна.

— Благодаря ти.

Той се облегна по-удобно в стола си.

— Пак заповядай.

ГЛАВА 17.

Не се върнахме в къщата в Бавария. Разбира се, от въздуха не можех да бъда сигурна, че не сме в Бавария, но това не бе същото място, от което си тръгнах. Не бях взела хапчетата си и просто затворих очи, докато се приземявахме, а след това пътувахме с кола през останалата част от пътя. Дори и да имах хапчета, бях решила да не ги пия повече. Грегор не можеше да ме вземе от съня ми, освен ако не му помогнеш и със сигурност нямаше да го направя отново. Освен това, се чудех дали те не ме разболяваха, защото както Влад забеляза, се чувствах ужасно. Трябваше да се обадя на Дон и да го попитам дали имат някакви странични ефекти.

След като Влад ме заведе в къщата, Спейд беше първият човек, който видях, когато отворих очите си. Той стоеше във фойето със скръстени ръце, а изражението му беше наистина спокойно.

— Не трябваше да отиваш.

— Къде е Боунс?

Нямах намерение да обсъждам това със Спейд. Да, знаех, че ще се наложи, но имаше само един човек, който имаше право да знае. Фактът, че Боунс не беше излязъл навън, когато чу, че пристигам означаваше много. Със сигурност бе много ядосан.

Спейд погледна на ляво.

— Следвай музиката.

Чуваше се музика от пиано от посоката, в която Спейд ме беше насочил. Може би Боунс слушаше успокояващ диск. Човек можеше само да се надява тя да е успокоила и темперамента му.

— Благодаря. — минах през следващите няколко стаи, следвайки звука.

Влязох в една, която приличаше на голяма библиотека и видях, че музиката идваше от пиано, а не от диск. Боунс се бе навел над него е гръб към мен, а бледите му пръсти изкусно се движеха по клавишите.

— Здравсти — казах, след като постоях там няколко секунди, без дори той да се обърне. Щеше да ме игнорира, така ли? Не и ако можех

да го предотвратя. Предпочитам да се свършва с това, отколкото да го протакаме.

— Не знаех, че можеш да свириш? — опитах отново и се приближих.

Когато бях достатъчно близо до него, за да усетя настроението му, спрях. Боунс се чувстваше достатъчно наранен, за да експлодира, въпреки че музиката, идваща от ръцете му беше спокойна. Шопен, може би, или Моцарт.

— Защо си тук? — попита той с измамлива нежност, без да пропуска нота или да погледне към мен. Въпросът ме уплаши.

— 3-защото ти си тук — казах, проклинайки се, защото заеквах като уплашен тийнейджър.

Беше ми писнало.

Боунс все още не поглеждаше към мен.

— Ако си дошла да кажеш довиждане, не си прави труда. Не се нуждая от съзливни обяснения. Просто си тръгни по същия начин, по който дойде.

Бучка заседна в гърлото ми.

— Боунс, това не е...

— Не ме докосвай.

Тъкмо щях да плъзна ръка около гърба му, когато той я отблъсна толкова силно, че ме зашемети. Сега вече ме гледаше, а гневът в очите му ме пронизваше.

— Не. Не можеш да се разхождаш тук, воняща на Грегор и след това ме докосваш, — всяка дума бе премерено, бясно ръмжене, — Изтърпях достатъчно снизхождение. Отнасяше мен сякаш съм слаб човек, който не може да оцелее без твоя помощ, но аз съм шибан вампир-повелител.

Последната част беше извикана. Трепнах. Боунс сви ръцете си в юмруци, като се опитваше да се овладее. След това проговори последната част през стиснати зъби:

— Ако искам мога да те разкъсам на парчета е голи ръце. Да, силна си и си бърза, но не достатъчно, че да не мога да го направя ако си наумя. И въпреки това, продължаваш да ме третираш с презрението като към по-нисш.

Не му обръщах внимание. Казвах си, че няма значение, но стига толкова. Вчера повярва повече на Грегор, отколкото на мен. Заряза ме,

за да отидеш при него и не преувеличено, така че те питам още веднъж: защо си тук?

— Тук съм, защото те обичам, и ние сме... — щях да кажа, че сме женени, но думите заседнаха в гърлото ми. Не, доказах на себе си, че не бяхме, доколкото се касаеше за вампирите.

Боунс отговори със студено сумтене:

— Няма да приема това. Няма да те държа в ръцете си и да се чудя дали съм единствения, за когото мислиш.

— Боунс, знаеш, че това не е вярно. — Обвинението болеше. — Обичам те, знаеш това. А ако не го знаеш, Господ може да погледне вместо теб и да го види...

— Само сенки — безмилостно ме прекъсна, — Проблясъци, когато щитът ти беше паднал, когато тази проклета стена, зад която се криеш, не ме спираше. Бях открит с теб за всичко свързано с мен, дори и най-лошото, защото си мислех, че заслужаваш повече, но ти не се отнасяш с мен по същия начин. Не, ти си по-резервирана към мен, отколкото към Грегор. Довери му се достатъчно, че да оставиш всичко, когато ти каза да го направиш. Е, добре любов, покланям се, когато съм победен, а Грегор ме победи със замах. Той е този, когото уважаваш, той е този, на когото вярваш, така че ако не си тръгнеш ти, аз ще го направя.

Заля ме студена пот, а бучката в гърлото ми се увеличи. Това не беше скандал, беше нещо много по-ужасно.

— Напускаш ли ме?

Той седна на пейката на пианото. Почти лениво, пръстите му натискаха клавишите.

— Мога да изтърпя много неща. — Гласът му беше груб в своята студенина. Дръпнах се. За секунда бях уплашена от него. — Много неща — продължи той. — Мога да понеса привързаността ти към Тейт, въпреки че го ненавиждам. Непрекъснатата ти ревност от други жени, въпреки че не ти давам никакви причини за това, защото щях да се държа по същия начин на твоето място. Мога да търпя настоятелността ти да се замесваш в опасни ситуации, които не са твоя работа, но това е моята природа. Всички тези неща ме разяждат, но заради теб избрах да ги търпя. — Сега той се изправи. Този спокоен и апатичен тон, с когото ми говореше преди минути изчезна и гласът му се извисяваше с всяка изговорена дума. — Същото така избрах да изтърпя нещата,

които не признаваш, както когато тайно се чудеше дали Грегор те е правил по-щастлива отколкото аз. Бих могъл да понеса и истинската причина, заради която не искаш да се превърнеш във вампир, истинската причина, тази, която е в сърцето ти. Мога да понеса, че дълбоко в себе си имаш част от теб, която все още вярва, че всички вампири са зло! — Сега вече викаше.

Дръпнах се назад. Никога досега не бях виждала Боунс такъв. Очите му бяха електриковозелени и емоцията в него го караше да трепери на краката си.

— Не си мисли, че не знам. Не си мисли, че никога не съм го знаел! И мога да го понеса, да, дори и да знам другата причина за колебанието ти. Под твърденията ти за отдаденост, отвъд любовта ти — въпреки всичко, наистина мисля, че ме обичаш — не искаш да се превърнеш, защото не мислиш, че ще сме заедно. Вярваш, че връзката ни е временна, а да станеш вампир е завинаги, нали? Да, зная това, зная го още откакто те срещнах, но бях търпелив. Казах си, че един ден ти няма да ме гледаш с тези предпазливи очи. Че един ден ще ме обичаш така, както те обичам аз...

Пианото се разби в отсрещната стена на стаята. Чу се ужасен пронизващ звук, сякаш го боли от това да бъде разрушено. Ръката ми притисна устата ми, докато празнотата в стомаха ми изпълни цялото ми тяло.

— Бях глупак, — простото му изречение ме съсипа повече, отколкото мебелите, който беше разрушил. Изпъшках с болка, но той не ми обърна внимание.

— Но това е нещото, което не мога да понеса — да си тръгнеш от мен. Предпочитам да бях умрял, отколкото да видя бележката, която ми беше оставила. С радост ще се хвърля в гроба си, отколкото да видя това мръсно парче хартия!

— Не съм си тръгнала от теб. Опитвах се да помогна, и ти казах, че ще се върна...

— Нищо, което казваш няма значение.

Удари ме като шамар. Той ме гледаше без нежност, без любов или прошка, сякаш беше статуя. Сърцето ми заби по-бързо със страх, отчаян страх, че всичко се разпадаше.

— Боунс, чакай...

— Не. Ще промени ли нещо? Ще върне ли времето назад, така че да не беше тръгвала? Няма, така че не си прави труда. Ще го научиш само по един начин. Само по един и ще трябва да запомня това. Може би това най-накрая ще проникне през бронята ти, така безмилостно полирана и блестяща.

Той се обърна на пети и си тръгна. Гледах в глупаво вцепенение, преди да тръгна след него, като го догоних, когато доближи входната врата.

— Чакай! Господи, нека поговорим за това. Може да го преодолеем, заклевам се. Не можеш просто да си тръгнеш!

Бях потънах в мъка, сълзите се стичаха надолу по бузите ми. Те ме ослепяваха, но усетих ръката му, когато посегна и нежно докосна лицето ми.

— Котенце. — Гласът му бе натежал с нещо, което не можех да назова, — Това е частта... в която нямаш избор.

Вратата, която се затръшна зад гърба му подкоси краката ми.

ГЛАВА 18.

Анет остави пердето да се спусне отново, закривайки прозореца.
— Вали. Казах ти, че мога да го подуша.

Насочих вниманието си към кутията със сладолед пред мен. Карамелизирани ядки и сметана. Беше почти празна и следващото нещо, което щях да отворя беше швейцарския шоколад.

— Няма да те заблудят с лъжлива прогноза за времето.

— Ще гледаме филма, вместо да излезем на разходка — продължи Анет. — Чух, че бил добър.

Добър? Изглежда не можех да си спомня какво беше това. Чувствах се като ходеща отворена рана. Не можех дори да спя повече от няколко минути, без значение колко уморена бях, защото се страхувах, че ако Боунс се върне, щях да пропусна и миг с него. Единственото облекчение в сегашното ми нещастие беше, че майка ми не бе тук. Тя беше някъде с Родни, но по очевидни причини не знаех къде.

— Криспин се нуждае от време — беше казал Спейд след ужасния спор — Не се тормози заради него. Дори аз не знам къде е.

И аз чаках, постоянно мислейки за всички ужасни неща, които ми беше казал и по-лошо, как повечето бяха верни. Нямах намерение да държа Боунс настрана. Не знаех защо бях крила част от себе си. Но повече от всичко исках с цялото си сърце онази сутрин да не бях тръгвала с Грегор.

Без да бъде задоволен от ролята си в съсипването на връзката ми, Грегор беше зает да разпространява слуховете, че без неговата намеса може да се превърна в хибрид между вампир и гул. Така беше събрал повече от две хилядна гулска армия, която ни бе нападнала в Бавария. Беше им обещал, че веднъж има ли ме, ще ме превърне във вампир. Грегор дори имаше наглостта да заяви, че ако Менчерес не ме беше отвлякъл и не го беше затворил преди дванадесет години, вече щях да бъда вампир и днес нямаше да имам толкова лоша слава.

И все пак Грегор ме пусна с недокоснат пулс. Сега имаше слухове, че аз също съм му повлияла. Това, което никой не се интересуваше да чуе беше, че Грегор нямаше избор за промяната ми. Сребърната кама в гърба му взе решение вместо него. Като добавим и тези страхове за хибрид между гул и вампир, това беше най-големия ми пробив в Париж. Кой да си помисли, че щях да съм виновна за толкова много параноя? Но след като да лети беше умение, което можеше да има само вампир-повелител, фактът, че почти го демонстрирах, дори и за кратко, накара хората да се чудят какви ли други сили бих могла да крия. Той подсили страховете за това, какво ли щеше да се случи ако гулските способности се добавят към моите. Щях ли да бъда непобедима? Безсмъртна? Да мога да вдигам високи сгради с едно-единствено подхвърляне нагоре и да обърна въртенето на Земята, за да върна времето назад?

Теориите ставаха все по-диви и по-луди.

Малцина знаеха, че единственото нещо, което напоследък застрашавах беше всичко сладкото. Преди посягах към алкохола за безполезно утешение. Сега използвам захарта, но има много болка и недостатъчно количество захар.

— Кога се връща Спейд? — попитах Анет. Той беше излязъл рано е неясно обяснение за работа. Никой не ми казваше нещо, което можеше да бъде използвано срещу мен. Всички знаехме, че Грегор все още слухти в ума ми, въпреки че едва спях и така не можеше да научи почти нищо. Не знаех къде сме. Колко хора бяха с нас. Кой ден беше. Всъщност, никое от тези неща не означаваше нещо за мен. Всичко, което знаех беше това: бяха изминали пет дни откакто Боунс си беше тръгнал. Ето как отмервах времето. С минутите и секундите откакто за последно бях с него.

— По тъмно — отговори тя.

Фабиан слезе от горния етаж и седна — по неговия си начин — до Анет. Призракът ѝ се усмихваше по начин, който можеше единствено да се нарече влюбен.

Завъртях очи. Изглежда дори призраците си падаха по Анет. Тя сигурно щеше да намери начин да прави секс с него. Въпреки че беше прозрачен и плътен като частица облак, ако някой можеше да го направи, това беше Анет.

— Какъв очарователен мъж — отбеляза тя. — Вярвай, Кат, може да си започнала тенденция. Когато си тръгна, ще се осмеля да кажа, че ще се опитам да ти го отмъкна.

Отне ми толкова много воля, за да не попитам: И колко скоро ще бъде това?. Все пак се опитвах да контролирам мислите си, наречете го задължение.

— Анет, мисля да пропусна филма и да почета нещо. Гледай го без мен.

На половината път по стълбите, минах покрай Влад. Той беше останал, като бе казал, че ще си тръгне, когато нещата се поуталожат. Обзалагам се, че не си е мислел, че ще остане толкова дълго.

Бях почти до спалнята си, когато чух мобилният ми телефон да звъни. Звукът ме накара да се втурна през вратата, почти гмуркайки се, за да го вдигна.

— Боунс? — отговорих.

Надменен присмех изпълни ухото ми:

— Не, мила. Още се надяваш, че любовника ти ще се върне? Колко забавно.

Грегор. Точно от това се нуждаех.

— Какво става, скъпи? — попитах саркастично. — Още душиш в сънищата ми, както виждам. Извини ли се на гулите си, за това, че смуча въздух вместо кръв? Точно когато си помисли, че притисна малката жена до стената, опа, забрави, че тя има нож.

— Трябваше да останеш с мен и да си спестиш унижението да бъдеш поредната, отхвърлена от тази селска курва — измърка той. — Докато ти тъгуваш за Боунс, той оправя други жени.

— Лъжец. Боунс може да ми е бесен, но е по-добър човек от това. Естествено, това е нещо, което ти няма как да разбереш.

Грегор просто се засмя.

— О, Катрин, скоро ще видиш, че много грешиш. Наистина ли си мислиш, че се е променил? Той видя начин да се измъкне и го направи.

Затворих, спирайки се да не стъпча телефона, само защото се притеснявах, че Боунс може да се обади, а аз ще съм го счупила. Дишах така тежко, сякаш бях тичала. Когато Влад почука на рамката на вратата, се завъртях и го сграбчих за раменете.

— Знаеш ли къде е Боунс? Каж ми истината!

Влад отмести погледа си към ризата си, сякаш казваше Ще ме пуснеш ли?.

— Не, Кат. Сега ще ме раздрусаш ли?

Пуснах ръцете си, свивайки ги в юмруци от безсилие.

— Това копеле си играе с мен. Знае от какво най-много се страхувам и го използва, за да ме нарани!

— Грегор? — попита Влад спокойно, — Или Боунс?

Спрях и му хвърлих премерен поглед.

— Имам предвид Грегор, но... може би имаш право.

Влад се усмихна.

— И какво ще направиш?

— Когато Спейд се върне — казах сурово. — Ще го раздрусам.

Спейд тъкмо беше влязъл през входната врата, когато го сграбчих за ризата.

— Ще се свържеш с Боунс и ще му кажеш, че е постигнал това, което иска. Може и да сгреших, но той се държи жестоко и ми писна.

Спейд махна ръцете ми сякаш бяха леки като бинт.

— Не можа да кажеш това, без да съсипваш ризата ми?

— Привличам внимание — отвърнах с блясък в очите. — В случай че се нуждаеш от това.

Влад беше в отсрещната страна на стаята с Фабиан и Анет. И тримата чакаха да видят дали Спейд щеше да се съгласи или да откаже. Бях преместила някои от мебелите, в случай че Спейд избере второто. Нямаше нужда да се потрошава мястото.

— Кат — започна Спейд. — Дай ми още няколко дни.

— Грешен отговор — казах с усмивка и го ударих.

Може би усмивката приспа бдителността му. Главата му се отметна на една страна от удара, после ме взе на сериозно. Стойката му загуби отпуснатостта си и той направи няколко внимателни крачки назад, ръцете му се извиха в готовност.

— Не е толкова просто, но не мога да обясня защо.

— По-добре намери начин.

— Нуждая се от повече време — отсече той.

Спрях, осенена от внезапно прозрение и се засмях грубо.

— О, схванах. Не можеш да го откриеш, нали? Затова мънкаш и заекваш. Не знаеш къде е!

Спейд изпсува.

— Прекрасно представление, Жътварке! Веднага, след като заспиш, това ще бъде повторено на Грегор. Искаш да закачиш шибана мишена на врата на Криспин ли?

— Колко още? — подтикнах го аз, а първото чувство на страх потече през мен, — Знаеш ли поне къде е отишъл?

— Няма да дам повече информация, която може да застраши...

— Да, ще дадеш — казах, а тревогата и гнева изостриха тона ми. — Не се притеснявай за мен, ако се наложи ще стоя будна докато това не се нареди. Ако се наложи ще разбия световния рекорд за безсъние, но ще изпееш всичко и то веднага.

Устните на Спейд се свиха. Смарагдово зелено проблесна в светлокафявите му очи и той ми хвърли един стоманен поглед.

— Дано да си подготвена да спазиш клетвата си или аз ще те принудя.

Детайлите, които разкри Спейд ме хвърлиха в емоционално влакче на ужасите. Да, знаеше как да се свърже с Боунс. Още преди да се върна с Влад, Боунс набързо му беше дал номер за спешни случаи, но не казал местоположението си. Преди два дни Спейд му оставил съобщение, за да разбере кога ще се върне. Но обратно обаждане нямало. От тогава Спейд му бе изпращал съобщения, имейли и се бе свързал с няколко доверени приятели. Никой не бе чувал нищо за Боунс.

— Правя дискретни разузнавания, като днес, когато ме нямаше, и мисля, че той може би иска аудиенция с Мари — завърши Спейд. — Родни каза, че е говорил с Криспин преди три дни и той е направил коментар колко топло било в Ню Орлиънс. Заради какво друго ще бъде там? Пратих Родни да разследва. Това е всичко, което знам.

— Защо просто не се обади на Лиза и не я попита, вместо да чакаш Родни да стигне там?

— Обадих се на Лиза — Спейд стисна зъби. — Каза ми, че Мари ѝ е наредила да се махне от Квартала преди седмица и че няма разрешение да говори с никого от него. Мари не ѝ е дала обяснение, просто ѝ е казала, че ще я уведоми кога може да се върне.

— Кога разбра това? Как можа да не ми кажеш?

— Точните инструкции на Криспин бяха да не те намесваме — противопостави се Спейд. — Последния път избяга като Хенри Пени в

неистов страх и не се получи добре, нали? Предлагам ти да си търпелива в този рунд.

Щях да го попаря, когато съзнанието ми ме спря. *Той беше прав. Ти наистина избяга последния път и това са последствията. Може би Боунс просто не може да се обади точно сега. Позволи им да го направят по техния начин. Почакай докато се обади Родни.*

— Добре — седнах. — Ще чакаме новини от Родни.

Спейд ме гледаше предпазливо, сякаш чакайки да си върна думите назад.

— Сигурен съм, че ще звънне скоро.

Скоро се оказаха пет часа по-късно. Гласът на Родни се чуваше от всички дори преди Спейд да го пусне на високоговорител. Той крещеше.

— ... по дяволите се случва там, но са затворили целия квартал! Маджестик позволява само на хора, които не са от рода на никой вампир или гул, да преминават. Не знам дали Боунс е тук.

— Как може да направи това? — Спейд изглеждаше смаян. Аз също бях изумена. Как би могла Мари да постави под карантина цяла част от града?

— Имат гули и полиция във всяка чат от квартала, преструващи се, че търсят някакво отвлечено дете. Правят го наистина лесно — върви си или ще съжаляваш, че не си го направил. Опитах се да премина през реката, но и там охраняват. Мари не си играе игрички. Трябва да опитаме нещо друго.

Анет пребледня.

— Използват полицията. — Издишах, в ума ми се вихреха идеи. — Мога да помоля някой от стария ми екип да отиде и да провери. Те са хора и имат високи правомощия... но това ще обяви намесата ни. Трябва да е някой друг.

Хванах телефона си. Беше голяма услуга, която можеше да се окаже пълна загуба на време, но щях да попитам и без това. В края на краищата, нали се предполага, че трябва да разчиташ на семейството си?

— Дон — казах веднага, щом чичо ми вдигна. — В случай че пазаруваш рано за рождения ми ден, имам най-прекрасния подарък, към който да те насоча. Ще ти дам Спейд на телефона и ще си запуша ушите, докато ти казва къде сме. После ще те помоля веднага да

изпратиш самолет да отведе един призрак в Луизиана. Просто го отведи до Ню Орлиънс и той ще свърши останалото.

— Кат? — Дон изчака секунда преди да отговори. — Да не си пила?

Неволно се разсмях остро.

— Иска ми се.

Отново чаках. Изглежда това бе единственото нещо, което правех напоследък. Спейд направи още няколко обаждания до общи приятели, опитвайки се да разбере малко по малко и по заобиколен начин, дали те имаха информация за Боунс, но никой нямаше. Краткият въпрос *Виждаш ли си Криспин наоколо?* беше болезнен и безсилен процес.

Ето защо, когато една кола спря отвън, изтичах до прозореца, молейки се да беше Боунс. Не беше и не можех да бъда по-изненадана да видя кой идва към къщата.

Тейт, капитанът на бившия ми екип и мой дългогодишен приятел, прекрачи в стаята и дойде право към мен, сякаш там нямаше никого друг.

— Как можа да не ми кажеш нищо за това? — настоя той.

Спейд и Влад го гледаха враждебно. Тейт може и да беше мой приятел, но не беше техен. Отблъснах ръцете му преди сърцето му да е било продупчено със сребро.

— Не знаех, че Боунс е изчезнал, просто си мислех, че е ядосан.

Тейт издаде презрителен звук.

— Не Пазителя на криптата. Не ми пука за него. Имам предвид теб и вампира, за който Дон току-що ми каза, че те е преследвал от седмици.

О, Господи. Тейт се сърдеше, че не съм му казала за Грегор? Сякаш се нуждаех от това на куп е всичко останало.

— Защото едва те виждам откакто напуснах работа при Дон. Тук си, за да помогнеш ли? За разлика от теб, на мен ми пука много, че Боунс е изчезнал.

— Не е изчезнал — заяви Тейт студено. — Просто е задник.

Беше на крака, когато го каза, а момент по-късно гледаше нагоре от пода.

Спейд се мръщеше над него. Гневът, излъчващ се от него ме накара да пристъпя между тях.

— Беше достатъчно ясен.

— Криспин не е тук, за да отвърне на обидата му и няма да слушам как някой го клевети — язвително отвърна Спейд е ръка върху един сребърен нож.

— Момчето ти не е изчезнало — повтори Тейт, докато ставаше на крака. — Той е във Френския квартал, както си мислехте, и ако е държан против волята си, със сигурност се наслаждава на това.

— За какво говориш?

Тейт ме погледна състрадателно, но твърдо и измъкна някакви листове от палтото си.

— Сателитни снимки. Принтирах ги от компютъра, преди да дойда тук, така че са малко замъглени, но няма да го объркаш. Виждаш ли щампата? 23:32 местно време снощи. Боунс ми изглежда добре.

Със Спейд разпръснахме снимките върху намиращата се наблизо маса. Първата беше кадър от улица Бърбън. Не много ясен, но да, определено беше Боунс. Вървеше по средата на улицата. Дори сред обикновената тълпа хора, той се отличаваше.

Благодаря ти Господи, беше първоначалната ми мисъл.

Прехвърлих се на следващата снимка. Боунс беше пред къщата си, ако разпознавах правилно фасадата. И имаше жена в прегръдките му.

Изплъзна ми се ниско ръмжене. Хванах следващата страница. Третата снимка ме накара да изпусвам и почти да я хвърля по Спейд.

— Нуждаел се от време за себе си, а? Смешно, как явно не го прави сам!

На последната снимка беше само част от лицето на Боунс. Беше наполовина вътре през портата, водеща към вратата му. Същата уличница се беше лепнала за него, можех да разбера това по облеклото ѝ, и чертите на лицето му не се виждаха, защото я целуваше.

— Той е изневеряващ нещастник — каза Тейт глухо. — Според сателита не е излизал от къщата си откакто е правена тази снимка. Няма нужда да ти казвам, че скоро трябва да го насочим отново към мястото, към което трябва, Кат. Дон нарушава правомощията си с това.

— Копеле — извиках аз.

— Това не доказва нищо — каза Спейд, възстановявайки се от удивлението си. — Не знаем какво се случва или коя е тази жена. Може да е свързка, а тези действия — заблуда.

— О, има свръзка и още как. — Исках да изучавам снимките и да ги унищожа в същото време. — Напълно централна, от това, което виждам!

— Точна така — измърмори Тейт.

— Тихо — кресна Спейд към Тейт, успокоявайки тона си, когато се обърна към мен. — Криспин не би те предал по този начин, без значение колко е бил ядосан. Има обяснение за това. Нека Фабиан да отиде и да го намери.

Под повърхността на яростта ми имаше също и пробуждаща болка. Исках да повярвам, че всичко това е недоразумение. И все пак, някъде дълбоко в мен имаше проникващ, пълзящ страх. Ами ако не беше?

— Добре — насилих се да кажа, докато главата ми започваше да пулсира. — Фабиан, отиди там и намери Боунс. Нека ти обясни коя е тази мацка. Ще чакам да видя какво ще каже.

— Да не си си изгубила шибания акъл? — избухна Тейт, — Не видя ли снимките? Какво друго искаш, жива видео връзка?

— Понякога това също не е правилно — извиках в замяна. Очите ми смъдяха, но не заплаках. — Разбрах го по трудния начин и няма да направя същата грешка два пъти.

Тейт просто се взираше в мен е неверие.

— Ти си глупачка — каза после, преди да се отдалечи отвратен.

— Ще ти донеса новини — обеща Фабиан.

— Моля те, направи го. — Погледнах към снимките отново. — Без значение какви са.

ГЛАВА 19.

Хуан дойде за да вземе Фабиан. От приятелския, но предпазлив поздрав на Хуан разбрах, че е видял картинката.

— Колко време имаме, преди той да дойде тук? — попитах Хуан, когато бяха на път да си тръгнат.

Той заувърта:

— Querida, ако съм точен, това ще ти подсказе прекалено много.

— Горе-долу — подтикнах го, мразейки тази задължителна потайност, но Грегор беше доказал, че все още прониква в сънищата ми. Ако някак заспах, проклета да съм, ако му предоставя нещо полезно.

— Около ден, имайки предвид времето за контакт и връщането — изчисли той.

Толкова дълго? Щях да протрия дупки в пода, крачейки по него.

— Добре. — Гедините, прекарани в симулиране на хладнокръвие, когато бях емоционална развалина, имаха своето преимущество. — Грижи се за призрака ми.

Хуан ме дари с предпазлив поглед към рамото му. Фабиан ми се усмихна, ръката му изчезна в ключицата на Хуан.

— Беше ми приятно да се видим, querida — каза Хуан, продължавайки да гледа рамото си предпазливо. Помахих с насилена усмивка. Не трябваше да изглеждам като притеснена, изоставена съпруга.

С периферното си зрение видях Спейд да потрива слепоочието си. Анет беше на вратата, почти облегната на рамката. Беше минало доста време, откакто който и да е от нас беше спал.

— Поспете малко, хора. Това не е групово състезание кой може да издържи буден най-дълго. Особено ти, Спейд. Може да се наложи да бъдеш в кондиция, когато получим известие, така че нямаш избор.

Той кимна.

— Само няколко часа. Това трябва да ме презареди.

— Ако се притесняваш, че ще задрема, недей. Мога със сигурност да заявя, че в ума ми има достатъчно неща, които да ме държат будна.

Спейд отпрати към Тейт укорителен поглед.

— От всичко, което знаем, тези снимки може и да са фалшиви. Завистта му към Криспин е безгранична. Няма да се учудя ни най-малко, ако Фабиан докладва, че няма такава жена.

— Да, правилно — подигра се Тейт. — Не бих го направил. Преди всичко друго, аз съм приятел на Кат. И ако Боунс няма нищо за криене, тогава защо се крие?

— Достатъчно, момчета. — Караха главата ми да се чувства позле.

Спейд погледна за последно Тейт.

— Ще бъдеш опроверган много скоро. Ще се радвам да информирам Криспин как безпричинно си разстроил Кат в напразния си опит да я спечелиш, защото си мисля, че най-после ще те убие заради това.

Тейт изпъна рамене.

— Разстройвам я с истината, защото, проклет да съм, ако мълча, докато той се размотава зад гърба ѝ и я прави на глупачка.

Спейд се втренчи в Тейт по начин, който ме притесни. Изглеждаше така, сякаш се бори със себе си, за да не го убие.

— Голям късметлия си, че Криспин ме накара да се закълна, че няма да те нараня — заяви Спейд. — В противен случай вече щеше да ти липсва глава.

— Лек сън — отвърна Тейт.

— По-добре това да са последните ти думи — предупредих Тейт. Спейд не беше от тези, които много лаят, без да хапят, Тейт не го ли знаеше?

Спейд се напрегна така, сякаш всички облози бяха отпаднали. Обмислях да го озаптя, но след това избрах друга тактика.

Олюлях се е въздишка и сложих ръка на главата си. Спейд се озова до мен на мига. Кавалерството му беше по-силно дори и от темперамента.

— Какво има, Кат?

— Всичкият този стрес и липсата на сън... Чувствам се леко отпаднала.

С последен заплашителен поглед към Тейт, Спейд докосна ръката ми.

— Ще ти донеса вода.

Той отиде вътре и аз върнах вниманието си към Тейт.

— Най-вероятно току-що спасих живота ти — казах му тихо.

Влад беше наблюдавал цялото нещо със слабо веселие. Знаеше, че се преструвам, откакто го беше чул в главата ми.

— Млади момко, подозирам, че някой ден ще претърпиш ужасяващ инцидент — каза той на Тейт. — Продължавай да провокираш хората и този ден ще е скоро.

Тейт завъртя очи.

— Да, да, знам — ще ме убиеш по ужасен начин. Само ако ми давах по цент всеки път, когато го чувах.

— Ако те исках мъртъв, щеше да си. Трябва да си мериш приказките, така че когато вбесиш някого отвъд самоконтрола му, да бъдеш достатъчно силен, за да имаш шанс да го преживееш.

— Добър съвет — добавих. — Трябва да го послушаш.

Тейт премести погледа си на мен.

— Мамка му, Кат. Щях да подскачам от собствената си сянка, ако се плаших от всяка заплаха, отправена към мен. Някой ден ще умра. Всеки умира, дори и нашият вид. Проклет да бъда, ако прекарам времето, което имам, подсмърчайки като страхливец и целувайки задници, за да не ядосвам хората. Всичко, което имам, е това как живея. Как ще умра? Това е проблем на този, който ме убие.

— Боже — промърморих. Той просто не искаше да слуша.

Влад подсвирна.

— Чудех се какво е видяла у теб. Изглеждаш толкова жалък през повечето време. Поне имаш някакво подобие на кураж.

— Ти, копеле... — започна Тейт.

Краката му пламнаха. След това и ръцете му. Инерцията, която използваше, за да нападне Влад, рязко се промени в странен мачкащ танц, докато Тейт се опитваше да изгаси пламъците.

Влад изсумтя.

— Виждаш ли? Внимавай с темперамента си.

— Кхъ-кхъ. — Прочистих гърлото си. — Имаш ли нещо против...?

Огънят бавно угасна върху Тейт. Поклатих глава. Фабиан не можеше да дойде достатъчно бързо. Кой бе предположил, че ще бъда толкова загрижена да видя призрак?

— Мога ли да ти се доверя, че няма да го убиеш, Влад, докато аз съм вътре и не спя? — попитах.

Влад се усмихна.

— За известно време можеш.

Хуан не се върна. Нито Фабиан, въпреки че не бяха изминали и осемнадесет часа преди да пристигне известието. Дойде с телефонно обаждане. Забавно е как обикновено ужасните новини достигат до мен по телефона.

— Кат.

Гласът на Хуан. Още щом го чух знаех, че е лошо. Звучеше толкова контролирано. Толкова преднамерено внимателен.

— Не искам да чакам, за да ти кажа, *querida*...

Влад се взираше в мен. Тейт също. Спейд почти беше сложил глава на рамото ми, за да чуе доклада от първа ръка.

— Когато Фабиан го откри, беше очевидно, че Боунс не е държан против волята си. Той, ах, показа, че иска Фабиан да си тръгне... ще се съвземеш ли, *amigo*? — Това вероятно беше отправено към призрака, тъй като аз не се бях разпаднала. Все още. — Виж, *querida*, Фабиан каза, че Боунс е бил много рязък. Казал му да се маха или нещо такова.

Поех си дълбоко въздух.

— Значи казваш, че той иска да бъде оставен на мира. Каза... каза ли за колко дълго? Каза ли нещо за мен?

Не можех да се спра; гласът ми се пречупи на последния въпрос. Сърцето ми препускаше и се чувствах отпаднала, но поне краката ми бяха изправени.

— *Si*. — Хуан звучеше така, сякаш преглъщаше нещо гранясало. — Фабиан попитал Как се предполага, че трябва да кажа това на жена ти? и Боунс казал...

Хуан спря.

— Какво е казал? — Почти изкрещях.

— Той казал Аз нямам жена.

Спейд измъкна телефона от вцепенените ми пръсти.

— Това е долна лъжа!

— Виж и на мен не ми харесва — чух как отсече Хуан. — Но той не лъже.

Спейд не спря да се пени.

— Познавам този човек от двеста и дваайсет години и мога да ти кажа...

— Остави, Спейд.

Той спря дрънкането си при спокойния ми тон и зяпна към мен.

— Не вярваш на тази глупост, нали?

Мисля, че се засмях. Дяволите да го вземат, ако можех да кажа със сигурност.

— Предполагам, след като видях сателитните снимки и чух разказите на очевидците, че ще взема страната с да. Отговори ми на това — Боунс действително ли каза, че ще се върне при мен? Или си го предположил?

Спейд се изпъна.

— Не е нужно да ми го напише, за да знам намеренията му...

Сега бях сигурна за смеха и той беше грозен.

— С други думи, не, предположил си.

Боунс ясно ми беше казал, че е свършило, но аз все още не го бях проумяла. Улових се за сламката надежда, която Спейд беше развявал до самия горчив край.

Анет разумно стоеше в далечния ъгъл на стаята. Спейд затвори на Хуан без нито дума повече.

— Кат, да се махнем от тук — каза Тейт. — Можеш да се върнеш при Дон и екипа. Винаги ще имаш дом там. Нямаш нужда от това.

Взрях се в него, а студената действителност нахлуваше през притъпената болка. *Точно така, това не е домът ти. Мястото ти не е тук. Нямаш място никъде.*

— Не.

Помислих си го, но не бях тази, която го каза. Влад измести Тейт сякаш не беше там.

— Грегор показва, че няма да я остави на мира, а ти не можеш да я защитиш от него. Само ще убиеш войниците си, а и нея също, за кратко време. Тя може да дойде с мен, докато реши какво иска да прави.

— Съмнявам се, че намеренията ти са почтени — каза Спейд със светещи в зелено очи.

— Ако Боунс беше загрижен за намеренията ми, той щеше да е тук и да ги следи — отговори Влад. Протестът на Тейт не помагаше. Настроението бързо ставаше опасно. — Защищаваш изоставена любовница, а не жената на най-добрия си приятел. Защо не се съсредоточиш върху собствения си любовен живот, след като си бил немарлив на този фронт и преди.

Ако беше възможно вампир да пребледнее, Спейд току-що го направи. Напомнянето на Влад за Гизелда, годеницата на Спейд, която е била убита, не ми беше убягнало. Бързо, преди нещата да станат неспасяеми, застанах между Спейд и Влад. Не се притеснявах, че Влад може да бъде наранен. Притеснявах се, че ако Спейд го докосне, Влад ще го изгори за смърт.

— Спейд, каквото и да си мислиш, Боунс показва кристално ясно, че между нас всичко е свършило. Вината е моя, че не го приех. Тейт... не мога да се върна. Няма връщане назад. — *Боже, само ако имаше.* — Влад, каква е цената ти? Вампирите винаги имат такава, така че какво искаш, ако дойда с теб, докато уредя нещата?

Влад изглежда го обмисляше.

— Ще приема пиенето от кръвта ти като справедлива цена.

— Съгласна. — *Или Продадено!* — на вампира с меднозелените очи.

Спейд кръстоса ръце.

— Няма начин да те оставя да заминеш с него.

Не стигай до физическа разпра, изпратих към Влад, виждайки как устната му се извива при предизвикателството. Спейд е мой приятел, дори и да не е прав. Без закуска за теб, ако го опечеш. Това се отнася и за Тейт, след като изглежда така, сякаш ще се хвърли на пътя ни.

— Помирисвам ли пушек? — попита Влад с онази малка усмивка, която никога не напускаше лицето му.

С това, по стените започнаха да пълзят пламъци. Изглеждаха като оранжеви и червени змии, появили се магически и растящи. И растящи.

Спейд започна да проклина и отиде до чешмата, пълнейки най-близките съдове с вода, докато викаше за подкрепление.

— Ако сте бързи, ще ги угасите за нула време — увери ги Влад, подавайки ми ръка. — Може ли?

Да остана можеше да причини по-големи щети. Тримата щяха да стигнат до бой, знаех, и никаква намеса нямаше да ги спре. Тейт вече не действаше рационално. Той сграбчи рамото на Влад... а след това полетя към тавана. И двамата, съдейки по звука. Надолу сред пламъците заваляха отломки.

Влад дори не мигна.

— Това е предупреждение. Следващото няма да е.

Хвърлих последен поглед към дупката в тавана и горящите стени, преди да поема ръката на Влад, все още замаяна от изминалите петнадесет минути.

— Да вървим.

Качихме се в една кола, за която предположих, че е на Влад. След като потеглихме се чуха четири отчетливи взрива и автомобилите на алеята експлодираха.

— За да не се опитат да ни последват — каза Влад в отговор на шокирания ми поглед.

През небето премина светкавица. Това беше последното нещо, което видях, преди да затворя очи.

ГЛАВА 20.

Има пет стъпки в процеса на скръбта или поне така казват. Първият е отричането. Имах доста от това, след като си тръгнахме от дома на Спейд. След това е гневът и, о, да, бях гневна. *Не може ли няколко дни просто да поспреш и да премислиш нещата, може би да изчакаш праха да се слегне? О, не, не и ти, Боунс! Обратно на седлото, а, каубой?*

След това са молбите, може би най-жалкото от всичко, което ме занимаваше по време на полета ни към непознатата дестинация. *Нека се върне. Обичам го толкова много, а и той ме обичаше. Може би все още можем да оправим нещата...*

Майната му!, казваше гневът ми. *Винаги съм знаела, че Боунс ще се върне към старите си номера. Леопардът не може да си промени петната, нали? Нямам жена, а? На кого си му притрябвал изобщо?*

Ако вампирът до мен слушаше умствената ми шизофрения, то той не даваше признаци. Влад си подсвиркуваше, докато емоциите ми играеха на руска рулетка. По времето, когато обявиха пристигането ни, бях в състояние на пълна депресия.

Или с други думи — стъпка номер четири.

Колата спря и чух приближаващи се хора. Никой от тях нямаше сърцебиене.

Моята врата на колата се отвори. Имаше леко подръпване на ръката ми.

— Дръж ги затворени за още малко. Ще те заведе вътре.

След минута на внимателно придвижване, спряхме.

— Сега можеш да отвориш очи, Кат.

Направих го. Бяхме в някакъв дълъг коридор, изглеждащ много стар. С много висок таван. Готически в точния смисъл на думата.

Влад се усмихна.

— Влез свободно и по собствена воля, не трябваше ли това да кажа?

Огледах се из коридора.

— Ще остана само за няколко дни, колкото да си подреда мислите. — *И да сглобя разбитото си сърце.*

— Остани колкото поискаш. Все пак имаш дълг към мен. Може да ми отнеме повече от няколко дни, за да си го прибера.

Отправих му уморен поглед.

— Не залагай на това.

Едно нещо можеше да се каже за оставането с некоронясания Принц на Мрака. Той нямаше мързелив и невнимателен персонал. След като бях отведена до стаята си от вампир на име Шрапнел, попитах какви питиета имат, които да не съдържат кръв. Шрапнел не ми отговори изреждайки ги по памет — той ми донесе всички напитки, които се съдържаха в хладилника. Когато му казах, че можех и да сляза долу да ги видя сама, той ме зяпна така, сякаш бях луда.

Е, беше прав за това.

Влад вечеряше с мен всяка вечер, въпреки че не ядеше. Появяваше се доста рядко през деня, тъй като се грижеше за собствените си дела, предполагам. Не че знаех със сигурност. Прекарвах мрачна повечето си време в стаята си, като настроението ми се менеше бясно от гняв към Боунс към самообвинения. Връзката ни беше ли обречена още от самото начало, понеже Боунс е неспособен да промени предпочитанията си към безразборния секс? Или всичко щеше да е наред, ако не бях тръгнала с Грегор в онзи ден? Не знаех, а това незнание ме измъчваше.

Отидох в трапезарията в девет часа. Вечерята се сервираше късно, по обясними причини. Влад вече беше седнал. Дългата му, кестенява коса беше сресана и пусната и той завъртя столчето на винената си чаша, когато заех обичайното си място до него.

Започнах да пълня чинията си от селектираните ястия на масата. Агнешки врат с розмарин, мариновани аспержи със салца от манго и малки, крехки червени картофи. Влад просто наблюдаваше, пиейки виното си. Живеейки с вампир, бях свикнала да бъда тази, която дъвче, докато някой друг просто наблюдава, така че не чувствах угризения.

След няколко минути в мълчаливо дъвчене, направих пауза.

— Това агнешко е наистина добро. Сигурен ли си, че не искаш да опиташ?

— Скоро ще ям.

Нещо в гласа му накара вилицата ми да се задържи над следващата хапка. Влад не звучеше така, сякаш говори за пиршеството, разпростряно пред него.

— Споменавах го мимоходом или ме подготвят?

— Преценявам реакцията ти. — Той наклони глава. — Очите ти не са толкова подпухнали тази вечер. И държанието ти не е толкова потиснато. Това означава ли, че най-накрая си се примирила с изоставянето си от Боунс?

Това беше първият път за четири дни, в който го споменавах. Лично аз можех да не повдигам въпроса за по-дълго.

— Не бой се, няма да ти се налага отново да ме разубеждаваш да не скачам от ръба на пропастта.

— Радвам се да го чуя.

Той се облегна назад в стола си, въртейки отново чашата си.

— Не си се свързвала със Спейд или с когото и да е друг, откакто си тук. Не си ли любопитна да разбереш дали са говорили с него?

Това ме накара да оставя вилицата. Не знаех какво цели е това, но Влад не правеше нищо без цел.

— Какво става, приятел? Опитваш се да раздвижиш кръвта ми? Отслабваш силите ми, преди да забиеш зъби? Не, не съм говорила с тях, а и не искам. Не се нуждая от още кървави детайли.

— Като например дали е сложил ръцете си на някоя точно в тази минута? Притискайки я, целувайки я... държейки я гола до себе си?

Чинията ми полетя през стаята, за да се разбие в каменната стена. Дори след като го направих, проклетх себе си, Влад и най-вече Боунс.

— Просто наблюдаваш колко бързо ще загубя контрол, нали? Преценявах ме? Е, малко съм сприхава, както би казал, така че ме извини.

Грабнах лепената си салфетка и се отправих към счупената чиния, решена да почистя собствената си бъркотия, но Влад беше по-бърз. Все още седнал, той ме дръпна към себе си.

— Какво правиш? — сопнах му се аз.

Хватката му се затягаше, докато почти ме нараняваше.

— Изисквам кървавата си цена.

Имах време да се напрегна преди устата на Влад да се наведе към гърлото ми и зъбите му да се впият.

От мен излезе вик, но не беше от болка. Влад смучеше силно, източвайки по-голямо количество от кръвта ми в себе си. В мен се разпростря пулсираща топлина е всяко негово засмукване. Вампирска отрова. Безвредна, но способна да произведе фалшиво, много приятно усещане за топлина.

— Влад, това е достатъчно...

— Не — прошепна той. — Още.

Придърпа ме по-близо. Сега бях наполовина увиснала насреща му, докато тези дълбоки всмуквания се усещаха така, сякаш изпращаха тръпки право през гърба ми.

Влад прокара ръцете си надолу по моите. Простенах. Бяха горещи, съвсем не като обикновената температура на вампир. Трябва да беше от пирокинезата му. Кръвта ми не можеше да ги стопли толкова бързо.

Точно толкова бързо, колкото ме сграбчи, Влад ме освободи. Облегнах се на масата, а краката ми бяха далеч по-неустойчиви от преди.

— Това трябва да ти даде нещо друго, за което да мислиш — каза той.

— Не, няма.

Дойде от мен на пресекулки. Изведнъж започнах да плача.

— Аз все още го обичам, Влад! Също така и го мразя, може би, но... все още го обичам.

Погледът му не трепна.

— Ще го преживееш.

Дали?

Не го казах на глас, не че имаше значение. Влад все пак можеше да ме чуе.

— Вече не съм гладна — беше това, което казах и напуснах трапезарията.

По-късно същата вечер, тъкмо се унасях в сън, когато леглото се размърда. Очите ми се отвориха по тревога, след което един пръст се притисна към устните ми.

— Аз съм. Искам да поговорим.

Вече бях будна. Хората обикновено не говореха, докато се намърдваха в нечие легло, както се описваше това, което правеше Влад.

— Наистина? — запитах с тежък сарказъм.

Той вдигна ръце извинително.

— Не стискай чаршафите до побеляване на кокалчетата, Кат. Не възнамерявам да те изнася.

— Там, откъдето идвам, когато хората искат да разговарят, го правят докато са изправени. — За да подчертая мнението си, се изправих. Да, стисках чаршафите доста силно. — Това намирисва на насилие, приятел.

Влад просто направи възглавницата под главата си по-пухкава и се засмя.

— Каква перфектна картинка на възмущение си, Жътварке, но и двамата знаем, че мога да изгоря тези чаршафи до пепел, ако поискам. Хайде сега, настрана от строгото ти възпитание от Средния запад, имаш ли нещо против, че съм тук с теб по този начин?

Захватът ми над завивките се отпусна. Имах няколко гледни точки. Влад беше много по-силен от мен, така че дори и да не запалеше чаршафите, ако искаше да ме насили, можеше да го направи. Плюс това, да се правя на прекалено благоразумна, след като изсмука около пинта от кръвта ми, изглеждаше лицемерно.

— Добре. За какво искаш да говорим.

— За бъдещето ти.

Напрегнах се.

— Искаш да си тръгна. Добре. Ще...

— Наистина ли вярваш, че съм дошъл тук, за да те изхвърля? — прекъсна ме той. — Би трябвало да ме познаваш по-добре.

— Съжалявам. Беше, ами, трудна седмица.

— Да. — Нямах никакво фалшиво състрадание в тона му. — Самоуважението ти понесе няколко удара и си доста уязвима. Ако имах такова намерение, щеше да си лесна за прелъстяване.

— Погълнат си от себе си, нали? — казах със сумтене. — Но си се насочил в грешната посока, ако си мислиш, че търся секс от милосърдие.

Устните му се извиха.

— Вече ти казах, че чувствата ми към теб не са романтични. Тук съм, защото си ми приятелка, а за мен е доста по-трудно да намеря приятели, отколкото секс.

Това, което аз чувствах към него също нямаше нищо общо е привличането, въпреки че Влад определено беше привлекателен. Не, вместо това чувствах странна близост с него.

— Радвам се, че си тук — казах. Беше вярно. Не можех да се справя с това докато съм около Менчерес или Спейд, или около който и да било друг, който би ме търпял само от чувство на съжаление и отговорност.

Влад стисна ръката ми.

— Ще се справиш с това, но преди да успееш да го направиш, трябва да се изправиш пред него.

Него. Боунс. Отместих поглед.

— Оценявам мнението, но по тази тема то е излишно. Няма да ида да го видя. Не искам да виждам какви ги върши или е кого.

— Катрин, държиш се глупаво.

Настръхнах от обидата и от споменаването на истинското ми име.

— И защо така, Драк? — сопнах се аз, използвайки името, от което и той не можеше да се отърве.

— Не можеш наистина да започнеш да го прежалваш, защото все още се чудиш дали наистина си е тръгнал. Затова не искаш да отидеш. Затова и ще допуснеш да бъдеш убита, защото си толкова разсеяна от това, че не забелязваш вампира в стаята си, докато той не пропълзи в леглото при теб. Уреди си нещата с Боунс веднъж и завинаги. След това продължи напред, със или без него.

— Знаем, че е свършено — казах, с пресекващ глас — Той ми го каза високо и ясно.

— И се чудиш дали наистина го мисли. Чудиш се дали не го е направил само за да те нарани, както ти го нарани като тръгна с врага му по време на битката. Полудяваш от чудене дали той не чака да види ще го последваш ли ти така, както той е тръгвал след теб всички онези пъти.

— Спри да надзърташ в ума ми! — *Да чуя тайните си размишления на глас беше като операция без упойка.*

— Не е чак толкова лошо замислена идея — продължи хладно той. — Той да реализира най-ужасните ти страхове, както направи ти с него. По мое мнение това е справедливо наказание. Само че се съмнявам, че Боунс е възнамерявал да го направи.

— Тогава защо ми казваш да открия истината, ако смяташ, че отново ще бъда смазана?

— Защото, ако си права, той скоро ще чука на вратата ми. Ако ли не, тогава ще си опустошена, но непоколебима, тъй като си много по-силна, отколкото предполагаш.

Задъвках долната си устна. Да рискувам сърцето ми да бъде стъпкано отново, само за да видя дали това не е някаква странна вампирска игра на сила? И ако беше така, можех ли да го простя? Щях ли да искам да простя?

Така или иначе не знаех, за което предполагах, че е по-добре, отколкото да полудявам още повече, придържайки се към слабия лъч надежда за някакво чудо.

Влад трябва да го бе прочел в ума ми, защото кимна.

— Сутринта звънни на Спейд и уреди срещата си с Боунс. Боунс няма да откаже да се видите, без значение какви са намеренията му към теб. Тогава ще знаеш дали е приключило завинаги.

Това беше твърде много за размишляване, с ниско ниво на желязо в кръвта и малко количество сън. Легнах обратно с въздишка, забравяйки да бъда стеснителна за това че съм в леглото с него. Влад се настани до мен, слагайки глава на възглавницата ми.

— Кхъ-кхъ — прочистих гърлото си. — Не се ли съгласихме току-що, че сме само приятели?

— Не се стремя към секс. Просто измина много време, откакто съм спал до жена, която е значела нещо за мен.

— О. Е. — *Парти с преспиване с Дракула? Имайки предвид всичко, защо не?* — Добре, но хъркам.

Той се ухили.

— Бях под един покрив с теб за седмица, така че вече го знам.

Дарих го със злобен поглед, но след това се изпънах в леглото, както обикновено бих направила. Влад сложи ръка около мен и отпусна глава на възглавницата ми. Трябваше да съм засрамена да бъда в едно легло с него, особено както беше с голи гърди, а аз имах само дълга риза върху бельото си, но не бях. Беше приятно да заспивам отново до някого, дори и той да не беше този, който ми липсваше.

— Лека нощ, Кат — каза той, въпреки че беше почти зазоряване.

Прозях се и затворих очи.

— Лека нощ, Влад.

Почукването на вратата не ме събуди. Трябва да беше прекалено леко и несигурно. Чак когато Влад каза Влез е недоволен тон, се събудих. Боже, беше прав. Рефлексите ми никакви ги нямаше.

Шрапнел пъкна глава вътре. Умствено смъмрих Влад, че не ми даде възможност да изчезна в банята. Колко ли уличаващо изглеждаше това?

— Прости ми, Господарю, но обажданият се каза, че е спешно. Може ли да Ви дам телефона? Той го държеше близо до себе си, очевидно нервен. Може би Влад беше кисел, когато се събуждаше.

Влад направи знак е ръка.

— Много добре, дай го.

Шрапнел се движеше като заек, след това изхвърча навън, затваряйки вратата след себе си.

— Кой е? — сопна се Влад в телефонната слушалка.

Гласът на Спейд прогърмя достатъчно силно, за да ме изстреля до право положение.

— Ако този път не ми дадеш Кат на телефона, ще те изгоря жив в собствените ти противни сокове...

Измъкнах му телефона.

— Какво има? Тук съм, какво не е наред?

Последва момент на тишина. Твърде късно осъзнах, какво бях направила. Влад вдигна рамо, сякаш да каже Прецака се.

— Казаха ми, че Влад не може да бъде обезпокояван, защото е в леглото. — Всяка дума беше смразяващо обвинение. — Че бил изключително неразположен. В името на проклетите топки на Луцифер, за това ли не си отговорила на обажданията ми?

— А-а-аз не съм... — *Мили Боже, заеквах.*

— Действително!

— Виж, дори не смей! — Гневът ми дойде на помощ. — Ако нещо не е наред, кажи ми, но ако просто ще го играеш разпоредител на котенца, би трябвало да започнеш от най-добрия си приятел. Вероятно точно сега си е заврял дълбоко носа в някое.

— Заврял си е дълбоко задника в неприятности, ако все още те е грижа — гласеше леденият отговор на Спейд.

Това отне цялата ми враждебност. Спейд не беше по истеричните преувеличения. Стиснах телефона така, сякаш беше хлъзгав.

— Какво е станало?

Може би звучах толкова ужасена, колкото се чувствах, защото гласът на Спейд загуби част от гнева си.

— Фабиан, твоят полезен призрак, беше в Ню Орлиънс, опитвайки се да говори с него. От това, което успя да заключи, Криспин ще е принуден скоро да напусне Квартала. А Грегор го причаква извън града.

— Какво имаш предвид под принуден да напусне? — Гласът ми не можеше да стане по-писклив. Влад трепна.

— Криспин отиде в Ню Орлиънс, за да се срещне с Мари. След като са се срещнали, до колкото разбирам, Мари е затворила Квартала за други немъртви посетители, а Грегор е събрал впечатляващи войски извън пределите на града.

Скочих и започнах да тършувам за дрехи. Влад невъзмутимо се намести на мястото ми.

— Там ли си? На път?

— Не можем, това е целият проклет проблем! Заради теб, Грегор има пълното право да вземе Криспин съгласно нашите закони. Никой вампир не може да му се притече на помощ срещу това.

Седнах на пода е омекнали колене. За секунда дори не можех да дишам. След това започнах да съставям план.

— Той ще трябва да бъде измъкнат от там по въздух. Хеликоптер би било най-добре. Можем да се въоръжим със сребърни куршуми. Ще направим въздушно транспортиране по самолета. Казваш, че си ми оставял съобщения за това? — Отправих към Влад наистина заплашителен поглед.

— Оставях ти съобщения да се обадиш, но едва снощи открихме за засадата на Грегор.

Влад сви рамене, без да се извинява.

— Ти каза, че не искаш да говориш с тях. Тази част е новост за мен. Щях да ти кажа, ако знаех.

Не роптах срещу него. Все пак криенето беше по моя вина, не на Влад.

— Има проблем с плана ти, Кат — каза Спейд. — Иначе до сега щяхме да сме сторили нещо подобно. Никой не е допускан в града по никакъв начин, а това означава също и над него. Ще бъдат осъдени на смърт по указа на Мари, а тя е твърде силна, за да бъде избегната. Бих рискувал лично, но ако някой вампир или гул пресече пределите на

Квартала, Грегор и хората му ще го последват. Трябва да са хора, непридружени от вампир, разбираш ли?

Да, разбирах. Сега знаех защо Спейд толкова упорито се опитваше да се свърже с мен.

— Дай ми номера си. Ще ти се обадя.

ГЛАВА 21.

— Проба три, две, едно... Чуваш ли ме, Гери?

Лейтенант Гери Хикс, заместникът ми в екипа на Дон, се прокашля и промърмори:

— Потвърждавам.

Тя имаше приемник, който беше поставен хирургически под кожата ѝ и изпращаше гласа ми директно към тъпанчето ѝ. Ако извиках, щеше да я заболи. Нейният микрофон беше по-малко инвазивно поставен в колието ѝ.

— Къде се намираш, Гери?

— Пресичам улица Света Ана и се отправям към Бърбън. Птицата още ли показва, че той е там? Проверих сателитното изображение на Френския Квартал на взетия си на заем лаптоп. Турбуленцията на самолета не помагаше, но все още можех да локализирам Боунс. И жената до него.

— Потвърждавам. Има малко забавяне във времето, както знаеш, но той трябва да бъде там. Справяш ли се?

Гери беше нервна. Не можех да я виня. Трябваше да доведе Боунс, без той или тя да бъдат убити. Да, и аз бих се притеснявала.

— Добре съм — каза Гери.

— Прието. Сега иди го вземи.

Бях единствената позната на Спейд, която имаше връзки с хора, без директна немъртва намеса, и която можеше да събере въздушна сила и да я подкрепи с авангардни оръжия и технологии. Разбира се, можеше да се поспори за това, че стария ми екип имаше връзки с Боунс, но никой от тях вече не беше под негово управление, след като напуснах. Бях голяма длъжница на чичо си за това.

Тъй като беше човек, Гери не можеше да види Фабиан. Все пак той беше там, опитвайки се да оставя подсказки съгласно плана ни, без да бъде забелязан от някой от хората на Мари. Това не беше лесна работа. Когато това приключеше, щях да съм голяма длъжница и на

Фабиан. Как някой може да се отплати на призрак? По този въпрос щях да размишлявам по-късно.

— Наближавам целта, млъквам — прошепна Гери.

На екрана видях как тя се доближава до Боунс. Той беше в При Пат О'Браян, във външната зона, пиейки обичайното си уиски, както предполагам. Ръката му беше увита около привлекателна брюнетка, която почти беше залепена за него. Дори сега ръката ѝ се придвижи по бедрото му.

Стиснах юмруци. Кучко, ти и аз ще имаме дълъг, кървав разговор след това.

Канел не можеше да чуе мисловното ми предупреждение, но Влад можеше. Той се излегна в стола срещу мен, турбуленцията на самолета не го притесняваше. Бяхме на път към мястото за среща, ако всичко минеше както трябва.

— Наистина не я харесваш.

Не отговорих на глас. Това можеше да обърка Гери, тъй като носех слушалки.

Не. Наистина, наистина не я харесвам.

— Знам, че е прибързано — измърка Гери в слушалката ми, когато сателитът показа, че е достигнала Боунс и придружителката му, Канел, — но след като видях двама ви, великолепни създания, не можах да реша кого искам да изчукам първо.

— Браво, момиче — прошепнах. Боже, окуражавам някоя, която сваля мъжа, когото обичам! Защо не можеш да имам нормален живот?

Боунс остави питието си. Ако беше изненадан да види Гери, то не го показа. Поех си рязко въздух. Какво щеше да направи? Трябва да знаеше, че аз съм изпратила Гери. Щеше ли да провали прикритието ѝ? Или щеше да продължи играта и да се махне оттам?

— Лесно решение, скъпа. — Колието ѝ улавяше всеки нюанс от акцента му. — Дамите са с предимство. Не е ли така, Канела?

Многозначителният смях на Канел ме прониза право в сърцето. Облегалката за ръка на самолета загуби голяма част от себе си.

— Тя изглежда много буйна, cheri. Надявах се на по-нежна компания, хм?

Гери не се остави пренебрежението на Канел да я препъне. Тя топна пръстите си в питието на Боунс, а след това направи добро шоу като облиза алкохола от тях.

— Ще бъда нежна като агънце, скъпа.

Гери наистина бе изминала дълъг път от човека, когото бях тренирала преди няколко месеца. Канел хвана китката на Гери, сложи дланта ѝ до устните си и сама облиза част от нея.

— Ще видим.

След това Канел сложи ръка около Боунс и го целуна. През микрофона на Гери почти можех да чуя търкането на Канел в него, тихото ѝ простенване от удоволствие и мъжествения му стон, когато я притисна по-близо.

Цели две минути по-късно, той вдигна глава. До тогава почти го исках мъртъв.

Влад ме наблюдаваше без съжаление.

— Някой друг може да го направи.

Беше прав. Аз бях настояла да бъда на смяна. Не се доверявах на никого за нещо толкова важно, без значение, че за мен беше брутално.

— Накарай го да се размърда — казах много тихо на Гери.

Гери застана между тях.

— Не ми трябва предигра — каза тя, дрезгавият ѝ глас беше почти като мъркане. — Трябва ли да се опознаваме? Просто искам да се чукам така, както не можете да си представите.

Боунс се освободи от Канел, за да поеме ръката на Гери.

— Мразя да карам хубаво момиче да чака. Хайде, Канела. Тази нощ искам тази.

— Нямам ли право на избор?

Чух цупенето в гласа на Канел. Направих всичко възможно, за да не изпищя.

— Не и този път, скъпа.

— Cheri...

— Всички останали са били по твой избор — прекъсна я той, повеждайки ги през тълпата. — Продължавай да мрънкаш и ще те накарам да чакаш докато свърша, преди да я получиш.

— Копеле — изстрелях, неспособна да се спра. Всички останали? Не е ли просто страхотно!

Боунс спря на бордюра. Напрегнах се. Чул ме е през слушалката на Гери?

Но тогава те тръгнаха отново. Издишах. До тук добре. Копеле.

— Продължавайте да се движите към църквата — казах на Гери почти недоловимо.

Сред това свалих слушалките си и заговорих по мобилния си.

— Добре, Дон, разгърнете се. На път са. Кажи на Купър да не спуска стълбата, докато не е на петдесет ярда.

— Разбрано, Кат.

Нагласих слушалките. Гери казваше на Боунс, че иска да прави секс на покрива на църквата, но Канел протестираше.

— Non, там може да има плъхове! Защо не може да останем тук за вечерта? Казах ти, че имам много хубави приятелки в Матаире, с които искам да се срещнеш.

— Слушай какво, сладурче. Ще отидем утре. От дни ме караш да се срещна с тези девойки, трябва да са ужасно специални.

— Oui. Tres magnifique.

Значи Канел се опитва да го измъкне извън града, право при Грегор, помислих си, а гневът ми се усили. Може би хобито на Влад да набива на кол не беше чак толкова лоша идея. Какво му ставаше на Боунс, че не се бе зачудил за истинността ѝ? Толкова ли беше заслепен от похот?

— Утре ще правим каквото ти хрумне, а тази нощ ще е моята вечер — продължи Боунс. — Обещавам ти, че ще видиш напълно нова страна от мен.

И от мен също. Наистина бързах да се видя отново лично с Канел.

Не можех да видя трима им повече. Бяха извън обсега на сателита ми, когато тръгнаха.

— Огледай се, Гери. Следят ли те?

— Нали не мислиш, че някой ще ни хване, докато се качваме на покрива? — попита Гери, звучейки престорено свенливо.

Боунс я целуна. Не можех да го видя, но можех да го чуя.

— Изобщо.

Добре. Беше чисто. Боже, исках това да свърши скоро. Безопасно и скоро.

— А, ето я църквата. Сега, скъпа моя, погледни ме за момент. Не трябва да се притесняваш от очите или зъбите ми, нали? Не забелязваш нищо необичайно в тях. Не се страхуваш, защото знаеш, че няма да те нараня. Кажи го.

— Няма да ме нараниш — повтори Гери. — Не съм изплашена.

Значи така процедираше Боунс със светещите очи и стърчащите зъби, когато чукаше хора. Мислила съм си много, но никога не съм искала да попитам. Знаех повече за миналото му, отколкото ме беше грижа. Предполагах, че тази сцена е заради Канел, след като Боунс знаеше, че Гери е посветена в тайната му. Просто минаваше през рутинната процедура.

Мислех си, че ще повърна.

— Канел, ще го направим ли?

— Щом трябва, cheri.

— Трябва.

След няколко момента на силни шумолящи звуци, Боунс проговори отново.

— Най-накрая на покрива. Няма плъхове, petite, спри да се свиваш.

Влад, свържи се с хеликоптера.

Той се подчини на мисловното нареждане и взе мобилния ми, натискайки повторно набиране.

— На покрива са — кратко информира Дон. — Колко дълго?... Да. — Остави обратно мобилния ми. — Шест минути.

— Имаш шест минути, Гери. Помни, Боунс трябва да вземе и двете ви с Канел, когато скочи, а тя няма да иска.

— Елате тук, красавици. Така е по-добре.

Гласът на Боунс се промени. Превърна се в разкошното мъркане, което ме разтапяше. Да го слушам сега, ме накара само да побеснея. Още по-лошо, след това се чу задъхване и меките звуци от целуване.

Тогава Гери каза:

— Хайде сега, сладур. Забави за малко.

— Защо? — Гласът на Канел беше войнствен. — Готова съм да ми доставиш удоволствие.

Погледнах часовника.

— Още две минути. Печели време, Гери.

— Канел, не бъди толкова алчна. Ще я подготвя за теб. Ще ти хареса повече от чакането.

Забих юмруци в краката си, но не изпицях. Вместо това, наблюдавах как секундите отминават и се опитвах да слушам с

цинично безразличие за знаци на опасност. За нещастие, по-голямата част от това, което чух, не бяха звуци от опасност.

Още тридесет секунди. Дори и някой да подслушваше, не можехме да чакаме повече.

— Кажи му плана, Гери — казах.

— Боунс, хеликоптер ще мине над църквата на около двеста ярда височина. От него ще виси подвижна стълба. Когато го видиш да идва, си изстреляй задника нагоре е двете ни и я хвани. Веднага щом напуснем града, ще се прехвърлиш на друг самолет. Спейд ще бъде на него.

— Какво е това? — изсъска Канел.

— Десет секунди — казах грубо. — Девет, осем, седем...

— Знаеш ли какво, Канел? — Боунс изгуби прелъстителния тембър на гласа си и той се превърна в студена стомана. — Писна ми от оплакванията ти.

— ... едно — извиках.

След това бяха само звуците от хеликоптера, преди да чуя дрънчене на метал, тупване и думите, които чаках от Гери.

— Вътре сме!

Хеликоптерът имаше специални безшумни перки, които намаляваха обичайния шум. Те обаче правеха Купър и двамата втори пилоти недоловими. Разбира се, Гери все още не беше.

— Тя все още ли диша? — попита Гери. — Доста силно я удари.

— Жива е.

Имаше звук от плъзгане, след което Гери каза рязко:

— Опита да пхнеш моята глава между краката си, а? Кой е щастливият сега, кучко?

— Не може да усети, че я риташ — каза Боунс, без критицизъм в гласа си.

— Да, е, аз мога да го усетя и се наслаждавам!

Последваха още тупкащи звуци. Не исках да я прекъсвам. Да бъде ритана Канел, ми доставяше твърде голямо удоволствие.

— Къде е тя? — попита Боунс.

Замръзнах. Гери издаде последно ууф!, което звучеше като пухтене от ритник за *суп де гресе* и отговори.

— Когато се качиш на самолета, ще те закарат при нея.

Боунс не каза нищо, но мълчанието му изразяваше всичко. Няма нужда да го виждам лице в лице, помислих си мрачно. Всички останали бяха по твой избор, беше казал на Канел. Да, точно това имах нужда да чуя, за да знам, че е приключило. Вампирите можеха и да прощават изневярата като приемлива форма на отмъщение, но аз трябва да бях твърде много човек за това. Бих се примирила с много неща от Боунс и ги смятах за оправдана отплата, но не и това.

Изчаках докато Боунс бъде прехвърлен на самолета на Спейд, както беше запланувано, преди да сваля слушалките си. Гери вероятно се наслаждаваше на това гласът ми повече да не тупти в тъпанчето ѝ. Само Боунс направи въздушния скок; Гери и Канел останаха в хеликоптера. Самолетът на Спейд трябваше да се срещне с мен на едно от местата на Дон, но това не беше наложително сега.

Звъннах на чичо си.

— Смени плана за полета на Боунс — казах. — Не ми казвай къде, но не го карайте там, където ще съм аз.

Чичо ми не зададе ненужни въпроси.

— Добре, Кат.

Затворих. Влад ме наблюдаваше през цялото време. Успях да извикам нещо, което трябва да беше ужасна имитация на усмивка.

— Това отговаря на въпроса.

— Не е като предишните му навици да са ти били неизвестни — отговори Влад, без фалшива състрадателност в гласа си.

Не, не бяха. Но не бях очаквала да слушам, докато Боунс признаваше безбройните си връзки. Или бях? Може би щеше да ми каже същото нещо в лицето, когато се срещнех с него. Боже, поне това можех да избегна. Избухнах в сълзи и изгубих последните остатъци от достойнство, които ми бяха останали.

Два часа по-късно се приземихме в базата, въпреки че не знаех къде. Отвън всички военни инсталации изглеждаха еднакви, не че гледах. Държах очите си затворени и ръката си върху тази на Влад, докато слизах от самолета.

— Здравей, Командире — каза мъжки глас.

Усмихнах се със затворени очи.

— Купър, бих казала, че се радвам да те видя, но ми дай минутка.

Той изгрухтя, което беше неговата версия на неудържим смях, и скоро бях вътре в сградата.

— Вече можеш да отвориш очи — каза Купър.

Познатото му лице беше първото нещо, което видях, тъмнокож и с коса дори по-къса от тази на Тейт. Дадох му бърза прегръдка, която изглежда го изненада, но се усмихваше, когато го пуснах.

— Липсваше ми, изрод — каза той, все още с усмивка.

Засмях се, въпреки че беше дрезгаво.

— Ти също, Куп. Какво ново?

— Хеликоптерът на Гери пристигна преди тридесет минути. Затворничката беше затворена и е будна. Иън е тук. Разпитваше затворничката.

Това ме накара наистина да се усмихна. Иън беше долетял тук, защото беше хладнокръвно копеле... и точно сега харесвах това у него.

— Можеш да останеш тук или да дойдеш с мен, от теб зависи — казах на Влад.

— Ще дойда — отговори той, отправяйки бегъл поглед към Фабиан, който току-що се бе появил. Призракът се понесе над земята до Купър, който не можеше да го види, защото беше човек.

— Фабиан, ти беше невероятен — казах. — Без значение какво ще стане, ще се погрижа за теб. Винаги ще имаш място, на което да останеш.

— Благодаря — каза той, прекарвайки ръката си през моята в неговия израз на привързаност. — Съжалявам, Кат.

Нямаше нужда да казва за какво. Беше очевидно.

Усмивката ми стана крехка.

— Който е казал, че незнанието е блаженство, е бил късоглед, ако ме питаш. Но стореното е сторено и сега имам да подновявам познанство.

Призракът моментално погледна обнадеждено.

— Боунс?

— Не. Малката кучка вътре и вероятно няма да искаш да ме последваш този път. Ще стане грозно.

Нямаше нужда да му повтарям. С едно завъртане, Фабиан изчезна. Хубав трик. Жалко, че трябва да си фантом, за да го направиш.

Чичо ми ме чакаше по-навътре в коридора. Изглеждаше... зле.

— Нещо не е наред ли? — попитах, моментално притеснена. Самолетът на Боунс беше ли проследен или нападнат, или по-лошо?

— Не. — Той се прокашля. — Просто съм настинал.

— О. — Дадох му прегръдка за поздрав. Изненада ме, когато ме стисна в отговор и ме задържа.

Ние не бяхме семейство, което обича да се гушка.

Влад подуши въздуха.

— Настинка?

Дон ме пусна и го дари с раздразнен поглед.

— Точно така. Не се притеснявай. Не съм заразен за твоя вид.

Каза го грубо. Господи, може би Дон наистина се чувстваше отвратително. Чичо ми обикновено не беше толкова груб, дори имайки предвид, че вампирите не бяха любимата му група хора.

Влад го огледа от горе до долу и сви рамене.

Дон премина направо на въпроса. Това беше негова отличителна черта.

— Тъкмо дойдох от килията долу. Затворничката не е особено общителна относно ролята си в това.

— Тогава е време да се срещна със старата си приятелка.

ГЛАВА 22.

Канел изглежда не беше остаряла и с ден през дванадесетте години, откакто не я бях виждала. Всъщност, само червеникавокафявата ѝ коса беше по-различна с новата си по-къса дължина. Предполагам, че от тук беше получила името си. Канел. Френският вариант на канела. Тя седеше на стоманена пейка, която заемаше цялата стена в квадратното, приличащо на кутия пространство. Канел не беше вързана, тъй като Иън и Гери бяха в стаята при нея. Дори ако по някакво чудо успееше да мине през тях, пред вратата имаше още трима пазачи. Окото ѝ беше посинено, а от устата и слепоочието ѝ капеше кръв, но не се беше уплашила.

Когато влязох вътре, тя премигна и се разсмя.

— Bonjour, Катрин! Мина много време. Най-накрая изглеждаш като жена. Много съм изненадана.

Усетих как на устните ми разцъфва цинична усмивка.

— Bonjour и на теб, Канел. Да, пораснаха ми цици и задник, и още много неща. Каква разлика оказват дванадесет години, а?

Тя мина директно на въпроса.

— Трябва да те поздравя за любовника ти, Боунс. Qu'un animal, поп? В такъв случай репутацията му беше... не достатъчно ласкателна.

Кучка. Исках да изтръгна усмивката от лицето ѝ.

— Твърде жалко, изглежда не е останал завладян от креватните ти умения. Имам предвид факта, че не си успяла да го изкараш извън града заради menage a cinq не говори особено добре, нали?

Иън се изкикоти със злобен хумор.

— О, вие, дами, имате история, нали? Може да поискаш да започнеш да говориш сега, кукло. Бях внимателен с теб, но Кат има зъл нрав. Вероятно би те убила преди да успея да я разубедя.

— Нея? — Канел вдигна презрително пръст към мен. — Тя е дете.

Избра си грешното момиче в грешното настроение.

— Дай ми този нож, Иън.

Той го подаде, тюркоазените му очи блестяха. Гери изглеждаше малко нервна. Канел дори не мигна.

— Няма да ме убиеш, Катрин. Играеш го твърда жена, но пред себе си все още виждам малко момиченце.

Иън изгледа Канел е изумление.

— Тя е смахната.

— Не, тя помни тази, която бях. Отначало и Грегор направи същата грешка.

Усмихнах се на Канел, докато прехвърлях ножа от едната си ръка в другата. Очите ѝ проследиха движението и за първи път тя изглеждаше несигурна.

— Помниш ли онази голяма лоша кучка, в която Грегор не искаше да се превърна? Е, случи се. Сега бързам, така че ето какво ще направя. Ще забия този нож в ръката ти и единственият начин да ме спреш е като говориш, така че моля те. Моля те. Не говори.

Тя не ми повярва. Когато Иън притисна китката на Канел върху пейката, държейки я неподвижна, тя все още ме гледаше с онзи няма-да-посмееш поглед. Когато задържах ножа над ръката ѝ, давайки ѝ последна възможност да говори, тя все още мислеше, че блъфирам. Чак след като забих острието в ръката ѝ, между китката и пръстите, завъртайки острието, тя схвана картинката.

И не можа да спре да пици.

— Знам, че боли — отбелязах. — Баща ми направи това на китката ми миналата година и, мамка му, болеше. Осакатяването също. Когато измъкнах острието, всичките ми сухожилия бяха прекъснати. Имах нужда от вампирска кръв, за да излекувам щетите. И ти ще имаш, Канел, или никога повече няма да можеш да използваш тази ръка отново. Така че можеш да говориш и малко вампирска кръв ще те направи като нова. Или да не говориш и след това ще осакатя и дясната ти ръка.

— Оправи я! Оправи я!

— Ще ни кажеш ли каквото искаме да знаем?

— Да!

Въздъгнах и измъкнах ножа.

— Иън?

Канел все още пицеше, когато Иън разряза дланта си и покри устата ѝ с нея.

— Стига си ревала и гълтай.

Тя преглътна над дланта му. За секунди кървенето спря и раната в ръката ѝ изчезна.

Гери не можеше да откъсне очи от възстановената ръка на Канел. Тя потрепери и потри собствените си ръце една в друга като по рефлекс. Бях по-загрижена за лицето на Канел. Преценявах дали ще спази думата си или няма.

— След като установихме, че съм в наистина отвратително настроение, нека преминем на въпросите и отговорите. О, и ако ме накараш да използвам отново този нож... Няма да излекувам нищо, което отрежа. Каква беше целта ти във Френския Квартал е Боунс?

Канел продължаваше да извива ръката си, докато се взираше в мен е ужас.

— За да го чукам, *naturellement*, и щом се уверях, че си разбрала за изневярата му, щях да го заведа при Грегор. Мари нямаше да допусне хората на Грегор в Квартала, въпреки че каза на Грегор, че той може да дойде.

Това беше нещо ново. Мислех, че никой не е допускан вътре.

Иън също беше заинтригуван.

— Ако му е разрешила да премине, тогава защо Грегор не се е срещнал е Криспин в Квартала и да го победи там, щом толкова много е искал да го убие?

Устата на Канел се изкриви.

— Грегор каза, че Боунс не заслужава честна битка.

— Или Грегор е просто един страхливец и иска да има преимущество — промърморих.

— Грегор е по-силен — възрази Канел, — но защо би позволил на опонента си да загине с чест, имайки предвид престъпленията му?

Нямах намерение да влизам в спор е Канел заради Грегор.

— Значи Грегор е получил Мари, Кралицата на Орлеан, на своя страна. Интересно.

Канел сви рамене.

— Мари каза, че Грегор може да нападне Боунс само извън пределите на града ѝ, което беше причината да не позволи на Грегор да влезе в Квартала с войските си. Мари не искаше да взема участие и като накара Боунс да си тръгне, но Грегор я накара.

— Принудил я е?

— Non, не разбираш. Накара я. Неговата кръв я е превърнала в гул и Грегор убил другия създател на Мари в нощта, когато я променил, така че верността ѝ принадлежи само на него.

Грегор се съгласи да освободи Мари в замяна, а Мари иска да се освободи от Грегор от около стотина години.

— А Боунс щеше да се довери на Мари, защото тя винаги гарантира безопасно преминаване по време на срещите си. — Този хитър, мръсен мухльо.

Канел всъщност се ухили самодоволно.

— Oui.

Гневът ми се превърна в лед.

— Това ли е всичко, Канел?

— Oui.

Обърнах се към Иън.

— Мислиш ли, че има още?

Той срещна погледа ми е равностойна студенина.

— Не, кукло. Мисля, че това е всичко.

Държах ножа в ръка, все още хлъзгав от кръвта на Канел.

— Канел — казах е твърд, ясен тон. — Ще те убия. Казвам ти го, за да имаш време да се помолиш, ако решиш, или за да реагираш, каквото и да е. Подмами съпруга ми е пълното намерение да го заведеш на клане и за мен това е просто неппростимо.

— Кат, недей — каза Гери.

Не ѝ отговорих. Канел ми отправи поглед, изпълнен със злобно предизвикателство.

— Но Боунс не е твой съпруг. Грегор е.

— Семантично погледнато. Губиш време. Отправи се към Бог. Бързо.

— Аз съм човек — просъска тя. — Жива, дишаща личност. Може да искаш да ме раниш, но не и да ме убиеш.

Игнорирах и това.

— Мари получи свободата си за участието си в това. Какво ти обеща Грегор? Да те превърне във вампир?

Още един враждебен поглед.

— Oui. Това е отплатата за годините, през които му служих.

— Заложила си на грешния кон — казах. — Няма да бъдеш вампир, Канел, но ще те оставя да умреш като такъв.

Тя се изправи.

— Няма да посмееш. Грегор ще те убие.

След това сведе поглед. Сребърният нож беше промушен в гърдите ѝ. Той дори вибрираше за няколко секунди с последните удари на сърцето ѝ. Канел наблюдаваше с учудване треперенето на дръжката преди очите ѝ да станат стъклени и краката ѝ да се подгънат.

Стоях над нея и усещах повече от тази отвратителна студенина.

— Може би Грегор ще ме убие заради това, Канел. Ще приема тази възможност.

Отидох да видя Дон. Беше зает със собствените си приготовления за отпътуване. Не знаех къде е разположен в момента бившият ми отряд и това беше добре за мен. Нямах да предоставя на Грегор възможността да се възползва от информацията. Нито пък Дон. Затова всички от дивизията ни бяха изчезнали, след като дойдох.

Влад беше в офиса на Дон. Щом влязох, двамата спряха да говорят. Устата ми се изкриви.

— Колко сте очевидни вие двамата? Хайде, момчета, каква е темата? *Ще получи ли Кат нервен срив?* или *Десет лесни стъпки да откажеш някого от самоубийство?* И двамата можете да си го спестите. Добре съм.

Чичо ми се прокашля.

— Не бъди толкова драматична. Щях да се свържа с теб, след като не можеш да ми пратиш картичка, а Влад ме информира, че ще си при него.

Дарих Влад с поглед, който трябваше да е предизвикателен... ако не бях прекарала безброй часове, летейки над море на празен стомах, липса на сън и високо кръвно налягане.

— Засега.

Влад се усмихна, едновременно пренебрежително и развеселено.

— Изборът е твой, Кат. Не те притискам.

Дон гледаше напред-назад между двама ни, сивите му очи бяха присвити. Бяха същият опушен цвят като моите и точно сега блестяха с подозрение.

— Става ли нещо между вас двамата, за което трябва да знам?

— Не става ли нещо с теб, за което тя трябва да знае? — отговори Влад.

Сега беше мой ред да мества поглед между тях.

— Какво?

Дон се прокашля и отправи бърз поглед към Влад.

— Нищо.

Влад издаде неопределено ръмжене.

— Тогава това е всичко, което ще получиш от мен, Уилямс.

Бях на път да настоя да ми кажат какъв, по дяволите, беше подтекстът на това, когато Дон проговори.

— Кат, беше ми казала да открия дали тези потискащи сънищата лекарства имат странични ефекти. Проверих в Патология и те казаха, че може да причинят депресия, промени в настроението, избухливост, параноя и хронична умора. Забелязала ли си нещо такова?

Върнах мислите си до последните пъти, когато бях с Боунс и не можах да се спра да не избухна в луд смях.

— Да. Всичко изброено и наведнъж. Тази информация щеше да е полезна преди няколко седмици, но сега е някак безсмислена.

Нямаше да използвам отново тези хапчета. Предпочитах да бъда невежа относно местоположенията ми, отколкото да се подложа на страничните ефекти, които помогнаха да се разделим с Боунс. Дон трябва да беше отгатнал посоката на мислите ми, защото ми отправи тъжен поглед.

Моментът се провали, когато Купър влетя в стаята тичайки.

— В4358 се приготвя за кацане.

— Какво? — сопна се чичо ми. — Не са получили разрешение!

Очите ми се разшириха. Това беше номерът на самолета на Дейв. Онзи, който превозваше Боунс и Спейд.

— Знаем, сър. От кулата са им наредили да не се приземяват, но казаха, че някакъв англичанин се обадил по станцията и казал да млъкват или ще избие седем нюанса лайна от тях.

Боунс.

— Трябва да тръгваме — казах на Влад. — Веднага.

— *Бягай, Форест, бягай!* — присмя се Влад.

— Млъкни, Драк — сопнах се. — Със или без теб ще бъда във въздуха преди да е слязъл от самолета.

— Ще бъде с мен. Уилямс — Влад кимна към чичо ми, — на добър час. Малко хора имат твоята решителност да извървят пътя си до самия му край.

Не губих време дори да прегърна чичо си. Бях на половината на коридора, когато подхвърлих едно Мерси, чао! през рамо.

— Пази се, Кат — извика след мен Дон.

Щях да се постарая.

Беше толкова близо, знаех, че това ще ме преследва и призрака на борда нямаше нищо общо е това. Купър беше заредил е гориво самолета ни, докато се бях разправяла е Канел, така че нямаше губене на време. Влад крачеше, влизайки мигове след мен с Фабиан, вкопчен в рамото му. Щях да съм добре, ако не бях принудена да погледна през малкото прозорче на двумоторния самолет, когато излетяхме. Самолетът ни достигна небето, точно когато вратата на другия самолет се отвори и болезнено позната фигура излезе от него. За един налудничав, спиращ сърцето момент почувствах сякаш Боунс гледа право към мен.

— Защо чувам музиката от Казабланка в главата си? — попита Влад с ироничен глас.

Отместих поглед от пистата.

— Ти си коректна филмова енциклопедия, нали?

— А ти си момчето, което викало вълк. Ако кажеш, че е свършило, то нека да е свършило или спри да изкарваш лъжливи доказателства, на които ти самата не вярваш.

Проклет безжалостен румънски узурпатор. Защо изобщо бях на самолета с него? Защо не заминах сама, да поема към дъждовната гора и да се крия там сама, докато Грегор, гулите и всички останали забравят напълно за мен, както забрави Боунс?

Погледнах за последно през прозореца. Вече бяхме достатъчно високо, че да не мога да бъда сигурна дали все още гледа след нас... или е отместил глава, както трябваше да направя аз.

— Прав си — казах на Влад.

Ръката му се протегна. Белезите, които я покриваха бяха неми свидетелства за десетилетията на битки, които бе водил и то само докато е бил човек.

Поех я, доволна, че моята вече не е празна и мразейки се, задето се чувствам по този начин. Колко слаба бях.

Влад стисна веднъж.

— И аз не бих желал да бъда сам сега — каза той, карайки го да звучи много разумно и никак като нещо, от което трябва да се срамувам.

Въздъгнах. *Отново си прав, приятел. Стават две от две.*

ГЛАВА 23.

Навсякъде около мен се вихреше вода. Всичко бе тъмно и мъгливо. Къде бях? Как бях попаднала тук? Въздухът миришеше ужасно, а течността, с която се борех, стана прекалено черна и гъста, за да плувам в нея. Част от нея попадна в устата ми, от което ми се догади. Явно все пак не бе вода — беше катран.

— Помощ!

Никой не откликна на вика ми. Катранът сякаш ме дърпаше надолу. Загълтах въздух, давейки се, и почувствах парене, понеже част от катрана влезе в дробовете ми. Бях засмуквана по-надълбоко. Давех се. Една замаяна мисъл пробяга в съзнанието ми. Значи ето как щях да умра. Смешно, все си мислех, че ще бъде в битка...

— Хвани ръката ми — проговори нетърпелив глас.

Посегнах слепешком, неспособна да виждам от мастиленочерната течност в очите ми... и изведнъж катранът изчезна, и стоях пред човека, от когото бягах.

— Грегор — изсъсках през зъби, опитвайки се да се накарам да се събудя. Сън, просто си хваната в сън. — Проклет да си, остави ме намира!

Грегор бе надвесен над мен. Невидим вятър вееше пепеляворусата му коса, а опушено зелените му очи, блестяха в изумрудено.

— Този път може и да отмъкна любовника си от мен, но съвсем скоро ще го пипна. Какво е чувството, съпруго моя, да си отритната? Ах, cherie. Заслужаваш страданията си.

Грегор бе стиснал здраво ръцете ми. Усецах как се опитва да ме изкопчи извън собствената ми кожа и се преборих с моментната паника. Току-що бях помогнала на Боунс да се измъкне, защо не бях предвидила, че Грегор ще чака само да затворя очи? Силата му сякаш се процеждаше в мен, изпълвайки ме бавно. Исках да го разконцентрирам и то бързо, преди да обвие опасната аура около мен.

— Направи грешка, изпращайки Канел. В случай че не си чул, аз я убих. Иън ще ти изпрати тялото ѝ е голяма, червена панделка. Ще ти бъде по-трудно да набираш хора, които да ти вършат черната работа, след като се разчуе за това.

Грегор кимна, не изглеждайки особено загрижен:

— Оуі, не очаквах това и ще си платиш за което, та femme. Върни се при мен и, може би, няма да поискам прекалено висока цена.

— Защо си толкова настоятелен да се завърна? — попитах изнервена. — Очевидно не сме подходящи един за друг. Не се държиш като да ме обичаш. През половината от времето дори не мисля, че ме харесваш.

Нещо пробяга по лицето на Грегор, прекалено бързо, за да определя какво точно беше.

— Ти си моя — каза той най-сетне. — Скоро ще разбереш, че ми принадлежиш.

Имаше нещо недоизказано, просто го знаех, но в момента имах по-големи грижи. Силата на Грегор се стисна около мен. Опитах се да се откопча от ръцете му, но те бяха залепени за мен.

— Тогава имам лоши новини за теб. Защо да се върна към ходенето по тънък лед, покрай всяка твоя прищявка? Съжалявам, Грегор. Пропиля шансовете си с мен, когато пораснах и развих самоуважение. Никога няма да се върна при теб.

— Защо правиш това! — изкреця той, разбивайки фалшивото си външно спокойствие. — Предлагам ти всичко, а ти ме отхвърляш, сякаш съм по-долен от любовника ти курва, който те изостави!

Яростта му привличаше силата му обратно в него и далеч от мен. Възползвах се от преимуществото си.

— Защото съм по-щастлива, като отритната от курва, отколкото някога бих била като твоя съпруга.

Грегор ме отблъсна от себе си. Паднах обратно в рова пълен е катран, потънала до рамене в лепкавата, черна гадост. Той се извисяваше над мен и размахваше юмрук.

— Ти си моя, независимо дали го искаш или не, и можеш да помислиш над въпроса, докато продължаваш да се криеш от мен. Аз отново ще открия Боунс, когато не е обграден от хората си. Въпрос единствено на време. И тогава, cherie, той ще умре.

Нямах шанс да изкрещя омразата си към него, защото в следващия момент, катранът заля главата ми. Потъвах надолу много бързо, сякаш ме изцеждаха през сифон, а после...

Рязко се надигнах от леглото. Чаршафите, които ме обвиваха бяха влажни, но не от катран. Бях покрита със студена пот. И бях адски побесняла.

— Ще те убия, Грегор — изръмжах в празната стая. Каквито и да било остатъчни позитивни емоции да имаше в мен от времето ми като тийнейджър, бяха изчезнали. Ако отново имах шанса да съм със сребърен нож, забит в гърба на Грегор, щях да го завъртя с усмивка. *Още първия път трябваше да го направиш*, подигра ми се съзнанието ми. *Никое добро дело не остава ненаказано.*

Влад влезе в стаята ми без да почука:

— Гневът ти клокочи в съзнанието ми от пет минути.

— Мразя го — казах аз, ставайки от леглото, за да започна да крача наоколо.

Влад се взираше в мен без да мига:

— Нямам причина да водя война с Грегор, Кат, но ме боли да те виждам така.

— Толкова е влудяващо — продължих аз. — Боунс може и да успее да убие Грегор, ако го хване насаме в честен двубой, но Грегор не би навил на това. А аз не съм достатъчно силна, за да отстраня Грегор. Аз дишам, кървя и не се лекувам мигновено — не съм достатъчно корава за него. Да бъда получовек беше страхотно за предишната ми работа. Всичко, което споменах, привличаше жертвите ми и ме правеше по-успешен ловец. Но с наистина старите вампири, като Грегор, то ме прави просто... слаба.

Влад не каза нищо. Нямахше нужда да го прави. И двамата знаехме, че е истина.

— Какво ще направиш по въпроса? — попита той най-накрая.

Престанах да крача. *Това бе въпросът за един милион, нали?*

На следващата вечер Влад, Максимус, Шрапнел и аз играехме покер на горния етаж. През цялата вечер Влад печелеше, постижение, което приписвах на способностите му да чете мисли — макар и той да се кълнеше, че не ги използва върху мен — и фактът, че Шрапнел и

Максимус вероятно се страхуваха да бият Влад, дори и да можеха. Бе почти полунощ, когато отдолу се дочу силно почукване. Тримата вампира скочиха на крака в недоловимо за очи движение. От дланите на Влад вече горяха пламъци.

Влад не бе очаквал посетители, това поне бе видно от реакцията му, така че разбиха причината за безпокойството им. Който и да беше, бе съумял да премине незабелязан през впечатляващата охрана на Влад, избирайки да почука, за да ни покаже, че не се нуждае от преимуществото на изненадата, и го бе направил, без изключително силният вампир, изтичващ от стаята дори да разбере, че са тук.

На кратко, бяхме до шия в лайната.

Тръгнах след Влад, но той се завъртя, ръмжейки:

— Остани тук.

Отговорих му, изръмжавайки мислено, как може да върви по дяволите, ако очаква от мен просто да кърша ръце и да чакам, когато нещо помръдна до прозореца отвън, привличайки вниманието ми.

Посочих:

— Виж.

Около три дузини от гардовете на Влад бяха издигнати, ясно видими на фона на безоблачното нощно небе, всеки от тях, въртящ се в небрежен кръг, на около двадесет стъпки от земята. Те отваряха и затваряха усти, не можейки да проговорят, но явно опитвайки се да го направят.

Това ми даде доста добра представа, кой беше долу, чукайки на вратата. Само един вампир можеше да прикрие нивото си на сила, избягвайки да бъде забелязан, и да върти във въздуха закоравели, немъртви гардове, сякаш бяха светулки.

Влад явно също се бе досетил, съдейки по това как пламъците му бавно загаснаха в стиснатите му юмруци.

— Менчерес — промълви той.

Замръзнах в коридора, чудейки се, дали вампирът мегаповелител бе сам... или с компания. Отново прозвуча почукване. Сега звучеше още по-злокобно, отколкото когато мислех, че е вражеско нападение.

Влад махна на Шрапнел и Максимус да свалят оръжията си:

— Остани тук — каза ми отново, но без първоначалната си заплашителност. — Ще разбере какво иска той.

— Менчерес — дочух само моменти по-късно, като ехо на отварящата се врата. — Добре дошъл си в дома ми и можеш да влезеш. Ти — и тук сърцето ми прескочи, защото жлъчта в тази единствена дума, потвърди опасенията ми — не можеш.

Смях отговори на това грубо приветствие. Да чуя Боунс от толкова близо бе като физически удар.

— Цепеш, пропътувах дяволски дълъг път, за да дойда, и колкото и красиви да са малките дракони-чукала на вратата ти, не смятам да прекарвам повече време навън, за да им се наслаждавам.

Менчерес, по-тактичен, се обърна към Влад е търпението на родител, свикнал е проблемно дете:

— Влад, знаеш, че не мога да позволя да откажеш достъп на съдружника в управлението на рода ми. Да го направиш, би било обида и към мен, а знам, че нямаш такава цел.

— Пусни хората ми долу — каза Влад с нотка на заплаха в гласа си.

— Разбира се — Менчерес в действителност прозвуча така, сякаш е забравил, че е вдигнал във въздуха повече от трийсет вампира. След момент се дочуха множество изтрополявания.

Ако бях в друго настроение, щеше да ми стане смешно.

— Добре тогава, влезте. — Тонът на Влад бе далеч от учтивостта. — Но ще нарушите гостоприемството ми, ако пристъпите дори крачка по-навътре от тези стълби, а и двамата знаем на кого точно говоря.

Боунс отново се разсмя, само дето този път звучеше по-близо. Трябва да бяха влезли.

— Сериозно, друже, държиш се като хрътка, страхуваща се за огризките си. Внимавай да не се подпалиш по невнимание и да съсипеш тази разкошна имитация на персийски килим.

— Освен това ми писна от коментарите ти за дома ми! — излая Влад. На практика можех да подуша пушека излизащ от него. — Какво искаш, не че имаш и еба си шанса да го получиш, разбира се.

Преувеличеният Кокни акцент на Влад потуши моментния ми шок и го превърна в притеснение. Боунс не бе губил време, за да вбеси добре Влад. Какво целеше с това?

— Тук съм заради Кат — отговори Боунс, без никакви заобикалки.

Заля ме такава вълна от емоции, че се замаях. И точно толкова бързо, затръшнах вратата на съзнанието си, мечтаейки да мога да направя същото и със сърцето си. Можеше да е свързано е работа. Нямах да се унижа, допускайки Боунс да узнае как ми влияеше дори само звукът на гласа му. Сам Боунс бе казал колко добре щитовете ми го държаха навън. Да се надяваме, че не съм загубила влиянието си.

— Ако тя не иска да те види, значи си си загубил времето — каза Влад, предизвиквайки с всяка дума.

Все още се колебаех, дали исках или не да видя Боунс, когато той издаде грубо изсумтяване:

— Не ме разбираш, Цепеш. Не съм тук, за да я видя. Взимам я с мен.

Зяпнах с уста. Влад издаде нещо като ръмжене:

— Ще те изпържа на място.

Недвусмисленият звук на стържещи остриета ме накара да изтичам от стаята, блъскайки настрани Максимус с цялата си нечовешка сила, още докато Боунс отговаряше:

— Опитай.

— Спрете!

Три глави се завъртяха нагоре към мен. Дланите на Влад все още пламтяха, а Боунс стискаше два сребърни ножа. Менчерес стоеше на няколко крачки отстрани, наблюдавайки ги като безмълвен рефер. Слязох по стълбите. Фабиан се понесе след мен, преминавайки напред-назад през стените.

Само един поглед ми бе достатъчен, за да видя какво бе различното у Боунс, от последния път, когато го бях видяла. Косата му бе по-къса, подстригана ниско до скалпа му, завивайки се в краищата. Очите му бяха притворени, когато срещнаха моите. Лишени от всякаква емоция. Това ми бе най-тежко да видя.

— Какво си мислиш, че правиш? — попитах го аз.

— Взимам си те — отговори той, повдигайки вежда.

Ако го беше казал, държейки рози и извинявайки се, можеше и да се разчувствам. Но Боунс го изрече, сякаш говореше за чифт обувки, които е изгубил. Присвих очи.

— Ами ако не желая да бъда взета?

Боунс погледна към Влад, към мен и се усмихна страховито.

— Тогава, като негов гост, Цепеш ще се почувства задължен от честта да те защити. Това ще означава, че двамата ще се сбием, а той вече е достатъчно раздразнен. Подозирам, че той ще се опита веднага да ме изгори до пепел. Разбира се, това ще стане, само ако преди това аз не изгърбуша със сребро сърцето му. Така че, ако откажеш да дойдеш с мен, един от нас ще умре в следващите няколко минути. Или можеш да ме последваш и да оцелеем и двамата.

Влад изрече грозна псувня, дори и докато аз заеквах:

— Ти сериозно ли? Ти изостави мен, помниш ли? Сега искаш да се биеш до смърт за мен? Що за игра е това?

— Не е игра, душко — отговори Боунс. — Просто прибирам собствеността си. Може би е добре да решиш бързо. Влад изглежда готов да експлодира.

Хвърлих бърз поглед на Влад, който наистина изглеждаше на миг от детонацията.

— Идваш в собствения ми дом, за да изнудваш приятелката ми? — изръмжа Влад. Пламъците плъзнаха по-нагоре по ръцете му. — Ще...

— Тръгвам си.

Влад извъртя погледа си към мен. Аз се пресегнах, игнорирайки пълзящите пламъци по ръцете му:

— Недей. Не бих могла...

Надявах се само Влад да е чул остатъка от изречението. Не бих могла да го понеса, ако нещо се случи с него. Можеше и да съм бясна на Боунс. По дяволите, самата аз можеше да искам да го попека над малко огън, но не можех да рискувам живота му, заради упоритостта си. От енергията, която се излъчваше откъм Влад съдех, че той не би нападал, само за да ранява.

Без да споменавам, че не смятах да рискувам живота на приятеля си: блясъкът в очите на Боунс показваше, че и той също не би нападал, за да ранява.

Влад подръпна брадата си и изгледа смразяващо Боунс:

— Няма да забравя това.

Боунс се усмихна в открито предизвикателство:

— Определено се надявам, че няма да забравиш.

Ситуацията щеше всеки момент да премине към насилие. Подминах ги. *Забравете за багажа ми: беше време да тръгвам.*

— Идваш или не? — попитах Боунс докато излизах навън.

— Разбира се — отговори Боунс.

Не го изчаках, а поех ръката, която Менчерес учтиво ми подаде и закрачих ядно към това, което предположих бе колата им, е Фабиан по петите ни.

— Обожавам дома ти — каза Боунс на Влад на тръгване.

Отговорът, който той получи, ме накара да се зарадвам, че избрах да си тръгна. Ако те двамата се сбиеха, нямаше съмнение, че накрая ще оцелее само един.

Изчаках половин час след като потеглихме, преди да проговоря. Боунс ми бе подал чифт слушалки, веднага щом се качихме в колата. Бях ги надула достатъчно силно, за да бъде опасно. Проклетата да бях, ако знаех къде отиваме сред всичкия този шум. Но най-накрая ги свалях, продължавайки да държа очите си затворени.

— Какво по дяволите си мислеше, че правиш? Влад можеше да те изгори до просто петно на пода си, ако не бях решила да тръгна с теб.

Боунс изсумтя:

— И за миг не съм се съмнявал в действията ти. Никога не си отхвърляла възможност да се направиш на герой, за да ме спасиш.

Копеле, помислих си, и се надявах, че бе стигнало до него високо и ясно. Каквито и мотиви да имаше Боунс, идвайки тази вечер, не беше заради романтичната причина да ме спечели отново — това поне бе ясно. Дали беше само вампирска териториалност? Дори и сам да не ме искаше, Боунс не желаше и никой друг да ме притежава? Вероятно бе това. Е, не бях ничия собственост, както те с Грегор щяха да научат.

— Ще съжалиш за това — отговорих най-накрая.

Последва още едно изсумтяване:

— И в това не се съмнявам, Котенце.

Не отговорих, само отново сложих слушалките.

ГЛАВА 24.

— Не може да си сериозен!

Погледнах изоставената сграда с избити прозорци, смачкана далечна стена и порутен покрив с нещо повече от лек ужас. За да направим нещата по-зле беше заобиколена от сметище. Вонящо сметище. Дори Фабиан изглеждаше така, сякаш иска да избяга. Боунс сви рамене.

— Не виждам проблем. Тук е доста безопасно.

Ти отмъстително, манипулативно...

— Искаш ли да видиш стаята си? — прекъсна той моите умствени нападки. Изражението му разкриваше, че се наслаждава на това.

— Нека позная, смачканата кола ей там — казах аз, сочейки към един смачкан стар Буик.

— О, не ти няма да стоиш тук отвън — отговори Боунс, вървейки към външната страна на сградата.

— Квазимодо — извика той.

Чу се силен шум, скърцане, звук, който би издала някоя машина, ако можеше да усеща болка. Тогава от разрушената страна на сградата се появиха два вампира, сякаш изникнаха от земята.

— Мислехме, че ще сте тук преди час — коментира единият — Храната ѝ е студена.

Щях да обясня на непознатия, че миризмата така или иначе уби апетита ми, когато брюнетката сякаш левитира от натрошения бетон до него.

— Катрин.

Изпратих на Боунс гневен поглед обещаващ ужасно отмъщение. Той не ме поглеждаше, но устните му потрепваха.

— Следващият път — каза майка ми, забравяйки за здравей, — се обади, ако ще закъсняваш!

Сградата беше отпред. Частта, която изглеждаше срутена, криеше асансьор, прикрит отгоре с фалшиви бетонни блокове.

Малкото съоръжение от долу имаше собствена климатична система, така че вонята от буницето бе значително намалена в подземното жилище. Моето предположение бе, че това е старо бомбено убежище. Дон използваше някои от тях извън щата, за свой операционни бази. Запустели, нежелани по всякакъв начин.

— Добре дошли в замъка Боклук — каза майка ми, докато ни водеше на обиколка с Фабиан. — Трябваше са ме вкарат тук насилатом го видях. Сигурна съм, че твоят долен съпруг го е избрал просто за отмъщение.

Както и аз. Но нямаше да стигна до там.

— Боунс не ми е съпруг, сигурна съм, че ти е казал.

Тя ми отправи хитър поглед.

— Ти не вярваш в това.

Шест минути и десет секунди. Това бе цялото време, което изтърпях, преди да ми се прииска да избягам от тук пищейки.

Боунс не бе тук. Остави ме, заявявайки ми, че има работа другаде. Всичко, което можех да направя беше да не изкрещя: *Защо рискува живота си, за да ме вземеш от Влад, ако все още не можеш да търпиш да си около мен?* Но това щеше да покаже, колко много ме интересува. Така че не казах нищичко. Гледах Боунс да си отива, без да каже и дума кога или дали смята да се върне. Щях ли по-скоро да изгния под огромната купчина боклук, отколкото да призная, колко много ме боли да го видя отново, само за да го видя, да си отива отново? Можете да се обзаложите.

След три дни в замъка Боклук реших, че това е идеалното място ако искаш да се побъркаш за ограничен период от време. Живот на около метър и половина под бунице, затворена в еквивалент на мазе е апатичен дух и откровена майка. Мислейки през цялото време за мъжа, който ме изостави. Това ме водеше към лудостта по-бързо от всяка друга ситуация, в която съм била преди. Скоро идеята да си размажа главата в стената ми изглеждаше като добър начин за прекарване на следващите десет минути. Фантазирах за опити приближаващи смъртта, както някои фантазират за шоколадови десерти. Пубертетът беше сесия ароматерапия в сравнение е това.

Въпреки миризмата, излязох горе и започнах да разчиствам сметицето, просто за да правя нещо. Фабиан имаше свой начин да се справи със ситуацията. Гледаше телевизия по цял ден.

Майка ми четеше или решаваше кръстословици. Между коментарите как, ако съм я слушала, нямало да съм тук днес. Учудващо ли е, че предпочитам да прекарвам времето си около смърдящия боклук? Смърт? Не ме плаши. Щеше да е ваканция, спрямо Миризливата Централа.

— Кой пък я измъдри тая парола Квазимодо? — промърмори Спейд, като излизаше от колата си.

— Здравей, Спейд — извиках аз, размахвайки остатък от гребло, направено от изтънели ленти метал и ос на камион.

Спейд се загледа нагоре в мен, а погнусата и неверието се конкурираха на красивото му лице.

— Косматите топки на Луцифер. Превърнала си се в морлок^[1].

Виждайки Спейд, толкова приветлив в бялата си риза, черни обувки и намачкани панталони, си спомних, че съм покрита от главата до петите в мръсотия. И вероятно мириша като лош случай на метеоризъм^[2].

— Бях погребана с дни, под бунице, какво очакваше?

Спейд затръшна вратата на колата си. Само гледайки го, се борех с импулса да скоча и да подкарам колата, и да карам, докато не припадна зад волана.

— Не мога повече да стоя и да гледам как ти и Криспин се давите в собствения си инат. За Бога, Кат, просто умри вече и да приключваме с това.

Примигнах.

— Майната ти и на теб, приятел.

— Връщай се обратно в колата си, не си очакван. — Техно, един от разположените там вампири беше дошъл откъм страната на сградата, а Узито, което насочи към Спейд бе заредено със сребърни куршуми.

— Аз съм в списъка бе, идиот — излая Спейд. — Сега обърни тая играчка, преди да съм я счупил в задника ти.

Спейд бе с гръб към мен. Грабнах близката гума и я запратих по него. Усмивайки се, като видях следите от грайфера, разрушаващи перфектната му бяла риза.

— Не му говори така, той си върши работата.

Спейд се възстанови от гумата ударила го в гърба и я запрати към мен с огромна бързина.

— За Бога, Кат, направи този скок, какво чакаш?

За секунда се зачудих дали наистина не съм се въртнала. За момент звучеше сякаш Спейд се опитва да ме подтикне към самоубийство.

— Направила ли съм нещо, та да де вбеся?

Спейд тръгна напред, стискайки юмруци. Техно ме погледна притеснено. Сякаш питаше дали съм в опасност.

— Искаш ли да го застрелям?

— Искаш ли да разбутам нещата? Ти си просто човек сега. Защо продължаваш да упорстваш, да останеш прикрепена към своята последна, безсмислена смъртна частица?

— Не стреляй — казах на Техно, който беше повдигнал Узито си на прицел, — Всъщност, махай се.

— Той не... — започна да спори Техно.

— Не какво? — попита Спейд. — Не се предполага да й казвам за това? Обзалагам се. Ето защо тя ме гледа, като че съм луд, нали? Защото тя дори няма представа за какво говоря.

Челюстта ми се стисна. Лицето на Техно потвърждаваше всичко.

— Кучи син. Пак ли гулите? — попитах, псувайки се на ум, че бях така потънала в проблемите си, че не обърнах внимание на липсата на новини.

Спейс даде на Техно един последен, застрашителен поглед, преди да повдигне рамене.

— Да, гулите са. Тяхната реторика се разраства по-смело. В някой области са започнали да изчезват господари вампири. Може просто да са били глупави и да са спаружени от някого от собствения ни вид, но имам основание да вярвам, че е нещо повече.

Гледах го. Тигровият поглед на Спейд, беше безкомпромисен. Грегор е зад това. Осъзнах го. Повече параноя, че ще стана хибрид вампир-гул, повече подкрепа за неговата кауза да ме върне, така че да може да ме контролира.

— Защо не ми беше казано?

Спейд завъртя очи.

— Можеш ли да познаеш? Криспин не иска това да повлияе на решението ти, дали да станеш вампир.

— На него не му пука за мен — измърморих аз, преди да успея да се спра.

— Ти си идиотка.

Можех да усетя как очите ми стават ядосано зелени.

— Моля?

— Идиотка — повтори Спейд, разтягайки думата, за акцент. —
Защо мислиш, че дойде да те вземе от Влад? Криспин знаеше, че ако
се стигне до избор между теб и хората на Влад, ти ще изгубиш. Цепеш
може да е разнежен към теб, но той зверски защитава своя народ.

Трябваше да погледна настрани за момент. После разтърсих
глава.

— Ако Боунс го беше грижа за мен, да чука по пътя си нагоре-
надолу из Ню Орлианс беше забавен начин да го покаже.

Спейд ме огледа цинично.

— Ако мислиш, че Криспин е твой и не ти пукаше за действията
му, защо не го изчака след Ню Орлианс, вместо да избягаш с Цепеш?

Сумтенето ми спря.

— Ти не се чуваш.

— Ти не мислиш, като вампир — промърмори Спейд — Колкото
по-скоро приключиш с човешките си възприятия, толкова по-добре.
Виж можем да обсъдим твоите мотиви и недостатъци по-късно. Ако
трябва да мириша този гранясал въздух още малко, ще изсъхна.

— Недостатъци? Майната ти!

Спейд ми даде дълга усмивка.

— Ти трябва да си по-малко загрижена какво съм казал аз и по-
фокусирана върху това, което ще кажеш на Криспин, когато се опиташ
да го убедиш да те превърне във вампир.

Това накара сърцето ми да пропусне един такт. Спейд чу това и
изсумтя.

— Привлякох вниманието ти сега, нали? Криспин е този, който
трябва да го направи. Аз със сигурност не бих посмял. Той ще убие
всеки, който те промени, не прави грешка.

— От къде знаеш, че съм решила да премина, все пак?

Сарказмът и несериозността се изтриха от Спейд и той ми
отправи най-сериозният поглед, с който някога ме е гледал.

— Хайде сега, Жътварке. И двамата знаем, че вися в
човечеството твърде дълго. Ти просто се нуждаеш от тласък, нали?

Толкова много различни неща минаха през ума ми. Спомних си
годините на детството си, криейки нарастващите си нечовешки

способности, за да не разстройвам майка си. После в училище, колко не на място се чувствах претендирайки, че съм нормална, когато нищо в мен не бе нормално. И по-късно, през тийнейджърството и двайсетте си години, докато ловувах вампири използвах човечността си по-скоро като прикритие, отколкото като начина, по който се чувствах от вътре. И колко разочарована се чувствах, че съм твърде слаба, за да се справя с Грегор сама. Без елемента на изненада от двойната ми природа, винаги ще съм прекалено слаба, за да се бия със старите мега-господари вампири. Докато останех отчасти човек, щеше да е така. Но и повече от това. Ако с Боунс бяхме приключили и ситуацията с Грегор магически изчезне, ако нямаше недоволство от гулите, бих ли могла да се върна сред хората и да се преструвам на една от тях?

Не, не можех да се преструвам повече, че всички неща в мен не са там. Дори ако се отдалеча от немъртвия свят, още щях да съм повече вампир, отколкото човек. А ако нямаше да си тръгвам или да се опитвам да се преструвам, че съм човек отново, защо тогава все още се държах за сърцебиенето си? Господи, беше ли Боунс прав? Ако наистина моите дълбоко вкоренени предразсъдъци ме задържат да направя тази стъпка? Имаше много причини да се променя. Имаше ли и една, заради която да остана каквато съм?

— Ще помоля Боунс да го направи — чух се да казвам — Но най-вероятно той ще каже *не*.

Спейд нямаше слушалки, за да ме предпази да чуя къде отиваме. Е, вместо това ме фрасна правдоподобно, за да е сигурен, че ще спя през по-голямата част от пътуването. Спейд е господар-вампир, така че когато се събудих, главата ме болеше, мамка му.

— Трябва да се изкъпеш веднага, преди да го видиш — беше коментарът на Спейд още щом се събудих. — Още миришеш ужасно. Криспин може да откаже да ти стане създател, просто защото няма да бъде способен да те приближи достатъчно.

Мислено проклевх Спейд цялостно.

Нещо хладно погали ръката ми и без да отворям очите си, знаех, че Фабиан ми даваше своята версия на съчувствено потупване по рамото. Той се предложи за това пътуване. Предполагам, че дори и призрак не може да издържи живота в замък Боклук. Най-малкото,

Фабиан никога не беше коментирал миризмата ми, един от бонусите да нямаш истински нос.

— Ах, ето го — каза Спейд. — Не надничай, Грегор може да види номера на пощенската кутия в съня ти.

Толкова ми беше писнало да бъда заслепявана, където и да отидех, че ако Боунс откажеше да ми стане създател, знаех следващото място, където ще ида — право при Влад. Вече му се обадох и го попитах дали той ще пожелае да ми направи тази чест. Неговият отговор беше мигновен — да. Не знаех какво в мен е вдъхновило приятелството на Влад, но бях благодарна за него.

След още минута шофиране, колата спря.

— Остани тук — каза Спейд. — Ще съобщя за нас и после ще дойда да те взема.

— Искаш да кажеш, че ще се увериш дали той въобще ще позволи дори да си изкарам крака от тази кола — отговорих аз със затворени очи.

— Не се тревожи за това. Ще излезеш да се изкъпеш, дори ако трябва да се боря с Криспин, докато успееш да го направиш.

— Благодаря — казах.

Спейд просто затвори вратата със смях. Като най-добрия приятел на Боунс, всичката му лоялност беше за него. На Спейд не му пукаше колко трудно може да бъде това за мен, дори и без всички негови коментари за Вонящата Кат.

Отвъд колата чувах много гласове, вероятно от тези в къщата. Напрегнах се да доловя един по-специално. Трудно беше да го филтрирам над врявата. Имаше много хора тук. Където и да беше тук.

— ... Криспин... — гласът на Спейд, се повиши за секунда.

— ... довел си...? — чух Боунс, останалата част заглъхна веднага.

... отвън... — Спейд бе пестелив — ... да те види...

Може ли всички да млъкнете за минута, та да мога да чуя мислех си.

— ... на всяка цена... — отвърна Боунс.

Това е уредено, въздъхнах аз.

— Изглежда, че в края на краищата ще влезем вътре, Фабиан.

— Добре — каза той и направи пауза. — Ако е това, което се искаш, разбира се.

Всъщност, една част от мен се надяваше, че Боунс ще откаже дори да ме пусне да изляза от колата. Но нямаше такъв късмет за емоционалното ми здраве, обаче. Секунди по-късно Спейд отвори вратата.

— Право под душа. С теб ще се видим по-късно. Казах му, че би било в негов най-голям интерес да почака.

— Още един коментар за това как мириша и ще ти забия нож в сърцето — казах аз и го мислех.

— Лошо момиче. Ела напред и хвани ръката ми. Не толкова силно!

Бях стиснала с всичко, което имах. Да чуя оплакването на Спейд, ме накара да се усмихна.

— Трябва да си взема дрехите от багажника, за да има какво да облека по-късно, или душа ще бъде пропилян.

— Вътре сме — коментира Спейд. — Може да си отвориш очите.

Направих го. Фабиан плаваше пред нас, докато влизахме в едно прекрасно фойе. Не видях и намек за смачкани коли или боклук. Значи тава е мястото, където е отседнал Боунс, докато аз бях заседнала под планината от боклук?

Толкова грешиш, Спейд., помислих си аз, Очевидно Боунс не може да го е по-малко грижа за мен.

Тръгнахме надолу по коридора. Непознат вампир изгледа с любопитство и трима ни, докато се разминавахме.

— Каква е тази миризма? — зачуди се той.

Фабиан се дематериализира, но и преди да видя усмивката му, Спейд започна да се смее.

— Я си гледай работата! — отсякох. Възпях се, когато вампирът побледня. О, Боже — бях груба.

— Съжалявам — казах. — Моля те не ми обръщай внимание, бях заклещена в един подземен контейнер за боклук.

Спейд все още се превиваше, така че го сръгах не много леко в ребрата.

— Може ли да свършваме по-бързо?

— Веднага — съгласи се той, бършейки розовото от очите си.

— Продължавай, младежо — каза той на втрещения вампир.

Тръгнах с толкова достойнство, колкото можех да събера, което в моя случай беше нула.

[1] Живеещи под земята изродени хора, ядящи елоите (красивите хора) от Машината на времето. — Бел. Прев. ↑

[2] Събиране на газове. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 25.

След един час енергично търкане, по мен не остана никаква смрад. Може би защото не ми беше останала и почти никаква кожа. Измих си косата най-малко четири пъти, след това си сложих два пъти и балсам. Всеки, чийто нос е обиден сега, може просто да ми целуне кристалночистия задник.

Спейд се беше излегнал на един стол в спалнята, в която е банята. Посочи към нещо, което стоеше на съседния стол.

— Донесох ти някои дрехи. Не знаех дали искаш да ти заема и някой сутиен и бикини, или ще си твърде срамежлива за това.

Обсъждането на бельо със Спейд не спомагаше за настроението ми.

— Къде са ми дрехите?

Усмивката му се разшири.

— Изхвърлих ги в пещта. Не бих посмял да внеса твоя вонящ куфар в къщата на Криспин.

Поех си дълбоко дъх.

— Не си имал право да правиш това — успях да кажа, с напълно спокоен тон.

Спейд се изправи.

— Нека зарежем моралните съображения и да решим дали искаш да ти изнамеря някакви бикини.

— Благодаря, но няма да нося гащите на някоя непозната мацка. По скоро ще ходя без бельо.

Спейд ми намигна.

— Така те искам. Ще направиш Криспин по податлив на желанията ти, предполагам.

Посочих му вратата.

— Довиждане.

Той просто се засмя докато излизаше. Де да можеше и на мен да ми е толкова забавно. Погледнах роклята със страх. Веднъж щом я сложех, нямаше да има повече място за шикалкавене.

— Мамка му! — казах високо.

Щях да представя офертата си на Боунс, може би щяха да ме отрежат, и щях да се върна при Влад. Закопчах си ципа, сложих си подходящи обувки, които бяха прекалено тесни, и излязох от гостната. Косата ми още беше влажна. Разтръсках я и се огледах наоколо. Нямаше никой.

— Ехо! — извиках. Да пукна, ако почнех да проверявам в стаите. Къде беше Спейд? Или Фабиан?

— На долния етаж.

Беше гласът на Боунс. Потиснах потреперване, удряйки си мислено шамар. Стегни се.

— Трябва ли да кажа Марко? — попитах, слизайки по стълбите.

Чух развеселеното му изсумтяване от стаята в ляво от коридора.

— Ако искаш.

Влез свободно и по своя воля. Изправих рамене и направих точно това.

Боунс седеше на кафяв кожен диван, който беше няколко нюанса по-светъл от очите му. Стените бяха ръждиви на цвят, с бял перваз, а подът беше от тъмен дъб, покрит с дебели килими. Той почти беше напаснал външният си вид с обзавеждането на стаята: кремава риза, незакопчана около врата, е навити ръкави и светло кафяви панталони. Беше толкова отвратително прекрасен, че болеше само да го гледам.

— Не те очаквах, затова няма джин — каза, пълнейки чаша. — Става ли уиски вместо това?

— Разбира се. Благодаря — казах разсеяно, мотаейки се при вратата.

Той ме погледна, след като наля още едно.

— Не си дошла чак дотук само за да прегърнеш вратата, нали?

Оставайки без много възможности, седнах, като избрах канапето срещу него. След като го направих, настръхнах, спомняйки си липсата ми на бельо. Роклята беше няколко сантиметра над коленете ми. Ами ако Боунс си помислеше, че се опитвам да го съблазня?

— Хмм, имаш ли нещо против? — заекнах, сядайки бързо на неговия диван, но възможно най-далеч от него.

Веждата му се вдигна.

— Изобщо даже.

Той ми подаде уискито, а аз го глътнах на един дъх.

— Жадна си, нали? — отбеляза Боунс, като ми взе чашата и я напълни до горе. — Трябва да си, иначе някой би си помислил, че ти трябва алкохол, за да говориш с мен.

Сухият му тон ми подсказа, че съм напълно прозрачна. Взех чашата, но този път отпих само малка глътка.

Боунс се облегна, изучавайки ме. Чувствах се толкова смутена. Само ако имах увереността от някакъв грим. Перфектна прическа или... е да, някакво бельо.

Той не каза нищо. Мълчанието се проточи. Някак си не можех да се накарам просто да кажа причината, заради която дойдох. Може би се надявах, че той ще я види в ума ми и ще пропуснем цялата част с разговора.

Погледнах настрани, но можех да усетя очите му върху мен. Все още беше полуизлегнат, пиейки си уискито и гледайки ме, докато аз се измъчвах. Ако това беше техника за извличане на информация, работеше. Скоро щях да изплюя камъчето, за да наруша напрегнатата тишина.

— Добре, тогава... нека да се захващаме за работата.

Опитах се да го погледна, докато говорех, но не можах. Не беше честно, че да го видя бе толкова смущаващо за мен и толкова очевидно незначително за него.

— Аз съм, хм, готова да стана вампир — изтърсих набързо.

Добър начин да повдигнеш темата деликатно. Погледнах го в очите за секунда. Тъмно кафяви очи срещнаха моите, преди да се извърна. Напрежението ме направи неспокойна. Скочих, готова да се въртя из стаята, когато той остави чашата си и ръката му ме сграбчи. Аз се дръпнах, но пръстите му се стегнаха.

— Седни — каза с тих, стоманен тон.

Не можех да подпра краката си на гърдите му и дърпайки да освободя ръката си. Ядосана се хвърлих на дивана.

— Седнах, сега ме пусни.

— Не мисля, че ще го направя — отговори Боунс със същия железен тон. — Не те наранявам, затова спри да ме гледаш гневно и ако се дръпнеш дори още веднъж, ще се кача върху теб докато не приключим с този разговор.

Това ме усмири. Боунс никога не отправяше празни заплахи. Да бъда закована под него ме тревожеше по доста причини, и никоя от тях

не беше страх.

— Така е по-добре. — Хватката му се разхлаби, но не ме пусна. — Така, имам някои въпроси и ти ще ми отговориш.

Защо не настоях да обсъдим това по телефона, изстенах наум.

— Питай. Приклецил си ме, не мога да отида никъде.

Исках да ме пусне. Продължавах да поглеждам към ръката му, сякаш можех да я накарам да се разкара от мен.

— Блокираш ме отново. — Той го каза спокойно, но очите му се притвориха. В техните дълбини започна да проблясва зелено, след това пламна и погълна кафявото.

— Добър опит — изръмжах аз, — но мисля, вече установихме, че имам добра защита.

О. Дръпнах се настрана докато го казвах, в инстинктивна реакция към това, че се опитваше да проникне в ума ми. За секунда бях повалена на дивана, Боунс ме държеше за китките и краката му се преплетоха с моите.

— Стани от мен — настоях.

Вместо това хвататът ми се стегна. Осъзнах, че ако се дърпам, само бих повдигнала роклята си още повече. Имайки предвид позицията, в която се намирах и това, че вече беше доста над коленете ми, липсата на бельо щеше да се превърне в проблем всеки момент.

— Боунс — спрях да се движа, пробвайки друга тактика. — Моля те, пусни ме.

— Защо искаш да се превърнеш във вампир?

Предположих, че той няма да се откаже от позицията си. Дори не контролираше тежестта си. Оставяше я цялата да ме притисне долу, докато се извиваше, за да предотврати и най-малкото ми потрепване. Беше ми трудно да се опитвам да не мисля, че са минали седмици откакто той беше последно върху мен. Още повече че при тази близост беше невъзможно да избегна погледа му.

Прочистих гърлото си.

— Първо ми писна да бъда ходещ преподавател на Грегор. Ако съм изцяло вампир, той ще е блокиран. Няма повече да си затварям очите и запущвам ушите, когато пътувам, няма да бъда безпокоена докато спя.

Боунс не отмести погледа си.

— Това ли е единствената причина?

Ако кажех да, разговорът щеше да свърши. Боунс никога нямаше да реши, че това е достатъчно добра причина. Само истината беше, дори казането и да ми пълнеше очите със сълзи.

— Ти беше прав — прошепнах. — Още мислех, че да си вампир те прави по някакъв начин зъл. След всичко, което съм видяла, още имах предразсъдъци. Каква глупачка, а? Сигурно си горд сега, че ми го каза в лицето. Кой би те винил?

Пръстите му повече не притискаха китките ми. Правеха нещо лошо — галеха ги с малки кръгове. Очите му още не се бяха върнали напълно към кафявия цвят. Надявах се, че това е само остатъчен гняв.

— Не. Не съм горд от начина, по който ти се развиках. — Гласът му беше много тих. — Отне ми петнадесет години да се примиря с това, което бях, след като Иън ме превърна. Нищо чудно, че ти имаш още объркани чувства по въпроса.

Не очаквах това. Бях се подготвила да чуя категорично съгласие, че съм била пълна идиотка с моята дискриминация. Преглътнах, премигвайки, за да премахна сълзите от очите си.

— Добре... това значи ли, че ще ме промениш?

— Не бързай толкова. Единствената причина да се промениш, която посочи, е да прецакаш Грегор.

— Да не би просто да не искаш отговорността да ми бъдеш създател? — попитах, ядосана от разпита. — Ако е така, Влад вече се съгласи да го направи.

Нещо се смрази в погледа му.

— Сигурен съм, че го е направил, но ако някой ще те променя, ще бъда аз. Предполагам, че съм го заслужил. И ако мислиш да го направиш зад гърба ми, се заклевам, че ще убия който и да те промени, независимо кой точно е той.

Той ще убие всеки, който те промени, ми беше казал Спейд. Предполагам, че е бил прав. По дяволите вампирите и тяхното чувство за притежание.

— Ако не броим старите ми предразсъдъци, няма причина да остана получовек — отговорих спокойно. — Като хибрид съм по лесна за убиване и способностите ми имат определен лимит. Като вампир, ще мога да развия потенциала си напълно, а не докъдето го позволяват пулсът и дишането ми. Плюс това никога няма да мога да се

преструвам повече, че ще вода нормален, човешки живот. Във всякакъв смисъл вече съм вампир. Само още нямам вампирски зъби.

— Наистина ли вярваш в това? — Гласът му беше копринен, но погледът му твърд.

— Да — казах без колебание.

— Тогава го докажи. Пусни ме в ума си, за да го видя.

Как ли пък не. Никакъв шанс да премахна менталните си щитове и да се разголя по този начин. Не беше, защото лъжех, а защото бях прекалено уплашена от това какво друго може да види.

— Съжалявам, Боунс, но ще трябва да ми повярваш за това.

Той не каза нищо за известно време. Единственото, което можех да направя бе да затая дъх.

— Добре тогава — отговори най-накрая. — Ще го направя утре.

Почти въздъгнах с облекчение, когато той проговори отново.

— При едно условие.

Разбира се.

— Какво е то.

— О, нищо прекалено сложно. Ще трябва просто да споделиш леглото ми тази вечер.

Изчаках за момент, но той не продължи до края на вица.

— Ти сериозно ли? — едва промълвих.

Той ме погледна, сякаш съм бавно загаряваща.

— Съвсем.

— Това да не е защото не нося бельо?

Той се изхили.

— Не, но това не помага на каузата ти.

— Ставаш абсурден! — Опитах се да го изблъскам, но беше все едно да се блъскаш в скала. — Какво е това, някакви вампирски доминантски глупости?

— Изпитвам мотивите ти — каза спокойно. — Отказваш да ме пуснеш в ума си, за да видя дали го правиш единствено заради Грегор или гулите. Ако наистина го искаш заради себе си, тогава ще си заслужава цената. Винаги има цена при вампирите, Котенце. Знаеш това. — Той сви рамене. — Или ме остави да видя в мислите ти, че го правиш само заради теб самата.

Разголване или на емоциите ми или на тялото ми. Голям избор.

— Изненадана съм, че ще можеш да освободиш време в натоварения си график толкова набързо — казах, надявайки се, да го ядосам достатъчно, че да промени решението си.

Веждите му се повдигнаха.

— Всички правим каквото трябва.

Не знаех как мога да се справя с която и да е опция. И двете щяха да наранят сърцето ми.

— А фактът, че аз очевидно не искам да правя секс с теб, няма значение?

Той ме завъртя настрани, докато устните му не докоснаха леко шията ми.

— Е, любима... предполагам, че задачата ми е да променя мнението ти.

Гласът му беше изпълнен с обещание за удоволствие. Не можах да спра едно потръпване, когато потърка кожата ми. По дяволите моя чувствителен врат. Предаваше ме дори като се опитвах да остана неподвижна.

Но мисълта да проникне в ума ми и да види колко дълбоко е залегнал във всяка една моя мисъл, беше много по плашеща от всичко друго. *Шах и мат, Кат. Ти загуби.*

Това не значеше, че ще бъде великодушна. Хвърлих му зъл поглед.

— Надявам се, че това ще е най-гадното чукане, което ще имаш, безмилостно, манипулативно копеле.

— Започнаха ли романтичните приказки? — отговори, с лека усмивка. — Само се опитвах да ме възбудим.

Исках само да не се бях изкъпала преди тази проклета среща, и къде е заплахата от някоя инфекция, когато се нуждаеш от нея.

— И аз имам едно условие — казах. — Изкъпах се в празна стая за гости. Можем да направим акта там.

Последното, от което имах нужда е да се въргалям с Боунс в леглото му, имайки предвид, че може би се е въргалял с друга жена там предишната нощ. Бля.

— Както искаш. — Все още имаше тази презрителна усмивка. Очевидно не можех да го предизвикам да промени решението си. — Можем дори да използваме този диван, ако предпочиташ.

Начинът, по който прокара езика си по долната си устна, ми подсказа, че обмисля тази идея. Чувството за топлина премина през мен, въпреки че го проклинах. Това щеше да е трудна задача. Да запазя емоционална дистанция, докато правя секс с Боунс.

— Гостната е добре — наредих аз.

Очите му светнаха.

— Добре тогава. Тръгваме ли?

Имаше толкова повече от един въпрос в тези думи. Огледах се наоколо с напразната надежда, че нещо ще се случи, за да провали това. Земетресение. Атака на извънземни. Каквото и да е, само да стане.

Но бяхме само аз, той и споразумението, което бяхме сключили.

— Предполагам.

ГЛАВА 26.

Боунс ме освободи с едно-единствено гъвкаво движение, издърпвайки ме да стана заедно с него. Не можах да се сдържа и трепнах, щом ръцете му останаха на китките ми. Сърцето ми не можеше да не запрепуска, освен ако не го прострелях.

Той вървеше много близо до мен, с ръка на гърба ми побутваща ме напред. Не си влачех краката, но, повярвайте ми, наистина го исках. Минахме покрай няколко души, докато се качвахме по стълбите, но вървах с наведена глава, концентрирайки се върху всичко друго, но не и върху това какво щеше да се случи щом стигнем стаята.

Как изобщо можех да запазя хладнокръвие, докато се потя с него? Ами ако изкрещя нещо ужасяващо, като Обичам те? Какво ако получа епилептичен пристъп и започна да се въртя и тръшкам точно по средата на действието?

Бях се вкарала в състояние на овладяна паника, когато той ме вкара в същата стая, която бях напуснала преди известно време. Халатът, който носех още беше праметнат през стола. Боунс затвори вратата, а аз отчаяно се опитах да поема контрол над ситуацията.

— Добре. — Гласът ми беше по-висок от обикновено. — Имаш ли нещо конкретно наум или просто да започна с очевидното?

Устните му потрепнаха.

— Опитваш се да ме превърнеш в задача? Съжалявам, любима, но това е моята нощ. Когато искам услуга от теб и ти поставяш условията, можеш да контролираш нещата колкото искаш. Междувременно, аз поемам ръководещата роля. Сега разкарай тези обувки. Изглеждат все едно те убиват.

Почти ужасена го направих. Леглото изглеждаше голямо, а стените сякаш се смаляваха, не оставяйки нищо в стаята, освен това меко, очакващо място.

Боунс си свали ризата. Извърнах поглед от зашеметяващата, изваяна плът, която се разкри. Ноктите ми се забиха в дланите. Нещата се разгорещяваха много бързо.

— Обърни се.

Направих го едновременно с неохота и благодарност. Макар и да се налагаше да гледам в килима вместо в него, пак се чувствах уязвима. Сякаш не можех да се защитя, ако не виждах какво става.

Хладни пръсти преместиха косата ми настрана, карайки ме да потреперя. Леко дръпване на роклята ми предшестваше бавното, неумолимо плъзване на ципа по целия път до долу. Без тази опора, роклята се свлече по раменете ми и падна в краката ми.

От Боунс се чу лека въздишка. Нелогично затворих очи, сякаш това щеше да ме направи по-малко гола. Задържах дъха си, треперейки отново.

— Замръзнала си, любима. Качвай се в леглото.

Гласът му беше по-плътен, акцентът му — по-силен. Изминах краткото разстояние до леглото, оставяйки го да издърпа завивките и покривайки се с тях веднага щом легнах.

Боунс коленичи до леглото, протягайки ръка да ме погали по главата.

— С тези завивки вдигнати до брадичката ти и с тези широко отворени очи, изглеждаш много млада.

— Предполагам, че това те прави потенциален педофил.

Той наклони глава.

— Имайки предвид разликата във възрастта ни и нещата, които смятам да направя с теб, наистина ме прави. — Изведнъж стана сериозен. — Котенце, зад твоя сарказъм, безразличие и открит гняв, мисля, че все още ме желаеш, иначе не бих настоявал затова. Приемам, че съм безмилостно, манипулативно копеле, както каза, но не съм насилник. Ако наистина не ме искаш, ще те оставя сама, но утре все пак ще те променя, както обещах.

Той се спря за малко. Пусна къдрицата, с която си играеше, и обхвана лицето ми с ръце. — Все пак ще дам най-доброто от себе си да те убедя в противното. Нямам никакви опасения относно това.

О не, помислих си. Пътник съм. Мисли за буницето. За миризмата. Подмятанията на Грегор. За всичко друго, освен за това, че сега той си сваля панталоните.

Имаше едно нещо, което гарантирано щеше да ми развали настроението.

— Защо ми изневери, Боунс?

Той спря. Копчето му беше разкопчано, но ципът беше вдигнат.

— Наистина ли вярваш, че съм бил неверен?

Издадох грубо сумтене.

— След като видях снимки, после чух докладът на Фабиан, признанията на Канел, и как сам го признаваш в нощта, когато Гери те измъкна от Ню Орлиънс, да, вярвам го.

Чувствах погледа му все едно пробиваше дупка в главата ми.

— Виждала си снимки, на които влизам в дома си с жени, но не си виждала какво става, след като вратата се затвори. Отидох в Ню Орлиънс преструвайки се, че празнувам ергенството си, надявайки се, че Грегор ще захапне стръвта. Той го направи. Дори ми изпрати Канел. Мислейки, че съм толкова тъп да не усетя миризмата му по нея. Беше лесно да пия кръвта ѝ и да я убедя да докладва на Грегор, че съм беззащитен в своята поквара. По времето, когато Фабиан ме намери, някои от шпионите на Грегор бяха наоколо. Какво трябваше да му кажа?

Умът ми препускаше.

— Но аз те чух. Ти каза на Канел, че тя е избрала всички жени, които сте чукали заедно.

— И тя вярваше в това — отговори Боунс. — Оставях я да избере ново момиче всяка нощ и да я доведе в къщата ми. Тогава ги напивах до безпаметност и ги оставях да се събудят голи заедно. Беше проста заблуда. Знам как ти е изглеждало всичко, Котенце, но трябваше да ме оставиш да ти обясня нещата, вместо да тръгваш с Цепеш.

Емоциите ми се бореха с подозренията ми. Имам предвид, коя жена, след всичко, което бях видяла и чула, би повярвала, че всичко е било една сложна шарада, и нейният любовник и е изневерил само наужким?

— Но ти ме остави. — Не можах да скрия болката в гласа си. — Каза, че приключваш с мен.

Боунс въздъхна.

— Полудях, когато разбрах, че си отишла при Грегор. Не знаех дали си избрала да останеш с него по любов или си била принудена, а нито една от двете идеи не ме правеше благоразумен. Когато се върна, още не си бях възвърнал контрола. Една от причините да си тръгна бе, че ако не бях, щях да кажа повече неща, за които да съжалявам. Тогава отидох в Ню Орлиънс, за да разреша проблема с Грегор,

възнамерявайки да оправя нещата с теб след това. — *Но ти избърза отново*, се подразбираше от тона му.

— Като те спасих?

Той ми хвърли гневен, поглед.

— Забрави ли, че мога да летя? Грегор знаеше това. Мари също. Тя искаше да унищожа Грегор, затова му беше казала, че има намерение да ме вкара в квартала, знаейки много добре, че Грегор ще осъзнае, че или трябва да дойде да ме вземе или ще отлетя на безопасно място. Но ти изпрати старият си тийм след мен, нещо, за което Грегор скоро е щял да бъде предупреден, независимо колко са били прикрити. Знаех, че ще ги убият, ако се съпротивлявам и дам време на Грегор да нахълта, затова ги оставих да ме отведат. Но това провали плана ми.

Боунс не каза другата, очевидна дума: *Отново*.

По дяволите. Ако се появи дупка в земята, с удоволствие бих изпъзляла в нея. *Спейд е прав, ти си идиотка. Пълна идиотка*.

Мисленото ми самобичуване, трябва да е стигнало до него, защото каза.

— Не си идиотка. Чарлз ми каза, че той те е въвлякъл в това, макар че той би трябвало да знае по-добре от всички други. Все пак, той казваше, че да се опитвам да примамя Грегор сам е прекалено рисковано, затова не му казах за това.

— Трябва да ме мразиш — казах със стон. — Стават два пъти. Прецаках нещата, докато мислех, че помагам.

Веждата му се изви нагоре.

— Всъщност три. Също така ме стави и замина с Дон, мислейки, че ми помагаш. Смятах, че всичко това показва липсата ти на уважение към мен, защото не ме оставяш да водя собствените си битки, но разбрах, че ти не можеш да се спреш. Просто си такава. Никога няма да седиш и да чакаш резултата на битка, в която участва някой, който обичаш, без да се хвърлиш в мелето, без значение колко обещаващ да се промениш.

Да кажа, че съжалявам, щеше да е безполезно. Повече от безполезно — обидно, имайки предвид всичко, което се беше случило. Затова направих единственото нещо, което можех, за да покажа колко ми се иска нещата да са различни. Отдръпнах щитовете си, отваряйки ума си, за да оставя Боунс да чуе всичко, което чувствах, разточвайки

се от всички неща, които по принцип използвам, за да дам разумно обяснение за действията си.

Той затвори очите си. Тръпка премина през него, сякаш мислите ми го удряха като физическа вълна. Веднъж освободени от плътното ограничение, с което ги държах, всичко се изля от мен, с дълго критични емоции, излизайки на повърхността.

— Котенце — прошепна той.

— Просто исках да знаеш, че разбирам. — Буцата в гърлото ми ми пречеше да говоря. — Ти даде най-доброто от себе си, Боунс. Аз провалих нещата.

Очите му се отвориха.

— Не. Моето настояване да се оправя с Грегор сам костваше нашата раздяла. Можех да ти кажа, че е капан, преди да те вкарам в онази паник стая. Можех да ти кажа за Ню Орлиънс и да те накарам да вземеш тези хапчета, за да не може Грегор да го научи от сънищата ти. Но исках да се справя с всичко сам. Моята гордост и моята ревност ни разделиха. Всяка грешка, която си правила с мен, Котенце, направих и аз с теб, но не ми се говори повече за това. Не ми се говори изобщо.

Той разкопча ципа си и аз премигнах с шок.

— След всичко това, още искаш да спиш с мен?

Боунс се измъкна от панталоните си. Нямаше нищо под тях, както обикновено.

— След всичко това, още те обичам.

Това ме изуми. След това казах първите думи, които ми дойдоха на ум.

— Трябва да си полудял.

Той се засмя тихо и иронично.

— Влюбих се в теб заради твоята необмислена смелост на първо място. Въпреки че същото това нещо ме побърква сега, може би нямаше да те обичам, ако беше различна.

Исках толкова много да повярвам, че любовта може да победи всичко. Че аз и Боунс можехме да наредим нещата базирайки се само на чисти чувства, но животът не беше толкова лесен.

— Ако никой от нас не се промени — казах със свито сърце, — рано или късно, пак ще се отблъснем взаимно.

Той постави коляно на леглото.

— Права си, няма да се променим. Аз винаги ще искам да те защитавам, и ще ставам неразумно раздразнен, когато не мога. Ти винаги ще скачаш в огъня заради мен, без значение колко искам да стоиш в безопасност от страни. Ще трябва постоянно да се борим с природите си, за да накараме нещата да работят. Искаш ли да рискуваш?

Когато започнах да излизам с Боунс преди шест години, знаех, че връзката с него ще ми разбие сърцето. Тя го направи, повече от веднъж и Боунс не ми даваше гаранция, че няма да се случи този път отново. Обаче, както и тогава, просто не можех да му устоя.

— Играта на сигурно е за страхливци — прошепнах.

Той се надвеси над леглото, целият изваяни мускули и бледа твърда плът. След това се наведе напред, отделяйки време да прокара устни от стомаха към шията ми. Зърната ми се втвърдиха, нужда се надигна в корема ми и аз се извих към него.

Устата му се наклони към моята, когато ме взе в ръцете си. Чувството на неговото голо тяло върху мен взриви контрола ми. Кожата ми изтръпваше на всяко място, където срещаше плътта му. Не можех да се притисна достатъчно близо до него и изритах завивките настрана. Боунс ме целуна така, все едно се давеше, езикът му търсеше моя, докато продължаваше да се отърква в мен чувствено, галейки ме, без да прониква, докосвайки ме навсякъде едновременно.

Аз също прокарах ръцете си по него, стенойки срещу устните му. Нуждата ми беше почти болезнена, когато той плъзна пръстите си в мен, намирайки най-чувствителното ми място и разтривайки го трескаво. Забих ноктите си в гърба му. Сълзи потекоха от очите ми. Екстазът достигна до невъобразими висоти, притискайки се до кожата ми, докато не откъснах устата си от неговата.

— Господи, Боунс, да!

Беше едновременно ридание и вик. Той отговори като ме хвърли върху себе си, повдигайки ме при същото движение и заравяйки глава между краката ми.

Потръпнах и ме разтърсиха спазми. Ръцете му се заключиха около талията ми, докато ме облизваше, смучейки ме без зъби, сякаш изпиваше удоволствието ми. Сграбчих главата му, потръпвайки, когато последните вълни преминаха през мен.

Боунс ме постави обратно на матрака, без да ме изпуска от устата си. Още бях задъхана от оргазма и потънала във възглавниците. Той повдигна главата си, погледът му прикова моя, докато пропълзяваше нагоре към мен.

— Погледни ме — каза, спускайки устните си към моите.

Направих го, отваряйки крака и извивайки се, за да посрещна неговия пръв тласък. О, Боже, бях забравила как Боунс ме разтягаше, когато не съм свикнала с него. Твърдата му плът се притисна в стените ми, изпълвайки ме толкова дълбоко, че почувствах сълзи в очите си. Да. Да. Нуждаех се от теб по този начин.

— По-силно.

Простенах, когато той започна да се движи нежно в мен, но не се нуждаех от нежност. Искях това, което знаех, че е скрил зад желанието си да бъде внимателен. Той се задвижи с повече сила, целувайки ме е отворени очи. Аз също не затворих моите. Желанието ми да виждам лицето му, докато той беше в мен, ме победи. Сграбчих косата му, преплетох погледа му е моя и го целунах, докато не се наложи да си поема дъх.

— Мога да усетя вкуса си по устните ти — изрекох задъхано. — Искам и ти да усетиш себе си от моите. Искам да те смуча, поглъщайки, когато свършиш...

— Спри да говориш така, или ще свърша веднага. — Той сграбчи бедрата ми, притискайки ме още по-силно. Беше близо. Усещах го в начина, по който ме държеше и в тези буйни, премерени тласъци, които ме опустошаваха от страст. Близостта му до оргазъм ме изпълни с еротични намерения и е желание да го докарам до ръба.

Притиснах се към него, простенвайки колко хубаво се чувствам.

— Още. Вземи ме по-силно.

Той освободи своите задръжки, оставайки ме задъхана от ослепяващата концентрация от усещания. Болеше по най-сладкия начин, карайки ме да се притискам към него, дори когато проплаквах от неговите груби, бързи удари. Когато достигна върха, ме хвърли срещу рамката на леглото и извика с възторг, потръпвайки с цялото си тяло. Аз се прилепих към него, също треперейки, е толкова силно биещо сърце, че щеше да експлодира.

След няколко секунди Боунс ме откъсна от себе си и от рамката на леглото, поставяйки ме отново на леглото.

— По дяволите, котенце, добре ли си?

Ако още не бях задъхана, неговата тревога за предполагаемото ми нараняване, щеше да ме накара да се смея.

— Ела тук.

Придърпахте, докато не беше отново върху мен. Той балансираше тежестта си, свободната му ръка галеше главата ми, а аз се придвижих надолу, за да засмуча зърното му.

Имаше вкус на сол, но това беше сигурно заради потта ми. Ръката ми се зарови в косата му, когато ме притисна по близо, а от гърлото му се изтръгна един дълбок стон.

— Ще бъда по нежен този път, но имам нужда от теб отново.

Захапах го, усещайки трепета му. Да, това му харесваше. На мен също, а точно сега не можех да спра да го вкусвам или докосвам.

— Не бъди нежен. Обичам, когато изгубиш контрол. Искам пак да го изгубиш.

Плъзнах се по-надолу, вкусвайки частта от него, която беше солена не от пот. Устните ми го обгърнаха, поемайки го в устата ми, докато не я изпълни, простенвайки, когато той се раздвижи напред-назад.

Всичко се разми в мъгла от кожа, устни, езици и твърда плът. Нуждата ми растеше толкова повече, колкото той я задоволяваше, но той не спираше. След време, което изглеждаше като час, видях над рамото му светлина, която влизаше в стаята.

— Светнал ли си лампата? — изпъхтах, чудейки се кога може да е направил това.

Боунс се обърна, също вирайки се в светлината, която идваше от ъгъла.

— Това не може да бъде — промърмори.

— Какво? — попитах, когато скочи от леглото.

Повече светлина влезе, когато Боунс дръпна това, което сега забелязах, че беше завеса. Той ме погледна и сбърчи чело.

— Това е слънцето.

Не можеше вече да е сутрин. Но доказателството беше там с тези жълти лъчи, осветявайки предната част от него.

Боунс ме погледна, преди да дръпне пердетата със замах.

— Не ме интересува — каза, връщайки се в леглото. — Сега, докъде бяхме стигнали?

ГЛАВА 27.

— Кучка!

Първият удар ме събори преди дори да осъзная кой го беше отправил. Друг удар дойде, после още един. Опитах се да се защитя, но ръцете ми не помръдваха. Нито пък краката ми. Трябваше ми секунда, за да осъзная защо. Те бяха приковани с болтове към пода. Грегор коленичи до мен, удряйки ме без милост.

— Ще съжеляваш за това — изрекох веднага, щом той направи пауза.

— Заплашваш ме? — Един брутален удар в стомаха ме преви на две, доколкото металните скоби позволяваха. По дяволите, кой каза, че не можеш да изпитваш болка в сънищата?

— Аз съм ти съпруг, въпреки че не заслужавах да ме наричаш така, мамеща кучко!

Изведнъж ударите спряха и Грегор помилва бузата ми.

— Скъпа, защо направи това? Защо настояваш да ме ядосваш? Знаеш, че трябва да те накажа за изневярата, но ме боли да правя това.

Успях да се засмея, въпреки болката.

— О, разбира се. Наранява те повече, отколкото мен, нали? Ти си най-големият задник на света, Грегор.

— Ще правиш каквото ти кажа!

Фалшивата приветливост беше изчезнала. Той се върна към това да ме наранява с всяка следваща дума.

— Ще се върнеш при мен или накрая ще ти се иска да го беше сторила!

— Хайде. Покажи ми всичко, което имаш! Била съм бита и изтезавана много пъти, но с теб всичко изчезва веднага щом отворя очи. Не ме е страх от теб, Грегор.

Той сграбчи косата ми, издърпвайки я толкова силно, че усетих как кичури се изтръгват.

— Ако му позволиш да те превърне във вампир — изсъска той — аз ще се уверя, че страдаш. Разбираш ли ме?

Втрених се в него.

— Когато бях на 16 години ме беше грижа за теб. Когато за първи път си възвърнах паметта, малка част от мен все още я беше грижа за теб. Сега обаче, когато Бог ми е свидетел, кълна се, че ще те пратя в гроба. Разбираш ли ме?

Той ме удари толкова силно, че всичко стана черно, но неговият нрав беше в моя полза, защото ме прати обратно в реалността. Чух разтревожен глас.

— Котенце, събуди се!

Боунс ме разтърсваше. Бузата ми леко пареше и знаех, че не беше остатъчна болка от юмруците на Грегор. Боунс беше направил нещо повече от това да ме разтърси.

— Престани. Бях достатъчно бита — измърморих, опитвайки се да махна ръцете му.

Той не ме пусна, но спря да ме разтърсва.

— Той те е бил? Викаше в съня си, защото те е удрял?

Седнах, издърпвайки завивките над мен, опитвайки се да се отърся от остатъците от съня. Недействителните болки от него се разсейваха с всяка секунда.

— Беше ядосан.

Боунс изръмжа ниско в гърлото си. Цялото му тяло беше напрегнато.

— Спа само около час, трябва ли да ставаш? Имаш ли още от онези хапчета? Не мога да понеса мисълта, че ще те измъчва, ако заспиш отново.

— Без хапчета. — Направих гримаса при спомена за това как ме караха да се чувствам. — Грегор никога не е идвал при мен два пъти за една нощ или ден. Мисля, че отнема твърде много сила, за да направи първия опит и има нужда от време да се възстанови, преди да следващото посещение.

— Няма да има следващо — каза Боунс със суров глас.

Няма, защото по-късно тази вечер ще ме превърнат във вампир. Ето защо Грегор беше ядосан. Той знаеше, че ще загуби достъпа си до мен, когато това стане. *Чао, чао, Грегор. Надявам се, че ще спиш дълбоко. Знаем, че аз ще го направя.*

Боунс ме целуна по главата.

— Тогава се опитай се да заспиш, любима. Скоро това ще свърши.

Няма, помислих си. Няма да свърши, докато не убия Грегор. И когато стана вампир ще бъда още една стъпка по-близо до това.

Когато се събудих отново, Боунс беше изчезнал.

Завесите бяха все още спуснати, но ако трябваше да предположа, щях да кажа, че бе около един часа. Последната ми сутрин като получовек беше минала. Това може би беше най-ранния час, в който щях да се събудя няколко месеца, след като станех новороден вампир. Освен ако всички тези години като полувампир не скъсяха това време.

Сега, когато денят беше настъпил, пристъп на безпокойство се пропи в мен. Ами ако промяната не ме направеше по-силна, а по-слаба, така че да започна от нулата? Господи, нямаше да ми хареса, ако се събудя след всичко това и открия, че съм жалка. Освен това, какво ще е да не дишаш? Как ще приема факта никога да не чуя ударите на сърцето си отново? Колко ли щеше да продължи кръвожадността ми? Няколко дни, седмица? И какво щеше да е чувството да не бъдеш вече редкия полувампир, а просто обикновена Кат, начинаещ вампир? Всъщност, тази мисъл ме зарадва. *Нищо необичайно няма да видите тук, хора. Минавам нататък.*

Да, това исках цял живот.

Вратата се отвори и Спейд пристъпи вътре. Посегнах към чаршафа, защото все още бях гола и го погледнах раздразнено.

— Не знаеш ли как да почукаш?

— Чух, че си се събудила — отговори Спейд. — Ето. Донесох ти закуска, или предполагам обяд, като се има предвид часа.

Той остави един поднос на близката маса, преди да ме дари с порочна усмивка.

— Виждам, че с Криспин сте разрешили проблемите си. Всъщност вие двамата държахте цялата къща будна снощи.

Затворих очи. Вече трябваше да съм преодоляла притеснението от това, че всеки, който има немъртви уши е посветен в чуването на интимните ми моменти, но изглеждаше, че все още бях далеч от това да го сторя.

— Надявам се, че не съм попречила на прекрасния ти сън, Спейд.

Язвителната нотка в гласа ми не го накара да млъкне. Той махна с ръка.

— Изобщо. Предполагам, че подобри настроението на Криспин. Той е такъв противен кучи син напоследък.

Което повдигна въпроса, който се въртеше в главата ми.

— Къде е Боунс?

— Отиде да доведе Менчерес. Естествено, че не мога да ти кажа откъде. Просто в случай че задремеш преди голямото събитие тази вечер. Няма да го има в продължение на няколко часа. Ох. Разбирах, но ми се искаше да го бях видяла, преди да беше тръгнал. Толкова много лоши неща имаше между нас, че сега, когато се наредиха, копнеех да прекарам повече време с Боунс.

— Благодаря, че ми донесе закуска — казах.

— Няма проблем. Ще ида да закуся и аз.

Когато Спейд си тръгна, започнах да разсъждавам върху това какво да правя със себе си през следващите няколко часа. Хапването и вземането на душ щяха да отнемат толкова много време. Може би трябваше да осведомя някои хора за намеренията си.

Можех да звънна на Денис. Но от друга страна, Денис не се нуждаеше от това да ѝ се напомня за вампирите точно в момента. След бруталната смърт на Ранди бе твърде много за Денис да види какво причини Спейд на онзи мъж в родео бара. Щях да кажа на Денис веднъж щом всичко свърши. По този начин тя нямаше да се тревожи, че нещо може да се обърка. Като нейна приятелка това да ѝ дам едно нещо, за което да се тревожи по-малко беше най-малкото, което можех да направя.

След това обмислих да позвъня на чичо си, но размислих. Първите думи на Дон нямаше да са поздравления, въпреки че това беше нещо, за което той вероятно знаеше, че е неизбежно. Определено нямаше да се обадя на майка ми. Вече знаех всичко, което щеше да каже и думите не го прави! се бяха оказали фактор неведнъж. Хубавото беше, че колкото и да мразеше вампиризма — а тя го ненавиждаше до болка, без съмнение нямаше да означава край на взаимоотношенията ни. Не можех да кажа същото преди години.

Трябваше да се обадя на Влад и да му кажа, че неговото предложение да ме закриля не беше необходимо. Някак не мислех, че

това щеше да го изненада. Но щом хванах телефона се сетих за друг човек, с когото исках да поговоря.

Затворих вратата и коленичих до леглото.

Здравей, Боже, Катрин е. Мина известно време, зная...

Чух Боунс да влиза в къщата. Попита Спейд къде съм, а после дългите му крачи се отправиха към стаята за гости, където се видяхме вчера. Четях на кушетката, без да искам по невнимание да науча местоположението си като гледам телевизия и видя някой местен канал. Изправих се, когато Боунс влезе, възприемайки начина, по който изглеждаше. Носеше черни панталони, черна тениска е със ръкав и черни обувки. Тъмният цвят му отиваше. Правеше кожата му сравнително по-бяла.

— Доста подходящо — отбелязах, за да прикрия пеперудите в стомаха си. — Приличаш на перфектния Неумолим Жътвар.

Той се взираше в мен толкова дълго, че прочистих гърлото си.

— Добре, това беше лоша шега...

— Сигурна ли си за това, Котенце? Не е твърде късно да размислиш.

— Искам го.

Беше истина. Бях готова.

Боунс се приближи към мен е бавна, спокойна походка докато беше само на няколко сантиметра от мен. Пое ръцете ми и ги понесе до устните си. Очите му не се откъснаха от моите дори за миг.

— Ти реши кога. Можем да изчакаме до по-късно. Не бързаем.

Подготвих се за това цял ден. Чакането нямаше да ме направи готова, така че нямаше по-подходящо време от настоящото.

— Сега. Трябва ли, ъм, да отидем някъде другаде, за да го направим?

— Тук е идеално.

Огледах стаята. Не ми изглеждаше безопасна, имайки предвид хората наблизо, но не очаквах да остана тук след... е, след смъртта. Зачудих се колко дълго щях да бъда мъртва. Дали смъртта щеше да е като сън, или нямаше да съм наясно е нищо, докато очите ми не се отвореха отново. Имаше само един начин да разбере.

— Добре тогава.

Бях виждала хора да бъдат трансформирани, когато Боунс промени Тейт и Хуан, така че знаех какво да очаквам, но да го видиш и да бъдеш този, на когото се случва бяха много различни неща. Сърцето ми започна да ускорява ритъма си. Предполагам, че това щеше да помогне в този случай.

Очите на Боунс станаха зелени, кучешките му зъби се удължиха. Приглади косата ми назад, държейки ме близо до себе си. Затворих очи, когато той се наведе, докосвайки бузата си до моята. Кожата му беше толкова хладна. Скоро щях да имам същата телесна температура.

— Нормално е да си нервна, но няма от какво да те е страх — прошепна Боунс. — Правил съм това много, много пъти, и в нито един момент няма да бъдеш някъде далеч от досега ми. Успокояването се оказва полезно. Човек не гледа смъртта в очите, а ѝ показва среден пръст без значение от обстоятелствата.

— Готова ли си, Котенце?

Попита срещу кожата ми, когато езикът му проучи пулса ми. Намирайки най-доброто място да ухапе.

— Да... почакай!

В този миг налягането в зъбите му изчезна. Поех дълбоко дъх.

— Без жива храна, дори и да мислиш, че човекът го очаква. Дай ми пакетирана кръв. Не искам да се събудя с пълна уста от нечия артерия.

Боунс се отдръпна, за да погледне към мен, милвайки задната част на врата ми.

— Вече съм помислил за това. Не се тормози. Ти ще се събудиш и аз ще бъда там, и всичко ще бъде наред.

Плъзнах ръце около врата му, доволна, че именно той щеше да ме прати в гроба и обратно, вместо някой друг.

— Боунс.

— Да?

— Направи ме вампир.

Някои неща знаех, че винаги ще помня. Погледът в очите му, когато сниши главата си. Толкова бавно. Дълбокото пронизване от кучешките му зъби в мен. Ръката му, притискаща ме близо, докато другата беше увита около моята, преплитайки пръстите ми в неговите. Този прилив на кръв, разливащ се в устата му от ухапване по-дълбоко от всяко друго, което съм получавала. Нахлуването на топлина в тялото

ми. Сърцето ми, което биеше толкова бързо в началото постепенно, неумолимо се забави. След това непостоянността му, когато животът и тази топлина започнаха да ме напускат.

Мислите ми станаха хаотични. Бръмченето не беше толкова силно сега. Вече не виждах. Имаше светлинки преди миг, хиляди малки точки. Красота. Къде отидоха? По-студено. От къде ли идваше този вятър?

Какво беше това? Нещо ме дърпаше. Къде съм сега? Не мога да говоря. Движа ли се? Не мога да видя. Защо не мога да видя? Защо не мога да виждам? Защо не мога да се движа? Къде съм? Къде съм? **КЪДЕ СЪМ?**

Какво? Едва те чувам... да! Да, това съм аз, тук съм! Сега мога да те видя. Ще бъда точно там, идвам. Почакай, не си отивай. Върни се! Спри, моля те, не съм те виждала от толкова дълго.

Не, върни ме обратно! Имам нужда да ги видя още веднъж...

Бях в ада.

Огънят, който ме опустошаваше гореше със свирепост, която ми казваше, че материята, която имахме на земята беше просто банална измислица. Този огън беше безмилостен и беше навсякъде. Изгаряше ме, без да ме убива. Измъчваше ме с неописуема агония. Не можех да крещя, въпреки че не знаех дори дали все още имах уста. Единственото нещо, върху което можех да се фокусирам беше болката. Стига толкова, спри, спри, боли, БОЛИ, БОЛИ!

И тогава — нещо студено ме заля, бавно угасявайки пламъците. С цялото отчаяние на прокълнатите се протегнах за повече хладнина, след като болката започна да намалява. Още, о, да, все още боли, моля те, дай ми още, още, о, моля те, имам нужда от още, още малко...

Отново звук като от биене на барабан. Светлина. Гласове над този бавен, тряскащ барабан. Толкова много различни аромати.

Отворих очи и видях не пламтящо огнено езеро, а гладки бетонни стени. Отне ми секунда да разпозная хората, които ме гледаха, след което ги познах. Точно така, бях в къщата на Боунс и той ме беше превърнал във вампир. Не бях в ада, бях превърната във вампир и всичко беше наред, защото болката беше изчезнала. Можех да виждам, да чувам, да чувствам, да усещам миризми, вкусове, о, Господи, вкусовете...

Имаше нещо вкусно в устата ми. О, да, беше вкусно. Толкова вкусно.

Последното парче от реалността излезе наяве. Мамка му. Държах някого в ръцете си. Не пиех пакетирана кръв, а такава от човек. Устата ми беше притисната към врата му и кръвта капеше от кучешките ми зъби — по дяволите, имах кучешки зъби! — и нямаше пулс под устните ми.

— Исусе! — извиках, отблъсквайки човека в изблик на отвращение. — Казах на Боунс — никакви хора! Къде е той?

Огледах се за Боунс, отвратена, че ми е позволил да убия някого, но изражението на Спейд ме спря. Той изглеждаше почти зашеметен.

— Ти току-що хвърли Криспин на пода.

Погледнах надолу. Трупът, който отхвърлих от себе си, седна и погледна към мен е невярващи кафяви очи. Пълна, недокосната торбичка с кръв беше в ръката на Боунс.

Това беше, когато осъзнах втория си проблем.

— Ъм, момчета... — започнах колебливо. — Защо все още имам пулс?

ГЛАВА 28.

Равномерното бумтене, което чух по-рано, идваше от собствените ми гърди. За секунда, бях объркана. Не се ли беше получило? Тези два нови кучешки зъба, забиващи се в устната ми, изглежда показваха друго, но защо сърцето ми продължаваше да бие?

— Ще спре ли скоро или не?

Дали не бяха забравили да ми кажат важен детайл? Като *О, ще чуваш малко туп-туп през първите няколко минути, но после ще спре*. От израженията, вперени в мен, разбрах, че това не е нормално.

— Ще бъде чудесно, ако някой от вас поиска да ми отговори, когато и да е.

— Не искаш ли кръвта? — изтърси Спейд.

Погледнах бегло алената торбичка в ръката на Боунс.

— Не съвсем.

Боунс стана на крака. Погледна ме по странен начин, после откъсна със зъби крайчето на торбичката е кръв и ми я подаде.

— Пий.

— Предпочитам да не го правя.

— Просто отпий глътка от торбичката! — настоя Боунс.

Сложих уста около разкъсания край, правейки физиономия, и отпих колебливо.

Гадост! Сякаш устата ми беше пълна със стари монети. Изплюх го.

— Какво ми дадохте преди? Беше чудесно, а това тук е пълна гадост.

Спейд пребледня. Боунс взе обратно торбичката и я пресуши с няколко мощни глътки.

— Нищо й няма — каза решително. После взе ножа от панталоните си и разряза ръката ми без предупреждение.

— Ох! За какво беше това?

Стиснах наранената си ръка, но почти веднага болката се превърна само в сърбящо изтръпване. Боунс издърпа ръката ми отново,

разкривайки изцапаната е кръв, но здрава кожа отдолу. Вече нямаше рана. Беше се излекувала напълно.

Напук на всичко, започнах да се хиля.

— Това ще ми спести толкова много мъка по време на бой.

— Наясно ли си, че не дишаш? — попита Боунс.

Беше прав. Не дишах — и дори не бях забелязала! Как може да пропуснеш това, че вече не поемаш въздух? Когато повече не се нуждаеш от него, ето кога!

— Пулсът ѝ — каза Менчерес, като проговори за пръв път, откакто отворих очите си. — Забавя се. Погледнах към гърдите си, сякаш това можеше да ми каже нещо. Определено онова, което бе започнало като равни интервали туп-туп, туп-туп, постепенно намаляваше до лениво туп... туп-туп... туп е все по-дълги интервали помежду им. Чувствах го... ами, чувствах го страшно странно, това е, което правеше. Сякаш като го слушах трябваше да се паникьосвам или нещо такова.

— Това е хубаво, нали? Може би просто се нуждае от минута да осъзнае, че услугите му вече не са необходими.

Боунс ме обгърна с ръка.

— Котенце, как се чувстваш?

— Добре. Чудесно, всъщност. Нали знаеш, че ухаеш невероятно. Наистина, наистина, ммм.

Когато се свестих, имаше още от този невероятен вкус в устата ми. Този път, обаче, бях задържана е една ръка около кръста ми и е друга около врата ми. След като можех да виждам Боунс и Спейд, Менчерес трябва да бе този, който ме държеше.

— Какво стана? — попитах.

— Ухапа ме — каза Боунс.

— А?

Спейд кимна в потвърждение. Бях потресена.

— Съжалявам, дори не помня да съм го направила... — После се обърнах бавно, вдишвайки близо до ръката на Менчерес. Тази миризма. Ммм.

Следващото нещо, което помня, е, че китката на Менчерес беше в устата ми и я разтърсвах наляво-надясно като акула. След като осъзнах, какво правех, я изплюх.

— Някой ще ми каже ли какво, по дяволите, не е наред с мен?

Дори докато го крещях, не можех да спра да облизвам устните си. Този вкус. Беше толкова съвършен. Господи, нищо преди не е било дори на половина толкова вкусно!

— Храниш се е немъртва кръв.

Менчерес изрече това е обичайната си непроницаема самоувереност. Боунс вдигна вежда. После се приближи, пускайки кръв със зъби от китката си и размахвайки я под носа ми.

— Искаш ли я?

Хвърлих се напред под принуда, която дори нямах време да обмисля. Менчерес махна със свободната си ръка и невидима стена внезапно ме удари в лицето.

— Стой мирна.

Нямах избор — бях замръзнала наполовина наведена, със свити колене, разтворени ръце и отворена в хищно ръмжене уста. Това, което беше по-лошо, бе, че не ми пукаше.

— Дай ми това.

Знаех, че беше моя глас, но не разпознавах свирепия му звук. Болката започна да се връща, онази ужасна болка, сякаш горях отвътре навън.

— Дай ми я!

Менчерес ме пусна. Осъзнах това, едва когато го видях да стои до Боунс, който бе взел друга торбичка пълна е червена течност от хладилника и отваряше края ѝ отново. Този път Боунс размаза кръвта директно по устните ми.

— Искаш ли това? — попита той, като държеше торбичката под устата ми.

Облизах кръвта от устните си.

— Не. — Гневно ръмжене.

Тримата мъже се спогледаха. После Боунс въздъхна.

— Добре тогава. Ще опитаме по друг начин.

Той погълна съдържанието на торбичката. Гледах хипнотизирана през цялото време как мускулите на гърлото му работят. Когато най-накрая се приближи, болката бе достигнала точка на кипене и по лицето ми се стичаха сълзи.

— Моля те. Гори, гори!

Боунс поднесе китката си към устата ми. По-късно разбрах колко свирепо я бях разкъсала, но в този момент, всичко, което знаех, бе

охлаждащото облекчение на болката. Този прекрасен вкус, който течеше надолу по гърлото ми. Как цялото ми тяло сякаш въздъхваше с блаженство, което усещах много близко до оргазъм.

— Знаеш, че това е нечувано — казваше Спейд. Гласът му звучеше от далече. Все още тръпнех в прелестен екстаз от изсмукването на последните няколко тънки струйки от китката на Боунс.

— За всичко си има първи път — отвърна Боунс. — Просто доказателство, че когато си мислиш, че знаеш всичко, не го знаеш. Чуй. Сърцето ѝ вече спря.

Това привлече вниманието ми. Е, това и пресъхването на китката му, което може би допринесе да забележа отново обкръжението си.

— Мислиш ли, че ще остане спряло?

Всички се спогледаха. Накрая, със свиване на рамене, Боунс взе друга торбичка е кръв от хладилника и ми отговори, преди да я изпие.

— Смятам, че ще разберем.

Малкото, подсилено мазе всъщност беше затвор. Без прозорци, само една врата, която беше заключена от външната страна. Двойно легло до отсрещната стена. Няколко книги, нови и стари. Химикалка и хартия. И, естествено, хладилник.

Беше пълен е торбички кръв и, за моя изненада, бутилки вода. Боунс ми обясни, че ще ми помогнат да ме поддържат хидратирана, докато метаболизмът ми, излязъл извън контрол, изгаря всички хранителни съставки, получени от кръвта, без да задържа от тях, за да предотврати да изглеждам, ами, суха. Трябваше да пия вода през първата седмица и нещо. После, казаха ми, ще трябва да пия по чаша на ден от каквата и да била течност. Джин е тоник оглавяваше списъка ми.

Въздухът беше наситен с мирис на кръв. Стаята ухаеше също така и на Спейд, Боунс, Менчерес и всички, които са били там преди нас. Опитвах се да разпозная всички различни ухания, но беше трудно, като се има предвид ограничената ми компетентност.

Още три пъти ме удари онзи непреодолим глад и изпаднах в безсъзнание, само за да се озова вкопчена в Боунс като развилняла се пиявица. Менчерес ме бе освободил от невидимия ми циментов костюм, след като Боунс оповести, че стига да се поддържа зареден е кръв, нямаше значение колко пъти го пресушавам. И след като се

побърквах напълно всеки път, когато нуждата ме завладееше, нямаше никаква причина някой друг да бъде сдъвкан. Също останах с ясното впечатление, че искаха необичайната ми диета да остане тайна.

— Изглежда дори не мога да го направя по нормалния начин — казах, като облизвах последните капки от китката му още веднъж. Малка част от мен се чудеше защо не се срамувах от поведението си. Безпомощното смучене на нечия вена беше връхната точка на зависимост, но не ми пукаше. Може би, защото все още се носех върху еуфорията, която ми носеше пълния стомах е кръвта на Боунс.

— Какво да направиш, любов? Да се превърнеш във вампир? Или да хапеш?

— И хапя грешно?

Боунс се засмя, отмятайки дивата купчина коса далеч от лицето ми.

— Хапеш точно по начина, по който хапе всеки нов вампир — прекалено силно и мръсно, но напълно нормално и не можеш да контролираш ненаситната си жажда. Никой досега не е превръщал полувампир. Може би, ако го бяха правили, щеше да се случи същото нещо и тогава просто щеше да ядеш това, което се предполага, че трябва да ядеш.

— Благодаря ти за това. — Яснотата си проправяше път сега, когато гладът ми беше укротен. — Бързо разбра какво да направиш.

— Да, ами, идва от практиката. Хайде, котенце, нека те изчистим.

Боунс отвори друга бутилка е вода и изля малко върху кърпа, после изтри брадичката и гърлото ми с нея. Оцвети се в червено, естествено, и той го направи още два пъти, преди да бъде удовлетворен. Нямаше огледала, така че не можех да проверя сама, пък и харесвах той да изпълнява тази задача по простата причина че ме докосваше. Ръцете му бяха толкова силни, но се отнасяше с мен е най-голяма нежност. Сякаш всичко по-грубо от милувка щеше да остави постоянна щета.

Друга миризма изпълни носа ми. Вдишах благоуханния аромат, учудена да разбера, че идва от мен.

Боунс също вдиша, очите му се изпълваха със зелено. Сега въздухът започна да се подправя с упоително съчетание от мускус, торена захар и подправки — уханието на Боунс, по-остро и по-силно.

— Можеш ли да помиришеш колко те желая?

Гласът му беше по-дълбок. Без онзи успокоителен оттенък, който беше използвал през последните няколко часа, докато се борех с неконтролируемия глад.

Поех си още един дълбок дъх, поглъщайки опияняващото съчетание на смесените ухания.

— Да.

Гласът ми беше също по-гърлен. Почти ниско мъркане, докато усещах кучешките зъби, които се бяха скрили, да растат отново. Друг глад премина през мен. Въпреки че не болеше, го чувствах толкова спешен, колкото и онзи преди него.

Седях на пода — как се озовах там, не ме питайте, стигнах до там е китката му в устата си, — когато страстта ме завладя. Накарах Боунс да легне върху малкото легло, обгръщайки с крака бедрата му.

— Чакай — каза той, като се протегна за нещо на пода.

Не исках. Вълна на чиста нужда ме направи сляпа за всичко друго. Разкъсах дрехите си и набързо свърших с панталоните му, когато извиках с безсилие към това, което открих, когато ръката ми го обгърна.

Боунс изсумтя развеселено:

— Казах ти да изчакаш, защото има причина. Пресуши ме, но не е притеснявай. Тук има много кръв.

Той извади още едно пакетче кръв от хладилника, който беше удобно близко до леглото, забелязах, и го изпи докато сваляше останалата част от дрехите си. Беше хубаво, че цялата тази течност потече към едно място, защото за няколкото секунди, колкото му отне да направи това, нуждата ми се беше превърнала в кипяща болка.

Боунс не си направи труда за предварителна игра. Той влезе в мен, веднага след като пресуши торбичката. Извиках и се преместих върху него. Думите започнаха да се изливат от устата ми. Какви бяха, нямах идея, но не можех да спра да говоря. Боунс седна, като хвана бедрата ми, смучеше гърдите ми, хапеше зърната ми и ме държеше, докато започваше да се движи по-бързо. Миризмата на страстта ни беше навсякъде около нас, еротично узряла и наситена. Чувствах се дрогирана от нея, но в същото време никога не се бях чувствала пожива. Сякаш целият ми живот преди това се беше случил докато съм сияла. Всеки сантиметър от кожата ми беше свръхчувствителен,

працяц от страст и брѣмчац е вѣтрешно електричество сега, което никога преди не бях притежавала. Нарастваше с всяко ново докосване, изстрелвайки ме към кулминацията на удоволствие, което накара обкрѣжаващата ни среда да изчезне. Нямах нищо друго, освен този момент и оргазма, ако подобна тривиална дума може да бѣде използвана за описание на това, което ме разкѣсваше и не се ограничаваше до слабините ми. То избуха навсякъде през мен.

— Да — изстена Боунс, движейки се по-бързо. — Толкова е хубаво, любов. Още малко, остани с мен, остани с мен...

Имах бегъл момент на учудване — *Кѣде си мисли, че ще отида?*, преди всичко да стане черно.

ГЛАВА 29.

— Готова ли си за това?

Кимнах.

— Направи го.

Боунс срязва дълга линия нагоре по ръката си, отваряйки вените си. Тази великолепна червена течност веднага изпълни ръбовете ѝ. Устата ми се напълни със слюнка.

После Боунс размаза кръвта по пръстите си и ги поднесе на сантиметри от устните ми. Преглътнах трудно, борейки се е желанието да я сграбча и да засмуча пръстите му... а после и ръката му.

След това Боунс притисна тези окървавени пръсти към устата ми, дразнейки ме е невероятната им сладост. Потреперих, но не ги облизах или ухапах. *Можеш да го направиш, Кат. Не се поддавай.*

Боунс ми подаде кърпичка.

— Изплюй я, котенце.

Направих го, изхвърляйки тези капки, които караха устата ми физически да боли от нуждата. Ако все още можеше, щеше да ми тече кървава пот до тогава.

— Отново.

Боунс повтори това мъчение още пет пъти, плюех това, което тялото ми крещеше да задържа, докато най-накрая Боунс ми се усмихна.

— Направи го, любов.

— Браво, Кат — каза Спейд.

— Заслужава повече от bravo. — Боунс ме целуна по челото. — Да започнеш да контролираш жаждата за три дни е изключително.

— Колко е часът?

— Около 12:30 — отвърна Спейд.

По-малко от шест часа до изгрев-слънце. Това беше другият страничен ефект от трансформацията. Когато слънцето изгрееше, заспивах от умора. И не само ставах сънлива, както беше нормално през целия ми живот, а изпадах в безсъзнание. В известен смисъл това

ме тревожеше повече от пристъпите ми на глад. Ако се случеше да бъда в битка по време на изгрев, щях да се изпека.

Тренирах да оставам в съзнание, когато изгрееше слънцето. До сега можех да държа очите си отворени няколко минути, докато тялото ми правеше чудесно впечатление на увиснал парцал. Щеше да изчезне след време, но се тревожех след колко време. Точно сега дори не можех да се движа до обяд.

— Искам да изляза — казах. — Да шофирам до някъде, да се вирам във всяка улица, която мина, да гледам пътни карти, докато не ослепея и да получа упътване от всеки в радиус от двадесет метра. О, но първо ще си взема вана. През този малък душ в мазето тече само студена вода.

Менчерес влезе в стаята. В момента, в който видях лицето му, знаех, че нещо ужасно се е объркало.

— Грегор е, нали? — казах, преди дори да проговори. — Какво е направил?

Менчерес постави ръцете си на раменете ми.

— Кат, майка ти е изчезнала.

— Не!

Избухна от мен, заедно е внезапен изблик на сълзи. Ръката на Боунс се затегна около кръста ми.

— Как? Сметището ли е нападнато? — попита той.

Менчерес поклати глава.

— Родни каза, че е изчезнала от стаята си. Пижамата ѝ е била все още в леглото ѝ.

Беше я отвлякъл в съня ѝ. О, Господи, Грегор беше издърпал майка ми направо от сънищата ѝ, за да я отвлече.

— Той каза, че ще ме накара да страдам — прошепнах, чувайки отново ръмженето на Грегор от последния ми сън с него. — Не смятах, че ще тръгне след майка ми. Как би могъл, ако никога не е пил от нея?

Гласът ми заглъхна. Може би Грегор го бе направил. Предположих, че той просто е използвал силата на погледа си да въздейства на майка ми, за да ми каже, че той е стар приятел в нощта, когато го срещнах. Но очевидно, също така беше взел от кръвта ѝ.

— Трябва да говоря с Грегор — казах веднага. — Някой трябва да знае как да се свържа с него.

Менчерес отпусна ръце от раменете ми.

— Знаеш, че той иска това. Ще иска да направите размяна, теб срещу нея.

— Тогава ще го направя — казах.

Хватката на Боунс около мен стана като стомана.

— Не няма.

— Какво очакваш да направя? Да свия рамене и просто да се надявам Грегор да не я убие? Знам, че не я харесваш, Боунс, но тя ми е майка. Не мога да изоставя!

— Той със сигурност няма да я убие, котенце — отвърна Боунс, гласът му беше твърд. — Тя е единственото предимство, което има над теб сега, когато си вампир и повече не може да те отвлича в съня ти.

Страх, гняв и безсилие кипнаха в мен, за да се формират суров аромат, като горяща пластмаса.

Може да отидеш при Грегор, но тогава Боунс може да нападне веднага, след като разберат къде е той. Не, Грегор ще го очаква и ще подготви капан. Ако Боунс вземе достатъчно хора, че да се измъкне от капана, Грегор ще разбере, че се опитваш да го изиграеш и вероятно ще я убие напук.

— Менчерес! — възкликнах, сграбчвайки ризата му. — Може да дойдеш с мен. Затвори Грегор веднъж, можеш да го направиш отново! Или още по-добре, ще го убием.

Той поклати глава.

— Затворих го преди тайно, за да избегна война между неговите съюзници и моите. Ако сега Грегор изчезне, всички ще знаят, че или аз, или Боунс имаме пръст в това. Съюзниците му със сигурност ще ни нападнат за отмъщение.

Замислих се за друга алтернатива.

— Можеш да задържиш Грегор и хората му в менгеме само с ума си — виждала съм да го правиш. Тогава ще взема майка си и ще избягаме.

Малко от дългата му черна коса се разпиля по рамото му от силния начин, по който го дръпнах, но погледа му беше унил и тъжен.

— Не мога да направя това, Кат.

— Защо? — извиках.

— Защото Грегор има права над майка ти според нашите закони — тихо каза Менчерес. — Да го нападна, защото е взел един от

собствените си хора, ще изправи срещу нас не само съюзниците на Грегор.

— Той няма никакви права над майка ми — озъбих се. Тогава през мен пробяга нещо студено, което нямаше нищо общо е новата ми телесна температура.

Да, имаше. Според вампирския закон бях съпруга на Грегор, което означаваше, че всеки, който принадлежеше на мен, беше също и негов. И отгоре на всичко, той беше ухапал майка ми, правейки я негова собственост според вампирските закони, ако пожелаеше да предяви правата си.

О, Господи. Никой вампир нямаше да наруши законите си, за да ми помогне да върна майка си, нито дори Влад.

— Ако законите са толкова стриктни, защо не бях насилена да се върна при Грегор? — попитах горчиво. — Защо съм свободна, а тя не е?

— Първо, не си признала публично, че си негова съпруга. И въпреки това, някои вампири вярват, че Грегор е задължен да те накара да се върнеш при него, котенце. Но повечето смятат, че не е тяхна работа, че си избрала някой друг. И все пак, нападение над него, за да върнеш майка си, ще го направи тяхна работа. Знаеш, че тя е смятана за негова собственост по един или друг начин, така че кражбата на негова собственост отваря възможност в представите на хората, че Менчерес и аз може също да опитаме да откраднем някой от техните хора без причина.

— Без причина? — Тонът ми беше смъртоносен.

Боунс ме погледна.

— Причина в техните очи, не в нашите.

— Не мога просто да я оставя при Грегор, законно или не — заявих.

Той ме завъртя, докато не заставахме лице в лице.

— Котенце, нито пък аз, но трябва да изчакаме. Щом Грегор умре, майка ти ще бъде свободна. Той очаква да изтичаш при него с цялата си прибързаност. Няма да бъде подготвен, ако действаш непредпазливо. Ще ми се довериш ли и да изчакаш докато настъпи точното време?

Прехапах устна. Кръвта, която изпълни устата ми, ми напомни, че кучешките ми зъби бяха навън. Освен всичко останало, през мен

премина вълна от глад. Как можех просто да чакам и да се надявам, че Грегор няма да стане нетърпелив и да започне да ми праща части от майка ми като мотивация да се върна при него? И все пак, как можех да се втурна в боя без план или подкрепление? Проклети торпеда, пълна скорост напред, стратегията не беше на моя страна напоследък.

Боунс докосна бузата ми.

— Ще го намеря. И ще го убия. Довери ми се.

Преглътнах, чувствайки сълза да се спуска по лицето ми и знаейки, че е оцветена в розово.

— Добре.

Боунс ме целуна бързо, но нежно. После се обърна към Менчерес.

— Ще обявим промяната ѝ. Официално събиране е най-добре, така че представянето ѝ във вампирското общество да бъде направено с цялостен мир, за да избегнем опасността от нападение.

— Съгласен съм — каза Менчерес. — Веднага ще го подготвя.

— Искаш да направим купон? — попитах, несигурна дали съм ги чула правилно. — Това е твоя голям план?

— Все още има гули, които те смятат за заплаха за техния вид — отвърна Боунс. — Един определен, Аполон, вдигна повечето шум около теб. Като покажем на него и на другите, че си вампир, ще се отървем от проблема. Също ще спечелим благоразположението на другите вампири в обществото, от което ще се нуждаем след ужасната и злочеста смърт на Грегор.

Студено и практично. Това бяха силните страни на Боунс. Ако исках майка си обратно жива, най-добре да станеха и мои.

— Добра идея. — Усмивката ми беше горчива. — Ако те слушах по-често, майка ми най-вероятно нямаше да е в тази каша.

Боунс хвана брадичката ми.

— Да не си посмяла да се виниш. Количеството хора, които си защитила в краткия си живот, не е нищо по-малко от забележително. Твърде много изискваш от себе си. Не всички отговори трябва да идват от теб, котенце. Вече не си сама.

През целия ми живот, освен двете години, в които Боунс беше част от живота ми, се чувствах самотна. Нищо чудно, че беше толкова трудно да махна тази нагласа.

— Добре, ще направим моето немъртво тържествено парти. Дори ще смуча от човешка вена публично, ако ще помогне, тъй като предполагам, че ще продължим да пазим хранителните ми навици в тайна.

Боунс сви рамене.

— Не виждам причина да съобщаваме на всички нещо толкова незначително, така че да, ще запазим това в тайна. Но няма нужда да правиш нещо така драматично. Очевидно вече си напълно вампир. Това е всичко, което трябва да видят.

— Къде ще бъде това дебютантско парти?

— Тук. Останахме в тази къща достатъчно дълго. Ще направим събирането тук, след това ще заминем някъде другаде. И след това, скоро, ще намерим начин да спасим майка ти.

Нямах търпение за това. Точно сега, да премина през пазачите на Грегор звучеше много по-задоволително от всичко, което можех да си представя.

Но какво щеше да стане ако не можех да премина през пазачите му? Сега можеше да бъда слаба колкото всеки нов вампир. През последните няколко дни нямаше време да изпробвам физическата си сила. Само психическата сила на духа си, докато превъзмогнах лудостта на глада.

— Боунс. Трябва да се бием.

За огромно мое облекчение открих, че силата ми не е намалела до тази на обикновен новороден вампир. Всъщност Боунс беше зашеметен в първия ни двубой, когато взех предимството на съдържаното му нападение и го победих. Той зяпна от изненада към ножа в гърдите му — стомана, не сребро — после отметна глава и се засмя, преди да ме нападне без задръжки, което ме остави, чувствайки се сякаш бях паднала от скала, а след това прегазена от влак.

Периодът ми на възстановяване сега беше бърз като светкавица в сравнение с това какъв бе, когато бях хибрид, но имаше цена, която трябваше да платя за тези подобрения. Чувствах всичко по-силно. Това беше чудесно що се отнасяше до занимания в спалнята, но не и що се отнасяше до боя. Счупената кост и раната от нож може и да заздравяваха за секунди, но тези секунди боляха с вцепеняваща ума сила. Боунс обясни, че това беше, защото тялото ми вече не можеше да изпадне в шок. Не, просто направо преминаваше от изгаряща болка

към напълно заздравяване, предполагайки, че ще бъде достатъчно бърза да не получа нови наранявания преди старите да са се изчистили.

Другото нещо, което открих, беше колко различно чувствах порязването със сребърен нож в сравнение с друг метал. Никога преди не бях осъзнавала колко силна е вампирската омраза към среброто, нито колко много това, че бях получовек ме беше защитило от нея. Когато бях наранена от сребро, чувствах цялата експлозивна болка от изпадащите ми в шок нерви, плюс допълнителна изгаряща агония, която караше да усещам наранената ми от метала рана като блаженство в сравнение с това.

Трябваше да се науча да контролирам инстинктивните си реакции към новите, усиленни нива на болка. Точно сега те ме объркваха и ми костваха време. Време, което не можех да си позволя, в задаващата се битка за връщането на майка ми.

Минаха четири дни без вест за майка ми. Прекарах ги в непрекъснатата работа... когато не бях обездвижена от силата на зората над мен. Открих, че колкото повече кръв пиех от Боунс, толкова повече можех да се насиля да стоя будна, когато слънцето пълзеше по хоризонта. Стигнах до там да съм будна час след зазоряване. Разбира се, този час се състоеше в състояние близо до парализа, но беше напредък, въпреки че нямаше с какво да сравнявам този напредък.

Не бях единственият познат на света хибрид, но явно бях единственият, който е бил превърнат във вампир. Никой не знаеше колко дълго ще ми се отразява типичната слабост на младия вампир към зората. Можех да правя цигански колелета по изгрев-слънце след седмица... или можеше да ми отнеме година.

Петата нощ беше дебютантското ми тържество. Не бях в настроение да стоя там, да се усмихвам и да поздравявам куп хора, които може би са викали за главата ми скоро, но това щях да правя. Ако щеше да предотврати повече напрежение между вампири и гули, както и да вдигне шансовете ми за връщане на майка ми, щях да го правя и гола, ако се наложеше. След като това беше официално немъртво събиране, щеше да има храна — всякакъв вид — напитки,

танци и веселие, докато тези с власт обмисляха дали да изколят половината хора около тях.

С други думи, като гимназиален бал.

Тъкмо бях приключила със сушенето на косата си, когато чух входната врата на долния етаж да се затръшва, след това бързи крачки по стълбите. Боунс се беше върнал. Беше излязъл да ми вземе рокля, тъй като, по каквато и да е причина, не смяташе, че има нещо в къщата, което да е достатъчно добро. Той мина през вратата с калъф за дрехи в ръка.

— Точно навреме — казах. — Тъкмо щях да накъдря косата си. И така, нека видим роклята.

Боунс разкопча калъфа, за да разкрие дълга черна рокля, с тънки презрамки, стесняваща се към неподчертана талия, но със закрепени кристали в тъканта около корсажа. От кройката можех да кажа, че тези камъчета щяха да очертават гърдите ми и дори в слабо осветената стая, те блестяха и излъчваха заслепяващи цветове.

— Красива е — казах, после се усмигнах криво. — Макар че не мога да нося сутиен с нея. Сигурна съм, че е било неволно от твоя страна.

Той се ухили.

— Естествено.

Наистина беше красива рокля. Семпла, готическа и все пак блестяща. Много подходяща за вампирско дебютантско тържество.

— Чудесно ще отива на кучешките ми зъби — казах, като се опитвах с несериозност да прикрия нервността си. И въпреки това, можех да я подуша върху себе си. Беше ужасно сладка, като презряла праскова. Само ако имаше начин вместо това да прикрия напрежението си с тоалетна вода от месингови топки.

Боунс целуна голото ми рамо, което беше лесно, тъй като все още бях само по хавлия.

— Всичко ще бъде наред, котенце.

Усмигнах се, като игнорирах присвиването на корема ми, който не се съгласи.

— Разбира се, че ще бъде.

Последния път, когато стоях до врата за прием на гостите, беше на погребението на Ранди. И този път беше почти толкова весело. Първо, разговорът ми с Боунс бе сведен почти до думите му Това са еди-кой си и еди-кой си. Еди-кой си и еди-кой си, мога ли да ви представя Кат, най-новия член на рода ми и аз стисках ръце с някой, който също толкова бързо би ме изпекъл върху горещи въглени.

Родни беше тук, с толкова мрачно лице, колкото се чувствах и аз. Той винеше себе си за това, че не е събудил майка ми, когато Грегор я е преследвал в съня ѝ. Опитах се да кажа на Родни, че изобщо не е имало начин да е знаел какво се случва, но уверенията ми потъваха в глухите му уши.

Фабиан се носеше наоколо като прозрачен капитан, който докладваше когато свършеха питиетата или ордьоврите. Спейд и Иън отдадоха официалното си уважение. Около тридесет представяния по-късно, Анет беше следващата. Носеше рокля без презрамки, която изглеждаше сякаш се изливаше върху чувствената ѝ фигура. Дълги черни ръкавици прибавяха стилна нотка към сексапила на роклята. До нея се чувствах като Керъл Топ.

Тя обвини ръцете си около мен. Дръпнах се назад и замръзнах. Анет ме стисна веднъж и прошепна:

— Взе правилното решение — после ме пусна с усмивка. — Изглеждаш прекрасно, Кат. Изглежда наистина смъртта ти отива.

Не очаквах подобен топъл поздрав от нея.

— Благодаря — успях да кажа. — Чух, че този сезон е на мода.

Тя се засмя, в хихикането ѝ имаше греховни нотки.

— Да се осмеля ли да се надявам, че изключителната ти хетеросексуалност е погребана заедно с пулса ти?

Ето това беше Анет, която познавах. Ненаситна акула, дегизирана като красива жена.

— Това не се е променило — казах ѝ сухо. — Въпреки това е мило от твоя страна да попиташ.

Очите ѝ заискриха.

— Не рискуваш, не печелиш, както казват. О, добре, трябва да тръгвам. Ужасно много хора са дошли да те видят как не дишаш, все пак.

Видях познат силует да се промъква близо до входната врата. Тъмна права коса е ясно изразена V-образна форма към челото

обрамчваше ъгловато лице, докато медно зелените очи срещнаха моите.

— Влад!

Напрежението от последния час така ми тежеше, карайки ме толкова много да се зарадвам, че виждам някого, на когото вярвах, че напуснах мястото си, за да го поздравя. Той мирише на канела и пушек, помислих си, когато го прегърнах. Колко интересна комбинация от аромати. Тогава разбрах, че стаята е затихнала. Когато се огледах наоколо, всички бяха спрели със заниманията си и ни зяпаха... а погледът, който ми хвърли Боунс, можеше да има ледено суха пара.

— Котенце — каза той. — Би ли се върнала... веднага.

О-о. Предполагам бях направила гаф като поздравих приятел извън приетия ред.

— Трябва да го направя — промърморих на Влад. — Благодаря ти, че дойде.

— Разбира се. — Усмивката му се промени от искрена към обичайната му язвителна извивка. — Върви да поздравяш феновете си.

Феновете ми, как ли пък не. Никога досега през живота си не се бях чувствала по-съдена или анализирана, колкото тази вечер. Да забравим за липсата на пулс или дишане; ако някой отвореше широко устата ми и настоеше да види кучешките ми зъби, нямаше да бъда учудена.

— Толкова съжалявам — казах на Боунс. Изненада ме това, че той бе така скован, а гневът се носеше от него сякаш беше залян е керосин.

— Би трябвало — каза той, а ледът бе по-топъл от гласа му. — Нека те представя на Малкълм Ънтар. Познаваш го е името Аполон.

Почти издърпах обратно ръката си от вялата хватка на мъжа, към който едва бях погледнала. Това ли беше гултът, който разпространяваше повечето слухове за мен?

Малкълм Ънтар, или Аполон, както се наричаше, беше с моята височина, ако бях боса. Имаше черна коса, която всеки можеше да види, че беше боядисана, и дори имаше един дълъг кичур увит около главата му по онзи начин, с който някои мъже се опитваха да заблудят останалите, че не са плешиви. Устоях на внезапен силен импулс да дръпна този кичур и да изкрещя ку-ку! към голото му теме отдолу. И

все пак, тъй като току-що го бях оставила да стои там, след като бях хукнала да поздравя Влад, помислих, че това може би щеше да е прекалено.

Но някой неща не могат да се сдържат.

— Как сте? — попитах, давайки му много здраво ръкостискане.

Аполон ме пусна, сякаш да ме докосва беше отблъскващо. Имаше матови сини очи и тези гладки бебешки бузи изглеждаха странно е личността му. Някак си си помислих, че той трябва да е покрит е брадавици, защото ми напомняше на зла, тумбеста жаба.

— Ти си такава, каквато очаквах да бъдеш — каза той е презрително извиване на устните си. Изправих се до пълната си височина. С токчета бях с пет сантиметра по-висока от него. Никаквец като Аполон би мразил да бъде гледан отгоре от жена.

— Нека върна комплимента.

— Котенце — провлече Боунс.

Вярно, тази работа трябваше да е без хвърляне на камъни.

— Радвам се да се запознаем, Аполон, и се увери, че ще ми запазиш танц. Убедена съм, че си обул танцувалните си обувки.

Влад не направи опит да скрие смеха си. Менчерес ми хвърли един от онези погледи тип *не си благоразумна*, а Боунс ме гледаше сякаш искаше да ме удуши. Е, много жалко. Аполон се беше опитал да подстрекава хора да убият мен и други вампири, всичко основано на лъжи и параноя. Проклета да бъде, ако целуна задника му и кажа, че има вкус на бонбони.

Аполон мина покрай мен вонящ на гняв — ставах все по-добра в тази работа е миризмите — а аз сложих друга фалшива усмивка на лицето си, докато поздравявах следващия съмнителен доброжелател.

ГЛАВА 30

Едва след като стиснах и последната ръка, Боунс се обърна към мен и проговори през стиснати зъби.

— Защо покани Цепеш?

Погледнах към Влад, който беше в отсрещната страна на стаята и говореше с вампир на име Линкълн. Доколкото знаех, не беше същият мъж, който бе освободил робите, но все пак беше ужасно висок.

— Не съм.

Боунс се вгледа в мен все едно претегляше дали казвах истината.

— Попитай го сам, щом не ми вярваш — казах раздражено. — Не че имам нещо против Влад да е тук, но не ми беше хрумвало да го поканя, след като той не е от хората, които искат главата ми.

— Говори по-тихо — изсъска Боунс, като ме дръпна не особено нежно към ниша близо до входната врата.

Не знаех защо е толкова ядосан. Толкова важно ли беше, че бях напуснала мястото си, за да кажа здравей на Влад? Проклети вампири и техните изкривени правила.

Въпреки че трябваше да премисля това твърдение, защото, като пълен вампир, сега обиждах и себе си.

— Какъв ти е проблемът? — попитах с тих глас.

Боунс ме погледна сякаш ми бяха пораснали две глави.

— Моят проблем, любима, е, че ме остави, за да поздравиш бившият ти любовник, сякаш много ти липсва.

Сега беше мой ред да зяпам Боунс, сякаш се бе превърнал в извънземно.

— Бившият ми любовник? Да не си полудял?

Не можех да повярвам и от това, гласът ми вече не беше толкова тих, колкото беше преди. Пръстите на Боунс се стегнаха около ръката ми.

— Искаш всички да научат ли? Само го кажи тогава.

Насилих се да се успокоя, защото иначе щяха да започна да крещя.

— Защо си мислиш, че съм правила секс е Влад? — успях да попитам шепнешком.

Боунс вдигна вежда.

— Чарлз ми каза как ти е звъннал, докато си била в леглото е Цепеш.

О, Господи, точно така. Позвъняването на Спейд онази сутрин, когато Влад остана да спи в моята стая. След всичко, което се случи, бях забравила как би изглеждало това.

— Нали знаеш как ми каза, че е трябвало да те питам какво е станало в Ню Орлиънс, вместо да предполагам от това как изглежда? Е, твой ред е, Боунс. Ако ме беше попитал, щях да ти кажа, че никога не съм правила секс е Влад. Никога дори не съм го целувала. Спахме заедно, защото и двамата бяхме самотни и се нуждаехме от приятел. Нищо повече.

От вида на лицето му стана ясно, че Боунс се бореше с информацията. Тропнах с крак. *Щом мога да ти вярвам, че си свалял момиче след момиче с Канел и само си пил от тях докато заспят, тогава по-добре сега да ми повярваш за Влад*, помислих си е блясък в очите.

— Добре — каза най-накрая. — Вярвам ти и трябваше да попитам.

— Не мога да повярвам, че си помислил, че съм спала е Влад и си решил да не повдигаш въпроса.

— О, щях да го спомена, но не и преди да се разреши ситуацията е майка ти. — Гласът му беше груб. — Помислих, че си го направила, защото вярваше, че съм те напуснал и аз самият спя с много жени. Разбрах как би могло да се случи, но със сигурност нямаше да позволя да продължи.

Ето каква бе другата причина Боунс да предизвика Влад на двубой в нощта, когато ме взе от къщата на Цепеш. Той не просто искаше да съм далеч от Влад заради притеснението, че Влад може да ме пожертва в името на хората си, ако ни нападнеха гули.

— Дойде да ме вземеш, въпреки че мислеше, че ти изневерявам?

Боунс обхвана лицето ми е ръце.

— Ти ме измъкна от Ню Орлиънс, въпреки че вярваше, че съм те напуснал и съм те унижил е други жени. Това правят вампирите,

котенце. Винаги идваме за това, което ни принадлежи, без значение какви са обстоятелствата.

Тъкмо си мислех, че никога не съм била по-щастлива да бъда вампир, когато смразяващ глас разцепи въздуха:

— Махни си ръцете от съпругата ми.

Цялото ми тяло се скова, докато се обръщах с неверие. Отворената врата зад мен ми даде ясна видимост към Грегор, който вървеше към нас.

Боунс застана между мен и приближаващия се вампир. По-скоро усетих, отколкото видях, Менчерес да идва бавно към нас.

— Не си добре дошъл тук, Похитителю на сънища — каза Менчерес е плашеща учтивост.

— Менчерес. — Грегор изви устните си в студена усмивка. — Помисли, че си спечелил, когато изтри паметта ѝ и ме затвори през всичките тези години, но се провали. Всички вече знаят, че е Катрин сме свързани и нашите закони гласят, че на всички официални събирания, на които присъства единият от съпрузите, на другия не може да бъде отказан достъп.

Грегор беше прав. Всъщност защо не бях помислила за това? Защо няколкостотингодишният вампир до мен не беше помислил за това? По дяволите, къде беше едно от прочутите видения на Менчерес, когато наистина можеше да бъде полезно?

— Никога не са ме наричали е по-унизителна обида, от това да съм твоя жена — казах. — Къде е майка ми, Грегор?

Влад също се приближи. Между него и Менчерес, ако Грегор посмееше да нападне, щеше да бъде парализиран, после дълбоко изпържен до хрупкаво.

Това можеше да се окаже чудесно парти все пак.

— Острият ти език само ще ти осигури повече наказание — отвърна Грегор, когато влезе в къщата.

Неочаквано, Боунс се усмихна, прокарайки дланта си надолу по ръката ми в бавна милувка.

— Не се интересуващ от езика ѝ, нали? Колко странно. Смятам, че това е една от любимите ми части.

Грегор гневно тръгна към нас... а после спря. Погледна предпазливо Менчерес и Боунс. После шумно се засмя.

— Не — каза той. — Няма да нанесе първия удар, заради това примирие. С теб ще имаме нашият ден, куче, но няма да е днес. Всъщност дойдох, защото имам подарък за Катрин.

Родни изблъска хората от пътя си, като гледаше Грегор е почти толкова омраза колкото аз. Грегор нямаше нищо против. Усмихна се, докато поглеждаше зад гърба си към жената, която си проправяше път към къщата. Беше облечена в червена рокля и бяло кожено палто. Държеше каишка в ръката си, а друг вампир пълзеше зад нея в края ѝ.

— Ти си мъртва — казах е неверие.

Жената с кестенявата коса се засмя.

— Да, Катрин! Трябва да знаеш, след като ти ме уби. Но направи грешка. Даде ми вампирска кръв точно преди да ме убиеш, а след това ме прати при Грегор е главата ми. Благодаря ти за това. Иначе нямаше да може да ме направи гул.

Канел се хилеше през цялото време, докато го казваше. Междувременно ми се искаше да се зашлевя. Разбира се. Канел бе погълнала малко от кръвта на Иън точно преди да я намушкам в сърцето. Грегор бе знаел това, бе го отмъкнал от сънищата ми по същия начин, по който бе научил безброй много детайли. Канел искаше да е вампир, но както се оказа, вместо това ѝ бях помогнала да стане гул.

Канел ритна вампира близо до краката ѝ. Погледнах надолу, видях дълга тъмна коса, която криеше лицето на жената... и кръвта ми замръзна.

— Не — прошепнах.

Главата на вампира се вдигна, косата ѝ падна отстрани на лицето ѝ — и аз се втурнах напред.

— Мамо!

Боунс ме дръпна назад. Борех се, отчаяна да стигна до нея и ужасена от искрящото зелено обкръжило предишните ѝ сини очи.

— Катрин. — Гласът ѝ се изви, така различен от нормалния, рязък тон. — Моля те. Убий ме.

— Боунс, пусни ме!

Вместо това той безмилостно стегна хватката си и ме задърпа назад. До мен Спейд бе хванал Родни в подобна хватка, докато гулт сипеше ругатни към Грегор. Менчерес закрачи напред и посочи с пръст на сантиметър от гърдите на Грегор.

— Какво значи всичко това?

Грегор отметна глава назад и се засмя.

— Това е подаръкът ми за съпругата ми. Виждаш ли колко съм милостив? Сега Катрин може да има майка си завинаги до себе си... разбира се, след като вярната ми Канел вече не се нуждае от слуга.

Канел се усмихна и стовари ритник върху лицето на майка ми. Тя падна.

— Ще те убия за това, Грегор!

Започнах да чувам бумтене в ушите си. Първоначално си мислех, че са просто ударите на юмруците ми в Боунс, който използваше цялата си сила, за да ме държи. Но после осъзнах, че шумът не идваше от това. Идваше от вътрешността ми.

Канел се ококори. Чу се шокирано мърморене. Хората наоколо започнаха да ме зяпат. Аполон си проправи път през тълпата и се вгледа в мен.

— Сърцето ѝ бие. Каква измама е това?

Не знам кой нанесе първия удар, но изведнъж всички започнаха да се карат. Аполон и гулите се нахвърлиха с крясъци срещу мен.

— Изведи я далеч от тук — извика Боунс и ме предаде на Влад, преди да скочи в мелето. Влад ме държеше в хватка като менгеме и заотстъпва назад. Менчерес започна да изхвърля силата си като мрежа в опит да спре насието, но имаше прекалено много силни немъртви хора, за да ги парализира всички. Във въздуха хвърчаха викове, после хора, когато нещата станаха повече физически, и най-накрая имаше огън, когато Влад реши да направи изход.

Около нас се появи стена от пламъци, която ни пазеше, когато силата му се надигаше напред, докато ме стискаше здраво. В следващия момент таванът избухна над главите ни. После следващият и следващият, докато над нас нямаше нищо, освен нощното небе.

— По дяволите, няма да ги оставя! — извиках, когато той скочи през разрушения покрив.

— Това е единственият начин — измърмори Влад, като ме стисна толкова силно, че щях да повърна, ако все още можех.

Бум. Бум. Бум. Сърцето ми продължаваше да тупти в гърдите ми. Това ме замая, усещането бе така невероятно непознато само след седмица. Вихрушка от образи ме измъчваше, докато разстоянието ни от къщата се увеличаваше. Мама. О, Господи, мама. Превърната във

вамфир. Да бъде влачена и пребивана, докато е на каишка. Боунс се впусна в битката. Грегор му се изсмя.

— Менчерес ще оправи нещата — каза Влад. Трябваше да крещи, за да го чуя над вятъра, докато скоростта ни се увеличаваше. Дори оставяхме огнена диря като комета. — Но не и ако си там, с гнева си срещу Грегор и със смущаващото ти сърцебиене. Ако останеш, това няма да приключи, докато половината от хората не са мъртви.

Исках да се отскубна от ръцете му и да се върна в къщата, но горчивата истина беше, че Влад бе прав. За пореден път всички, за които ме бе грижа, щяха да бъдат по-добре ако ме нямаше.

Когато отворих очи, ми отне няколко секунди, за да се съвзема. Първото нещо, което разбрах, бе, че бях на задната седалка на кола. Второто, че изглежда не се движеше. И трето, устата ми свирепо беше стиснала нечие гърло и от вкуса знаех, че не беше Боунс.

Дръпнах се назад, за да разбера, че тъкмо бях разкъсала врата на Влад. Ризата му беше разкъсана и го бях притиснала към вратата на колата.

Той се изправи.

— Какво беше това? — попита той спокойно.

Проклех се, че бях забравила да му кажа за много важен детайл отнасящ се до храненето ми, въпреки че това бе последното нещо в ума ми. След въздушното ни бягство от онова, което по-рано беше тържество, Влад отвлече първия човек, когото видя, хипнотизира го със зелените си очи и отидохме до железопътната гара. Там се качихме на следващия влак, който беше на разположение. Веднъж щом се качихме, настоях да се обадя на Боунс, който не отговори. Нито Спейд или Менчерес.

Влад разсея загрижеността ми като каза, че те вероятно са прекалено заети, за да вдигнат телефоните си. По-нататъшните ми опити да се свържа с тях бяха прекъснати, когато слънцето изгря час по-късно и аз изгубих съзнание в стола си. Това бе последното, което помнех.

— Чу ли се е Боунс?

— Говорих с него преди няколко часа. Трябва да дойде скоро.

Обмислих това, а сърцебиенето ми, което бе предизвикало мелето, сега беше затихнало. Колко иронично, че направихме дебютантското тържество, за да се опитаме да успокоим всякакви гулски притеснения. Сега въздействието на предишната вечер можеше да даде повече гориво на Аполон за параноичния му огън. Можех само да се надявам, че Менчерес и Боунс бяха успели да успокоят нещата и ги бяха убедили, че това да бъде странен вампир бе по-малка заплаха за гулите, отколкото да бъде хибрид.

Влад събра разкъсаните краища на яката си и привлече вниманието ми към обяснение за по-ранните ми действия.

— Нещо странно се случи, след като се промених. Тръгнах право към първия вампир близо до мен, вместо да пия човешка кръв. Поради някаква причина, вампирската кръв е това, за което, ъх, копнея... и сега вече знаеш, че понякога сърцето ми все още бие.

Влад изглеждаше толкова изумен, колкото никога не го бях виждала.

— Удивително — промърмори.

Дори когато го каза, не успя да се сдържа и облизах устните си. Кръвта на Влад имаше различен вкус, естествено, но беше също толкова вкусна.

Влад ме наблюдаваше и затова спрях. Въпреки че не осъзнавах, когато го бях направила, се почувствах виновна, че е дъвках приятеля си.

— Съжалявам — промърморих.

Устните му се извиха.

— Никой не може да каже, че си предвидима, Кат.

Ще ми се да бях. Първо, бях изрод като хибрид, сега бях дори по-голям като вампир.

А сега майка ми също беше вампир. Майка ми, която мразеше вампири откакто бе научила за тях. Майка ми, която ме умоляваше да я убия предишната вечер.

— Може би искаш да преосмислиш приятелството си с мен, Влад, защото ще върна майка си, дори ако трябва да наруша всеки вампирски закон, за да го направя.

Медно зеленият поглед на Влад беше непоколебим.

— Не очаквам друго от теб.

Не отговорих на това, просто погледнах през прозореца. Слънцето беше на половината си път в небето. Трябва да бе около обяд. Бях в безсъзнание от часове. Настрани от всички вампирски закони, истинският въпрос беше как щях да спазя обещанието си да спася майка си, като се има предвид, че зората отмъкваше всичката ми сила. Да не споменавам, че не знаех къде, по дяволите, Грегор криеше майка ми. Тя можеше да е навсякъде в момента.

— Кат. — Погледнах, за да открия, че Влад все още е загледан в мен. — Не мога да ти помогна, знаеш това.

Малка, тъжна усмивка изви устните ми.

— Да, знам. — Разбирах, но, о, щях да се радвам Влад да ми бъде подкрепление.

— Най-голямата слабост на Грегор е гордостта му — заяви Влад. — Използвай я срещу него. Ще се хване всеки път.

Усетих Боунс минути преди да чуя колата му. След като ме промени, бях настроена към него по начин, който отричаше логиката. Дори сега можех да усетя нетърпението му като шкурка, която стържеше подсъзнанието ми.

Вече бях въвн от колата, когато черния Мерцедес спря до Влад. Боунс излезе, придърпвайки ме към себе си, преди да успея да проговоря. Целувката му беше груба и би накарала дъха ми да секне, ако все още имах такъв. После ме пусна обратно, проследявайки устата ми докато очите му станаха зелени.

Знаех, че може да усети кръвта на Влад по мен. Част от мен искаше да се извиня, докато друга спореше, че от всички хора само Боунс би разбрал.

— Боунс — започнах.

— Не се тревожи за това — каза той, като изтри устата ми отново. — Да тръгваме. Цепеш. — Боунс кимна кратко към Влад. — До следващия път.

Влад се облегна на колата си с обичайната си уморена полуусмивка.

— Някак си мисля, че това може би ще е по-скоро, отколкото предполагаш.

ГЛАВА 31.

Бях изненадана да чуя, че само трима души са били убити миналата нощ. Понеже това беше официално събиране под пълно примирие, повечето гости бяха невъоръжени. Тримата убити са били хора, които не биха могли да оцелеят в невъоръжена битка на немъртви от типа всеки срещу всеки, както вампирите и гулите биха могли. Що се отнася до последиците от разрушаването на пълното примирие, никой не знаеше — или нямаше да каже — кой е започнал насилието. Менчерес и Боунс гледаха да успокоят хората достатъчно, за да напуснат без войните да бъдат обявени. Грегор си бе тръгнал с майка ми и Канел под негово ръководство. Що се отнася до това, как Аполон и неговите гули щяха да се справят с безпрецедентното ми вампирско сърцебиене... времето щеше да покаже.

Бях по-малко притеснена за това, отколкото за измислянето на плана за спасяване на майка ми. Премислях идеи през целия път и влакът влезе в Букурещ. Дон и старият ми екип не можеха да помогнат. Чичо имаше международни връзки, вярно, но не и от немъртво естество. Той не разбираше този сценарий толкова, колкото и аз самата. Също така се бавех с обаждането му, защото не исках да започвам целия разговор на тема Е, сега аз съм вампир. Преодоляването на дълго пазените предубеждения на чичо ми в момента беше последното нещо в списъка ми с неща, които да свърша.

Пристигнахме до нашата дестинация, имение, което изглеждаше извадено направо от роман на ужасите, след 3 ч. през нощта. Със зората, само за няколко часа, скоро отново щях да бъда в безсъзнание. Загубата на сутрешното време беше нещо, за което мислех, че съм се подготвила преди да се превърна във вампир, но не помислих за това, колко ужасни ще бъдат обстоятелствата, когато това се случи. Сега всяка минута, през която бях припаднала, изглеждаше като подигравка. Какво правеше Грегор на майка ми? Господи, какво й правеше Канел? Мислех, че най-лошото нещо, което Грегор може да направи, бе да убие майка ми. Трябваше да знам, че той не би бил толкова милостив.

Родни излезе да ни посрещне. Гултът имаше същия яростно тлеещ поглед в очите си, който вероятно имах и аз. Без много да му мисля, го прегърнах, усещайки буца в гърлото си, когато той ме притисна силно в отговор. Боунс щеше да мине през огъня, за да върне майка ми обратно, ако това беше необходимото, но той щеше да го направи от любов към мен. Не от някаква привързаност към нея. Майка ми нямаше много фенове, което беше по нейна вина, но точно сега това значеше повече за мен, отколкото можех да изразя, да познавам някой, който да го е грижи за нея, с недостатъците ѝ и всичко останало.

— Издръжлива е — каза Родни. Брадата му раздразни бузата ми като се наведе. — Ако можем да си я върнем обратно, тя ще се справи. Няма значение каква е сега или какво ѝ е направил той.

— Тя искаше да я убия — прошепнах. — Господи, Родни, тя винаги е казвала, че предпочита да е мъртва, отколкото да бъде вампир.

— Тя ще се справи — повтори той. Гласът му стана груб. — Ти извървя труден път, докато растеше, но и тя също. Джъстина е шокирана и изплашена сега, но тя не е малодушна. Бих заложил живота си на това.

— Родни, законите... — започна Боунс.

— Спести си го. — Гултът ме пусна, за да се вгледа в Боунс. — Ако не успееш да убиеш Грегор скоро, аз ще съм зад нея, със или без закони, е подкрепление или без.

— Не бъди глупак, това би било самоубийство — отсече Боунс.

Родни го дари със студена усмивка.

— Винаги казваш, че никой не живее вечно.

Бях разкъсвана между желанието да прегърна Родни отново и знанието, че Боунс беше прав.

— Тя ще има нужда от теб, когато си я върнем — казах, избирайки логичното за пръв път. — Майка ми и аз, знаеш, че сме в конфликт. Ти си единственият, когото тя изглежда слуша, но не можеш да ѝ помогнеш да се справи с това да бъде вампир, ако си мъртъв.

Родни ме погледна, след което се върна обратно в къщата, без да каже нищо повече. Нямах идея дали това означаваше, че щеше да чака, или че беше неговият начин да каже, че нямаше да го стори.

— Това няма да продължи дълго, Котенце — каза Боунс, нарушавайки наситената емоции тишина. — Грегор изчерпа триковете си. Той ще бъде принуден да ме потърси отново, защото

всеки ден, в който не го прави, хората ще се питат защо Грегор отказва да се изправи срещу мъжа, който е откраднал жена му и който е имал смелостта да го предизвика на дуел за нея.

Това отклони вниманието ми от майка ми.

— Кога си го предизвиквал на дуел?

Погледът на Боунс беше тъмен и непоклатим.

— Публично предизвиках Грегор, веднага щом Менчерес ми каза, че той беше влизал в сънищата ти.

Знаех, че Боунс планираше да се бие с Грегор в Ню Орлиънс, но не знаех, че е било отправено предизвикателство. Осъзнаването, че по всяко време Грегор може да приеме, което да доведе до смъртоносна битка между него и Боунс, ме изпълни със смразяващ страх.

— Той е по-силен от теб. — Гласът ми беше малко по-силен от шепот.

Боунс изсумтя.

— Знам това, любов, но той няма да бъде първият, когото съм съсухрял и който ме е надминавал по сила. Нуждая се само от една грешка от страна на Грегор и той е мой.

Не казах гласно нещото, което караше сърцето да ме боли от страх.

Ами ако Грегор не допусне грешка?

Минаха два дни без нито дума от Грегор. Родни и аз се редувахме да изтъркваме дупки в килима от крачене. Боунс продължи търпеливо да ни предупреждава. Ако Родни беше като мен, досега щеше да е намразил думите му.

Единственото нещо, за което спомагаше напрежението, беше да се принудя да остана будна и да се движа, след като се бе зазорило. Сега дори можех да вървя през целите сутрешни часове, въпреки че сигурно изглеждах като залитащо пиян де. С изключение на напрежението като мотиватор, също така продължих да забелязвам, че колкото повече пиех от Боунс сутринта, толкова по-лесно можех да изтикам парализиращите ефекти на изгряващото слънце. Може би добрата храна наистина беше ключът към здравето, за хора или вампири.

Днес отбелязах лично постижение, успявайки да сляза по триетажното вито стълбище до кухнята и обратно. Това ми отне два

часа, нещо, което следобед щях да свърша за секунди, но бях щастлива от напредъка, макар че се сгромолясах изтощена на най-близкия стол.

— Утре, ще изляза навън — казах аз. Директните слънчеви лъчи щяха да са дори по-мъчителни за мен, но трябваше да увелича скоростта си. Бързо. Както бях в момента, човек можеше да скрита задника ми от изгрев до пладне.

— Имаш ли идея, колко е забележително това, че изобщо си будна? — каза Боунс, посочвайки Менчерес. — Кажи й. Спях от зори до здрач през първите два месеца. Беше възхитителен прогрес за мен изобщо да съм буден през деня през моя трети месец. Това е едва втората ти седмица, Котенце.

— Това е неவிждано — съгласи се Менчерес.

Тонът му ме накара да погледна набързо към него. Зърнах трепване на лицето му, което бързо премина в безстрастие. Боунс също трябва да бе усетил тонът на Менчерес, защото изви едната си вежда.

— Има ли нещо друго, което би искал да добавиш, дядо?

Един непознат вампир влезе в кухнята, прекъсвайки отговора на Менчерес, какъвто и да беше той. Трябва да бе друг от персонала на Менчерес, въпреки че се поклони на Боунс, вместо на египетския вампир.

— Какво има? — попита Боунс.

— Извинете ме, но има някой на телефона, който казва, че са ви звънили.

Веждите ми се повдигнаха. Тези на Боунс също.

— Има обаждане, за да ми кажат, че имам обаждане? — попита той е тежък скептицизъм. Вампирът изглеждаше притеснен, докато протягаше един мобилен телефон.

— Това е моят приятел Лаклан. Той ми се обади да ми каже, че с него се е свързал Чил, негов познат вампир, на когото се е обадил Нейтън, който бил член на рода на Киоко, който казал, че вампир на име Роло се е свързал с него, защото срещнал призрак, който твърдял, че е твой...

— Фабиан! — възкликнах, осъзнавайки едва сега, че не го бях виждала от фиаското на партито. Боунс взе телефона от вампира и всичко се промени.

Чакахме на две мили от каменната къща в Молдова, където Грегор държеше майка ми в плен. Родни се сви от дясната ми страна, натоварен е множество злонамерено извити сребърни остриета. Боунс се прегърби от лявата ми страна, тялото му беше толкова неподвижно, сякаш беше издълбано от камък. Опитах се да пресъздам същата неподвижност, но не успях. Погледът ми продължаваше да трепва нетърпеливо. Къде беше Фабиан? Трябваше да се върне до сега. Спейд се промъкна от шубрака. Беше се уверил, че вражеските сили не се промъкнаха зад нас, докато чакахме за сведения от Фабиан. При кимването на Спейд, ние бяхме единствените дебнеци другите в заобикалящата ни студена провинция. Вятърът духна мастилено черната коса на Спейд от лицето му, когато отправи погледа си в същата посока, в която гледаше Боунс. Сякаш след цяла вечност, един неясен блясък се появи сред дърветата и ние видяхме Фабиан да се носи над покритата със скреж земя.

— Грегор не е тук, но от действията на Канел съдя, че ще се върне скоро — каза призракът, когато стигна до нас. — Точно сега има около дузина охранители. Още повече ще има с Грегор, когато се завърне.

Боунс не отдели поглед от това, което гледаше в далечината.

— Тогава сега е най-доброто време. Фабиан, дръж под око пътя. При първите следи от Грегор и хората му, ела и ни предупреди.

Призракът кимна, неговите прозрачни черти придобиха непоколебимо изражение.

— Няма да ви разочаровам.

За около дванадесети път днес ми се щеше да можех да прегърна Фабиан. Никога не съм очаквала да бъде толкова благодарна на призрак, но дължах на Фабиан повече, отколкото можех да върна. След катастрофалното парти, Фабиан бе имал самообладанието да последва Грегор, обитавайки багажника на каквото и превозно средство да караше Грегор или пътувайки на автостоп при различни хора, които се случваше да са близо до Грегор. Верен на немъртвите предубеждения, Грегор не бе разбрал, че е бил шпиониран, макар че той или някой от хората му можеше да бе зърнал призрака. Винаги гордостта преди падението.

Най-трудната задача на Фабиан, след намирането на скривалището на Грегор, беше да се свърже с нас и да ни каже за това.

Не е като един фантом да може да използва телефон, имейл или да пусне писмо. Фактор в същото пренебрегване на призраци направил шпионирането му възможно, а на Фабиан му отнело адски много време да накара някой вампирски съюзник да слуша достатъчно дълго, за да започне веригата от обаждания, които накрая достигна до Боунс. Допреди да пристигнем дори не бяхме сигурни, че Грегор все още ще бъде в тази къща. Отне ден и половина от момента, в който Фабиан напуснал района, до момента, в който Боунс получи телефона от много озадаченият член от персонала на Менчерес. После още няколко часа да стигнем до Молдова, после няколко часа за разузнаване, за да се установи, че това не е било капан. Не че се съмнявах в лоялността на Фабиан, но винаги имаше шанс Грегор да бе разпознал призрака и да бе събрал две и две. Досега, обаче, изглеждаше, че тези в къщата нямаха идея, че щяха да бъдат нападнати.

Погледнах разтревожено към небето. Всичко това бяха добри новини. Лошата новина беше, че щеше да се съмне след около половин час.

Сякаш чул мислите ми, Боунс срещна погледа ми.

— Трябва да стоиш назад, Котенце.

Първият ми инстинкт беше да споря. Разпалено и с много ругатни. Майка ми беше хваната в капан в тази къща, така че, по дяволите, нямаше да стоя и да се надявам всичко да мине добре. Тогава огледах втренчените в мен лица. Всеки тук рискуваше живота си заради майка ми, плюс нарушаването на немъртвите закони като капак на това, а аз бях единствената поддаваща се на зората. Разбира се, сега можех да остана будна и дори да вървя, когато слънчевите лъчи се появят, но да се бия? Не. Нито дори ако животът на майка ми — или моят — зависи от това.

— Ще стоя — казах, виждайки как веждите на Боунс се повдигат, сякаш това бяха последните думи, които очакваше да чуе от мен. — Дай ми детонатора. Може да имаме нужда от разсейване, ако Грегор се завърне преди да измъкнем майка ми.

Спейд кимна, подавайки детонаторът, който се намираще на колана му. Няколко опаковки експлозив бяха завързани за дърветата толкова близо до къщата, колкото се осмелихме да сложим, без да бъдем видени. В битка експлозиите нямаше да навредят на никакви вампири или гули, освен ако не се случеше да бъдат точно до

дърветата, когато бомбите избухнат, но те щяха да вдигнат адска врява. А понякога разсейването правеше цялата разлика между живота и смъртта — или бягството и пленничеството.

Боунс ме дари с бърза, силна целувка.

— Няма да се върна без нея — обеща той.

— Не казвай това. — Думите излязоха от устата ми незабавно. — Ако нещо се случи, ако е твърде опасно да я спасиш сега, върни се при мен. Ще намерим друг начин.

Родни започна да пълзи през шубрака. Спейд ме погледна мрачно и го последва. Боунс помилва лицето ми веднъж, след което и той тръгна. Както и Фабиан. Стоях на мястото си, не се нуждаех от бинокъл, за да гледам напредването им към къщата. Имаше четирима охранители навън и, според Фабиан, още осем вътре, плюс Канел. Елементът на изненада щеше да бъде единственото им предимство, превъзхождани числено четирима на един, а аз се съмнявах, че Грегор бе оставил слаби вампири или гули за охрана.

Въпреки че разстоянието беше по-малко от две мили, отне на тримата мъже около десет минути да пропълзят до там, едва размърдайки високата трева около тях. Бях почти развалина по времето, когато доближиха къщата. Смесицата от страх, надежда, безизходица и нерви ме караше да се чувствам сякаш щях изляза от кожата си. Имаха ли охранителите инструкции да убият майка ми незабавно, ако бъдат атакувани? Можеха ли Боунс, Спейд или Родни да стигнат до нея на време, без да ги убият междувременно? О, Господи, нека проработи.

Не можех да се въздържа, започнах да пълзя по-близо, обещавайки си, че ще се доближа само миля. Просто достатъчно близо, за да видя наистина какво става. Малкият брой дървета изопачаваше гледката към къщата.

Земята беше свободна от висока трева в рамките на тридесет ярда от къщата, така че нямаше повече прикритие за Боунс, Родни и Спейд да се промъкнат. Всичко в мен се напрегна като видях тримата мъже да се изправят в същото време, за да щурмуват къщата.

Викове за тревога дойдоха от четиримата охранители, но бях зверски доволна да видя колко бързо бяха прекъснати. Боунс свали двама, единия от разстояние, хвърляйки сребро в гърдите му, а другия от по-близо, усуквайки същия метал през сърцето на охранителя.

Спейд и Родни свършиха бързо е техните двама охранители, след което тримата мъже влязоха в къщата от различни ъгли.

Още викове идваха от къщата. Пропълзях бързо, стоейки ниско, но в полезрението на къщата. Изстрелите изреваха в ужасяващо стакато, както звучаха автоматични оръжия. Женски глас се извиси в яростен, отчетлив крясък. Канел. Припомняйки си как рита майка ми, докато я държи на каишка, ме караше да я искам мъртва почти колкото и Грегор.

Стигнах до набелязаната миля, когато Фабиан бързо дойде при мен, размахвайки призрачните си ръце.

— Грегор се върна! — възкликна той.

О, по дяволите.

— Върви да кажеш на Боунс — казах, изваждайки детонатора от колана си. Погледнах небето е нарастващо отчаяние. Определено бе твърде близо до изгрева, за да рискувам да се включа в битката, но все още можех да натисна няколко копчета. Толкова можех да направя, за да помогна.

Фабиан изчезна през структурата на къщата, без да си прави труда да използва един от счупените предни прозорци като вход. Чаках, броейки секундите в яростно напрежение докато той излезе, навъртайки се около покрива. Изглеждаше сякаш ми сочи към лявата ми страна, откъдето идваше звук от свирещи гуми. Проклетият Грегор беше умен кръвопиец. Нямаше да шофира до къщата и да осигури полесна мишена. Не, идваше през дърветата и храстите, за да си направи собствена засада вместо това.

Махнах на Фабиан внимателно да стои долу и призракът се сниши, сякаш потъна в земята. Мигове по-късно той изникна точно пред мен, стряскайки ме как внезапно беше на сантиметри от лицето ми.

— Кажи ми къде са — прошепнах.

Фабиан изчезна под земята отново. Чаках, следващите секунди сякаш пиляха нервите ми. Тогавя призрачната глава на Фабиан надзърна от земята като неясна катерица.

— Заобикалят. — Гласът му беше толкова тих, че едва можех да го чуя. — Те следват този път, но са малко по-далеч от теб.

Усмяхнах се мрачно. Това щеше да ги отведе точно до експлозива, вързано за дърветата. Хайде, Грегор. Покажи ми къде си.

Желанието ми се изпълни, когато чух предпазливи звуци от движение в шубрака на не повече от петдесет ярда от мен. Чаках, броейки разстоянието. Двайсет ярда. Десет. Почти там. Почти... Взривих зарядите, точно когато Грегор и охранителите му минаваха най-близо до най-екипираните дървета. Експлозиите избухнаха една след друга, разпръсквайки Грегор и останалите, смутени от това какво следва да избухне. То също беше моят силен сигнал до Боунс, че трябваше да излизат, сега, без значение дали е майка ми или без нея. С дузината охранители, които бяха с Грегор, би било съмнително дали ще успеем да се измъкнем живи. Не можехме да си позволим да чакаме повече.

Погледнах към все по-развиделяващото се небе е отвращение. Ако беше само един час по-рано, можех да се бия! Можех да помогна да спасим майка ми или да сваля няколко охранители, или просто да направя нещо различно от това да се крия, за да не позволя и без това лошата ситуация да се влоши като бъдат заловени.

Един прозорец в къщата избухна навън, две фигури прелетяха през него е голяма скорост върху земята. Разпознах ги и имах миг на студено задоволство, когато видях Боунс, ръката му беше заключена около гърлото на Канел, усуквайки го силно, разтръсквайки главата на Канел.

Сбогом, кучко, помислих си, виждайки го да тласка безжизненото ѝ тяло настрана. Но моментът ми на победа беше краткотраен. Грегор извика заповед на френски и всичките дванайсет охранители се втурнаха към Боунс.

Вече бях на крака, забравяйки за криенето, когато Спейд излезе бързо и неочаквано от къщата. Той хвърляше сребърни ножове към немъртвата шайка, която връхлиташе върху най-добрия му приятел, привличайки вниманието им към себе си, вместо само към Боунс. Страхливец, помислих си злобно, виждайки Грегор да стои където беше, близо до отдалечения ъгъл на къщата. Какво ще направиш, Похитителю на сънища? Ще избягаш ли докато имаш шанс или ще рискуваш живота си като останеш и се биеш?

Входната врата беше отворена е ритник. Ахнах, виждайки Родни да излиза с майка ми в ръцете си. Ръцете ѝ бяха около врата му и се движеше. Жива е. О, благодаря ти, Господи.

Грегор изръмжа нещо и извади меч. Родни спря, олюлявайки се наоколо е майка ми в ръцете си. Мечът на Грегор изглеждаше като светкавица в светлината на настъпващата зора, когато той закрачи към тях.

Всеки от Боунс и Спейд се бореше с половин дузина вампири. Нито един от тях не можеше да помогне на Родни. Хукнах, вадейки ножове от колана си, докато проклинах. Грегор беше твърде далеч, за да го ударя. Господи, защо не можех да тичам по-бързо?

Родни остави майка ми на земята, галейки окървавената ѝ буза за миг, след което се обърна, за да срещне Грегор. На колана му бяха останали само два ножа, а Грегор беше много по-силен от него.

— Грегор — извиках.

Пепеляворусата глава се вдигна рязко, когато ме видя, тичаща е пълна скорост към тях.

— Катрин — видях повече, отколкото чух Грегор да казва.

В този момент на разсейване, Родни хвърли един от ножовете си. Той удари Грегор в гърдите, но от това, колко бързо Грегор го извади, знаех, че не е пронизал сърцето му. Грегор се завъртя с лице към Родни, а мечът му разрязваше въздуха между тях.

Вместо да се наведе бързо, Родни се хвърли срещу него. Той се вряза в Грегор е цялата си немъртва сила. Грегор се олюля, но не падна. Ножът на Родни се извиси, за да се забие в гърдите на Грегор, но не успя да го направи. Грегор сграбчи китката на Родни със свободната си ръка и го запрати брутално към земята, използвайки собствената движеща сила на Родни срещу него. Този дълъг меч проблесна в права, безмилостна линия.

Майка ми се втурна напред.

— Родни, не! — извика тя.

Грегор не вдигна очи. Не и докато острието да направи дъга през целия врат на Родни и не излезе окървавено от другата страна. Тогава Грегор погледна право към мен. И се усмихна.

Не отвърнах очи от изумрудения поглед на Грегор. Нито когато той изрита отрязаната глава на Родни към майка ми, нито когато тръгна към мен с ритмична, незабързана крачка.

Като на сън, спрях да тичам. Пуснах ножовете си и гледах как Грегор идва. Чух викът на Боунс, но той звучеше сякаш от далеч. Глухо туптене започна в гърдите ми и осъзнах, че сърцето ми бие отново, но

дори това нямаше значение. Всичко, върху което можех да фокусирам, беше неподправената ненавист изливаща се през вените ми, надигайки се във все по-бурни вълни, докато се почувствах сякаш ще експлодирам на място.

Затова не ми се стори необичайно, когато тревата около мен избухна в пламъци. През червената мъгла, която падаше над зрението ми, това имаше логика. Тревата не трябваше да съществува, за да е способна да погълне кръвта на Родни. Къщата, която Грегор използва да измъчва и убие майка ми, не трябваше да съществува. Всъщност, всичко тук трябваше да изгори. До.

Последното. Нещо.

Оранжево-червени пламъци препуснаха през ниската трева, за да докоснат стените на къщата, заплитайки се, за да покрият покрива в гърчещ се килим от пламъци. Тогава тревата около Грегор стана горяща арена, покарала нагоре по краката му. Достави ми удоволствие да видя краката на Грегор в пламъци, но не беше достатъчно. Искях да видя кожата на Грегор да пращи и да се разцепва. Да видя всичко около него да гори в тлееща пепел. И го исках сега.

Дърветата до мен избухнаха, но не отклоних поглед от Грегор. Гори. Гори. Това беше всичко, за което съзнанието ми беше способно да мисли. Нищо не изглеждаше реално вече. Нито майка ми, която плачеше над тялото на Родни с ужасени, съсипани ридания, нито Грегор, който крещеше докато пламъците покриваха цялото му тяло.

— Катрин, спри! — извика Грегор.

Част от мен беше слисана. Защо Грегор мислеше, че аз съм отговорна за този чудесен огън? Спейд трябва да бе сложил няколко нови експлозива по пътя си на влизане. Или Боунс.

Трябваше да измъкна майка ми от тук сега, когато Грегор беше зает да гори. Но не можех да помръдна. Тези топли, възхитителни вълни на гняв пулсираци през мен, ме приковаваха на място. Гори. Гори.

— Котенце!

Гласът на Боунс ме изтръгна от транса. Погледнах към него, изненадана, че изглежда боядисан в червено и синьо. Както и всичко останало. Боунс изтръгна острието си от вампира пред него и го хвърли настрана. Нищо не закриваше гледката ми към него и видях как лицето му се стегна от шок.

Погледът му беше закован на кръста ми. Погледнах надолу — и ахнах. Ръцете ми бяха сини от лакътя надолу, покрити с пулсиращи пламъци, които някак не можех дори да почувствам. Оранжево и червено хвърчаха от ръцете ми, изгаряйки всичко по пътя ми, от стъпалата ми чак до покрива на къщата.

Боунс изтича при мен, дръпвайки ме силно към себе си, игнорирайки пламъците, които продължаваха да изникват от мен.

— Чарлс, вземи Джина! — извика той, след което краката ми внезапно се отделиха от земята.

През червено-синята мъгла над зрението ми, видях Спейд да сграбчва майка ми и да се изстрелва във въздуха. Грегор и къщата все още горяха под нас, но дори сега виждах Грегор да се търкаля върху не горящата част от земята, гасейки старите пламъци достатъчно бързо, за да не позволи новите да го погълнат.

Убиец, помислих си, когато яростта отново нарасна в мен. Червеното обгърна зрението ми и Грегор изпищя, търкаляйки се по бързо, когато още пламъци избухнаха по него.

Облаците се преместиха, позволявайки един лъч светлина да обагри лицето ми. Удари ме като ритник със завъртане в главата, прояснявайки част от червеното ми зрение. В същия момент Боунс заби кучешките си зъби в шията ми, засмуквайки силно.

Последното нещо, което видях, бяха ослепителните цветове на зората, изглеждайки като пламъците, които продължаваха да горят на земята под нас.

ГЛАВА 32.

Голи бетонни стени срещнаха погледа ми, когато очите ми се отвориха, след което една тъмна глава се наклони над моята.

— Добре ли си, Котенце?

Лицето на Боунс, набраздено със сажди. Всъщност в стаята се носеше тежка миризма на дим. Веднага погледнах ръцете си. Те бяха отпуснати на корема ми, бледи и невинни. Може би съм си въобразила случилото се.

Седнах толкова бързо, че ударих главата си в тази на Боунс. Менчерес стоеше няколко крачки назад в малка стая, в която разпознах стая за хващане на вампир.

— Спокойно, любов — каза Боунс, успокоявайки с ръцете си моите.

Надявах се, че съм припаднала след детонациите и всичко след това е било един ужасен сън.

— Майка ми? Родни?

— Тя е в безопасност. Той си отиде. — Гласът на Боунс беше дрезгав.

Смъртта на Родни беше истинска, което значеше, че огънят също е бил истински. Огънят.

Идващ от мен.

Не исках да го повярвам, но си спомнях — о, спомнях си! — ободряването от това, че позволих на цялата омраза и гняв да се излеят от мен, след което гледах как някак се преобразуваха във вид на огън.

— Владея пирокинеза.

Казах го високо, гледайки лицето на Боунс, надявайки се по някакъв начин, че той ще предложи друго обяснение за това, какво бе станало. Не го направи.

— Така изглежда.

— Но как? — Попитах, сваляйки краката си от койката, само за да тупнат като отпуснати парцали. Така си отиде идеята ми за вървене. Цялото ми тяло беше изтощено. — Каза ми, че индивидуалните сили

на вампира не се появяват с десетилетия... и си мислех, че са директно свързани със силите на създателите им. Но ти не си пирокинетик, Боунс, освен ако не си скрил нещо от мен.

— Никога не съм крил нищо от теб и дори ако твоите човешки години бяха добавени към уравнението, никога не съм виждал вампир, повелител или друг, да проявява сили като твоите толкова скоро след промяната.

Боунс звучеше разочарован. Стрелнах поглед към Менчерес, срещайки хладния, въгленов поглед на другия вампир. Нямахше изненада или объркване в очите на Менчерес... и изведнъж разбрах защо.

— Копеле — прошепнах.

Отначало Боунс помисли, че говоря на него, но после проследи погледа ми до тъмнокосия вампир, който не бе проговорил.

— Той е знаел през цялото време. — Гласът ми започваше да се повишава, както и гневът ми. — Той е знаел, че Грегор не ме е видял във видението и решил, че трябвало да ме има, защото съм била мелез, нито защото бил влюбен в мен. Знаел е, че Грегор ме е видял като вампир, възпламенявайки неща около себе си като Римска свещ. Затова ме е искал Грегор, за да може да контролира силата чрез мен. Но и Менчерес е искал това. Това е другата причина, поради която Менчерес ме е взел от Грегор и го е заключил за всичките тези години. Искал е силата ми на своя страна. Затова е било всичко!

Боунс не попита Менчерес дали е вярно. Неговите кафяви очи станаха зелени, когато се втренчи в мъжа, когото познаваше от 220 години.

— Трябва да те убия за това. — Това беше почти ръмжене.

Нищо не се промени в изражението на Менчерес. Стъклото беше по-емоционално.

— Може би ще го направиш. Виденията ми за бъдещето стигнаха само до тази сутрин, така че, предполагам, ще съм мъртъв скоро. Сега ти си съуправител на моя род, а Кат е такава, каквато трябва да бъде, моите хора ще бъдат защитени, когато си отида.

Непроницаемата му маска се пропука, оставяйки открито предизвикателство и убеждение, надигащи се върху чертите на Менчерес.

— Да, взех Кат от Грегор преди 12 години, за да имам силата ѝ за моите хора, вместо за неговите. Още повече че аз бях този, който ти даде съвет и те изпрати в онзи бар в Охайо в нощта, когато я срещна, Боунс. Мислиш ли, че е твърде манипулативно? Аз не. Хиляди хора в рода ми разчитат на мен да ги защитя, което точно сега значи повече за мен, отколкото твоите предадени чувства. Ако оцелееш толкова дълго, колкото мен, ще разбереш, че да бъдеш студен и манипулативен е необходимо дори е тези, които обичаш.

Боунс се изсмя толкова горчиво, колкото се чувствах.

— Твърдиш, че ме обичаш? Очевидно е, че аз не съм нищо повече от пионка за теб.

Тъмният поглед на Менчерес не трепна.

— Винаги съм те обичал. Като син, всъщност.

Боунс се приближи до Менчерес. Той все още носеше същите дрехи от по-рано, правейки Боунс покрит е кръв, сажди и мръсотия... и няколко останали сребърни ножове.

Менчерес не помръдна или премигна, нито направи намек за разкриване на огромната му сила, дори когато Боунс извади нож.

— Толкова ли си сигурен в себе си? — каза Боунс, прокарвайки върха на ножа по гърдите на Менчерес. — Толкова убеден, че можеш да ме спреш, преди да извия това острие в сърцето ти? Искях да скоча на крака и да заста на между тях. Не от грижа за Менчерес, а защото ако Боунс атакуваше и Менчерес решише да се защити, ножът можеше да свърши в сърцето на Боунс. Но краката ми все още не работеха.

— Мога да те спра, но няма да го направя. — Гласът на Менчерес беше много изтощен. — Ако трябва да направиш това, за да отмъстиш за това, което сторих, тогава го направя. Вече живях повече от достатъчно дълго.

— Боунс — прошепнах, без да знам в действителност дали го подтиквах да пусне ножа... или да го използва.

Ръката на Боунс се стегна върху ножа. Менчерес все още не помръдваше. Чаках, чувствайки се сякаш сдържах дъха си, макар че вече не дишах.

Ръката му проблесна и ножът се мушна обратно на мястото си на колана му.

— Заслужих смърт от теб веднъж, Менчерес, но въпреки това ти ме остави да живея. Сега аз те оставям да живееш, така че сме квит. Но

ме излъжи или използвай мен или нея отново и това ще се промени.

Боунс отстъпи назад. Помислих, че Менчерес се отпусна малко, от облекчение или от изненада, не бях сигурна. Тогава Боунс седна до мен, поставяйки ръка на моя все още безполезен крак.

— Без повече тайни. Как тя има такава сила? Тя е твърде млада и не го е наследила от мен, така че как е възможно?

Менчерес прокара ръка през дългата си тъмна коса преди да отговори.

— Вампирите пият човешка кръв, за да поемат живота от смъртни, какъвто те вече нямат. Обаче тя не пие човешка кръв, защото не е наистина мъртва.

Ченето ми увисна. Боунс не реагира.

— Продължавай.

— Сърцето ѝ бие, когато емоциите ѝ ескалират — продължи Менчерес. — Доказателство, че животът все още продължава да се държи в нея. Заради този живот нейното тяло отхвърля човешката кръв, тъй като тя не се нуждае от живота в него. Но това, от което се нуждае тялото ѝ, за да съществува, е сила. Точно както един умиращ човек поема силата във вампирската кръв, за да се промени, тя, бидейки вечно близо до смъртта, поема немъртва сила всеки път, когато се храни от други вампири.

Но аз съм се хранила само от Боунс... не, почакай. Влад.

Храних се от Влад, а той беше пирокинетик. Беше ли възможно да съм поела силата на Влад над огъня, пиейки неговата кръв? Трябваше да е така. Нищо друго не можеше да обясни фойерверките, мятани от ръцете ми, и вече забелязах, че всеки път, когато се хранех от Боунс, ставах по-силна. Далеч по-силна, отколкото трябва да бъде който и да е нов вампир.

Преглътнах.

— Грегор знае ли откъде имам такава сила?

— Виденията на Грегор не са толкова силни или толкова чести, колкото моите. Всичко, което той видя, беше твоята сила. Не знае източникът ѝ. Вероятно е мислил, че се нуждаеш от време да се разраснеш в това, иначе щеше да те превърне във вампир на шестнадесет.

Познавайки Грегор го вярвах. Това също обясняваше защо преди Грегор не е бил уплашен, че ще използвам някое от тези взети назаем

способности срещу него. Той не е мислил, че ще ги взема толкова скоро.

— Тези сили постоянни ли са? Или те ще, знаеш, избледнеят, ако не пия от вампири със специални способности повече?

Менчерес отмести поглед.

— Не знам — каза той. — Казах ти, не мога да виждам бъдещето вече. За теб... или за някой друг.

Тъй като нямаше какво повече да се направи за моето състояние, както мислех за това, отидох да видя майка си. През последните две седмици беше преминала през нещо по-лошо от ада. За да преодолее отказа на тялото ми да се движи, обаче, пих от Боунс, отбелязвайки с чувство на безпокойство колко бързо ме накара да се почувствам по-добре. Бях толкова горда от прогреса си, но се оказа, че нищо от моя напредък не беше наистина мое. От мелез станах мъртва пиявица на сила. Чувствах се като измамница като вампир, или по-точно дори по-голяма особнячка. Когато не се качихме по стълбите да видим майка ми, а продължихме надолу по един тесен коридор под сутерена, бях изненадана да открия, че тя беше в подобна килия за държане на вампир.

— Защо? — попитах. — Не е ли преодоляла кръвожадността си към хора вече?

— Това е за нейна защита — отговори Боунс с режещ тон. — Опита да си навреди. Многократно.

О, не. Опитах се да се стегна, когато Боунс кимна към охраната пред стоманената врата и бяхме пуснати вътре.

Майка ми седеше в ъгъла на малката стая. От вида ѝ разбрах, че тя нито се е къпала, нито е сменяла дрехите си. Нейната дълга, кафява коса беше набраздена с кръв и мръсотия, както и останалата част от нея. Тя дори не вдигна поглед, за да види, кой беше влязъл в стаята.

— Мамо — казах нежно. — Аз съм, Катрин.

Това вдигна главата ѝ. Ахнах, когато видях ярко пламналите зелени очи, неподвижни върху мен и намекът за кучешките зъби под устната ѝ, когато проговори.

— Ако някога си ме обичала, кажи ми, че си тук да ме убиеш, защото не мога да живея така.

Ръцете ми се свиха в юмруци, докато болката си проправяше път в сърцето ми.

— Съжалявам за станалото — започнах, никога не се бях чувствала толкова безпомощна, — но ти можеш...

— Мога какво? — гласът ѝ изплющя като камшик. — Да живея като убиец? Аз убих хора, Катрин! Разкъсвах гърлата им и ги убивах, докато се бореха да избягат. Не мога да живея с това!

Само гневът ме крепеше да не избухна в сълзи. Това копеле Грегор бе оставил хората с майка ми, след като я бе променил, знаейки какво ще стане. Никой нов вампир не може да стои настрана от това да пресуши някой до смърт, докато е в първата лудост от жаждата за кръв. Ако Боунс вече не беше мъртъв, щях да го убия лично на няколко пъти, когато го хванах в хватката на собствения си глад.

— Не е било по твоя вина — опитах отчаяна.

Тя отмести поглед погнусено.

— Ти не разбираш.

— Аз разбирам.

Отмереният тон на Боунс накара майка ми да вдигне очи.

— Разбирам идеално — продължи той. — Иън ме промени против волята ми, пресушавайки ме до смърт, докато се опитвах да го отблъсна. След това се събудих на гробището с едно младо момче в ръцете си, гърлото на горкото момче разкъсано и най-невероятният вкус беше в устата ми.

Това се случи още шест пъти, докато не се научих да контролирам глада си достатъчно, за да не убивам, и повярвай ми, Джъстина, мразех се повече всеки път. Все пак оцелях, ти също ще оцелееш.

— Не искам да оцелея — отвърна тя, изправяйки се. — Това е моят избор и отказвам да живея по този начин!

— Родни вярваше в теб. — Гласът ми се задави при спомена за изгубения ми приятел. — Той каза, че ако успеем да те върнем обратно, ще се справиш. Без значение какво ти се е случило.

— Родни е мъртъв — отговори тя, розови сълзи блестяха в очите ѝ.

Преди да мога да мигна, Боунс вдигна майка ми за блузата, стъпалата ѝ висяха няколко инча над земята.

— Родни беше шестгодишен, когато го открих, осиротял и гладуващ по улиците на Полша. Аз го отгледах, обичах, след това му помогнах да се превърне в гул... всичко това век преди дори да си била

родена. Той умря за да те спаси, така че ти няма да покажеш неуважение към неговата саможертва като се убиеш. Не ми пука ако мразиш това, което си, през всеки проклет ден от остатъка от живота си, ти ще живееш, защото Родни го заслужи. Разбра ли ме?

Боунс я разтърси, след което я пусна. Тя залитна като падна, но не можех да укоря Боунс. Болката в гласа му беше толкова сурова, толкова дълбока.

Вратата се отвори и Спейд влезе. Той изглеждаше толкова изтощен, колкото се чувствах и аз, неговият обикновено закачлив тигров поглед беше мрачен и суров.

— Грегор е жив и е решил да приеме предизвикателството ти. Ще бъде тук утре вечер.

Затворих очите си за момент. Защо сега? Защо толкова скоро, след този опустошителен удар? Разбира се, вероятно Грегор го беше направил, надявайки се да натрупа капитал върху скръбта на Боунс от изгубването на неговия приятел. Или може би егото на Грегор не можеше да устои на факта, че скоро всеки щеше да знае, че Боунс е отмъкнал майка ми под носа му, а в допълнение е задържал и жена му. Най-голямата слабост на Грегор е гордостта му, беше казал Влад. Може би гордостта на Грегор не можеше да управлява повторните удари, които бяха нанесени.

— Утре, тогава — съгласи се Боунс.

— Какво е предизвикателството? — попита майка ми.

— Битка до смърт — отговори кратко Боунс.

Майка ми все още беше отпусната на пода, но едно различно изражение нарасна в нейните пламнали, обагрени в розово очи. Гняв замени предишните ѝ себеотвращение и отчаяние.

— Убий Грегор. Ако го направиш, ще живея така, без значение колко много го мразя — изръмжа тя.

— Ще го убия — отговори Боунс със същия решителен тон.

Спазъм на страх ме стегна. Утре вечер или Боунс щеше направи добро на тази клетва... или щеше да бъде мъртъв.

ГЛАВА 33.

Боунс стоеше пред мен, носейки само чифт широки панталони. Опитах с мъка да потисна паниката си, но нямаше значение колко меко задържах изражението си, сладникаво-киселият аромат, просмукващ се от мен, ме издаваше.

Той стисна ръцете ми. Неговите бяха топли от последното хранене. В сравнение с тях моите бяха замръзнали.

— Може би можех да изгоря Грегор до смърт вчера — казах, мразейки това, което следваше. — Защо ме ухапа, когато излетяхме? Може би нямаше да има нужда да правиш това, ако не беше погълнал толкова много кръв от мен.

Лай от ироничен смях дойде от Боунс.

— Несъмнено, но не заради това, което си мислиш. Ти ме изгаряше като те държах, Котенце. Трябваше или да те оставя, да ме изпържиш, или да те ухапя и да се надявам, че пресушаването, комбинирано със силата на слънцето, ще угаси пламъците ти, или да се изпусна. Все още ли критикуваш избора ми?

Бях изгорила и Боунс?

— Надявам се, че тази сила си е отишла — казах, мислейки го.

Той сви рамене.

— Може. Вампирите поддържат силата от човешката кръв само за няколко дни, докато имаме нужда да се храним отново, за да възвърнем силата си. Същият намаляващ ефект може да е верен и за теб и не си представям да хапеш Цепеш отново, за да освежи огнените си способности.

— Никога повече — съгласих се, изтръпвайки при мисълта за изгарянето на Боунс. Кой би искал сила като тази, ако не може да я контролираш и тя наранява тези, които обичаш?

Спейд влезе, без да почука.

— Време е — каза той. Лицето му беше непроницаемо и безизразно, въпреки че знаех, че той беше точно толкова наранен, колкото бях и аз.

Тъмният поглед на Боунс срещна моя. Той се усмихна, но аз не можех да му отвърна, дори и животът ми да зависеше от това. Неговата сила се стелеше край мен като милувка. Можех да я почувствам, отблъскваща назад страха ми, увивайки се в моето подсъзнание, свързвайки ни плътно заедно.

— Не се тормози, любов — каза нежно той. — Скоро това ще свърши и Грегор ще бъде мъртъв. Кимнах, не вярвайки, че мога да проговоря. О, Господи, ако можех да заменя мястото си е Боунс, щях. На секундата.

— Бих те помолил да останеш тук — продължи Боунс, — но предполагам, че ще откажеш.

Не можах да сдържа изсумтяването си.

— Както би казал, прав си. — Не можех да се скрия в стая, докато Боунс се биеше с Грегор в смъртоносна битка, без значение от обстоятелствата. — Но не се занимавай с мен. Съсредоточи се върху него. Аз ще бъда добре.

— О, той ще разполага с цялото ми внимание, Котенце — каза Боунс с мрачен тон. — Разчитай на това.

Исках да кажа на Боунс, че не трябва да прави това, че можем да намерим друг начин, но знаех колко безполезно би било. Все едно, Боунс нямаше да подмине тази битка, дори ако Грегор неочаквано обещаеше да ни остави на мира и майка ми решише, че очарована от това да бъде вампир. Грегор бе убил Родни. Боунс се биеше с Грегор заради повече причини, отколкото аз. Менчерес се появи на вратата, Иън беше зад него. Погледнах към двата вампири, единият тъмнокос и екзотичен, а другият е червеникавокафява коса и класически красив. И двамата мъже бяха отговорни за съществуването на Боунс, тъй като Менчерес превърнал Иън във вампир, а после Иън променил Боунс. Толкова много събития бяха довели до този момент.

Боунс се наведе, целувайки ме е най-лекото докосване на устните си. Проследих с пръсти челюстта му, когато той вдигна главата си, борейки се с копнежа да го сграбча и да откажа да го пусна.

Острият аромат на отчаянието ми се носеше около мен. Боунс хвана раменете ми, стисвайки ги нежно.

— Това не е първият път, в който се срещам лице в лице със смъртта, Котенце, и не възнамерявам да е последният. Избрах да живея

много опасен живот, но аз съм такъв. И ти си такава и щеше да е същото, дори ако никога не се бяхме срещнали.

Знаех какво казва всъщност. *Ако умра, няма да е по твоя вина.* Да, беше вярно, че двамата е Боунс щяхме да живеем еднакво опасни животи, дори ако никога не се бяхме срещнали, но в крайна сметка, ако той умреше днес, щеше да е по моя вина.

— Обичам те.

Това беше всичко, което можех да кажа точно сега. Всичко друго щеше просто да го разстрои, а той се нуждаеше да бъде концентриран, за да победи Грегор.

— Знам — прошепна той. — И аз те обичам. Винаги.

След това се обърна, преди да успее дори да мигна, и излезе през вратата.

Беше решено, че дуелът ще се проведе на задната морава на Менчерес. Тя несъмнено беше достатъчно голяма, е акрите земя, оградени от високи дървета. Земята е размери на бейзболно игрище беше почистена от всичко, освен от пръста там, където Боунс и Грегор щяха да заемат отбранителни позиции. Не знаех защо се изискваше толкова много място, но все пак това беше първото ми занимание е такъв вид неща... и се надявах да е последният.

Грегор вече беше там, стоейки до неговия русокос слуга, Луциус. Бях изненадана, че Луциус беше жив, тъй като допусках, че той беше сред вампирите, които Боунс, Спейд или Родни бяха убили в къщата. Отсъствието на Луциус вчера беше странно, тъй като всеки път, когато виждах Грегор, Луциус беше с него. И все пак, имах по-големи грижи, освен да се чудя защо Луциус не беше до Грегор по време на предишната засада.

Грегор и Луциус не бяха единствените новодошли в къщата. Да има официален дуел определено беше събитие. Имаше няколко вампири повелители, които не разпознах. Съюзници на Грегор, каза ми Менчерес, плюс още няколко члена на рода на Боунс, заедно с четирима вампири, които бяха представени като Пазители на Закона.

От всичките четирима, високата руса жена прачеше с достатъчна сила, че да ме накара да се чувствам неловко. Докато изглеждаше само на осемнадесет, на усещане беше на около пет

хиляди години, а тримата мъже Пазители на Закона с нея, също бяха мега-повелители. Боунс, Спейд и аз бяхме нарушили закона, вземайки майка ми от Грегор. Също и Родни, разбира се, но той беше отвъд всякакви немъртви присъди. Може би наказанията на останалите от нас приближаваха.

Говорейки за майка ми, тя също беше тук. Мислех, че ще избягва приближаването където и да е близо до Грегор, но тя стоеше в далечната част на моравата, гледайки Грегор с очи, светнали като улични лампи. Всеки на не повече от тридесет крачки от нея можеше да помирише яростта и ненавистта, изливащи се от нея. Дори не исках да си представя какво друго можеше да се случи на майка ми през времето, когато Грегор я държеше. Това ме изпълни с достатъчно ярост, за да се разтревожа, че ръцете ми ще запламтят отново.

Боунс ме избягваше, откакто напусна стаята преди двадесет минути. Разбрах защо, той прочистваше съзнанието си от всичко, освен предстоящата битка. Някак дори се барикадира от връзката, която чувствах между нас откакто се събудих като вампир. Не можех да усетя нищо от него сега. Сякаш стена го отделяше от съзнанието ми. Чувствах липса, сякаш бях загубила крайник. Много пъти бях чувала Боунс да говори за връзката между вампирите и техните създатели. Единствено сега, когато това се случваше, наистина разбирах колко дълбоко е всъщност.

Боунс беше на границата на бойното поле, говорейки на Спейд. Не можех да ги чуя или заради фоновия шум от останалите, или защото той поддържаше гласа си твърде тих.

Лунната светлина проблесна по бледата кожа на Боунс и тъмната му коса се появи осветена под тези алабастрови лъчи. Не можах да спра да го гледам, безпокойството ми се увеличаваше с приближаване на времето. Боунс не може да умре тази нощ. Просто не може. Съдбата не можеше да бъде толкова зла, че да позволи на Грегор да спечели, след всички ужасни неща, които беше направил, нали?

Надявах се, че не.

Отвъд студената червена земя, видях една позната тъмна глава да си проправя път сред чакащите зрители. Влад.

Той ме погледна, но след това продължи да върви в противоположната посока. Веждите ми се повдигнаха, когато Боунс му махна с ръка, двамата Пазители на Закона около Боунс отстъпиха

назад, за да позволят на Влад да мине. Косата на Влад засенчи лицето му, когато се наклони, слушайки какво казва Боунс. Не можех да кажа нищо от прикритото изражение на Спейд и не можех да чуя нито дума. Разочарована, можех единствено да гледам как Влад отговаря, също едва доловимо, и Боунс кима веднъж. После Влад се отдалечи, отправяйки се този път в моята посока.

— Какво каза той? — бяха първите ми думи, когато стигна до мен.

Влад сви рамене.

— Каквото можеше да се очаква да ми каже.

Лед плъзна по гръбнака ми. Познавайки Боунс, той би помолил Влад да се грижи за мен, ако Грегор го убие. Въпреки че не харесва Влад, точно такава нещо щеше да направи Боунс. Просто предпазлив ли беше или знаеше, че няма начин да победи Грегор? Господи, беше ли го направил Боунс, знаейки, че ще умре, но отказвайки да отстъпи въпреки всичко?

Имах намерение да изтичам до Боунс и да умолявам да бъде отменено цялото това нещо, когато високата руса Пазителка на Закона закрачи в центъра на сечището.

— Дуелът ще започне сега. Както беше договорено по-рано, той няма да завърши, докато един от бойците не умре. Всеки, който се намеси, ще загуби живота си.

Менчерес сграбчи ръката ми.

— Вече е твърде късно да го спреш — каза тихо той, като че предполагаше какво имах намерение да направя. — Ако се намесиш сега, ще умреш.

Преглътнах по навик, но устата ми беше напълно суха. Влад сложи ръка на рамото ми, когато Боунс закрачи към сечището, следван от Спейд. Грегор направи същото, следван от Луциус. Не разбирах, докато Спейд и Луциус не предадоха по един нож на приятелите си, тогава се върнаха в края на неправилния кръг. Оръженосци, осъзнах. И двамата, Спейд и Лукас, носеха само по три ножа, и сега се бяха отказали от по един от тях. Когато тези оръжия свършеха, нямаше да има повече.

Преглътнах отново.

Пазителката на Закона също напусна сечището. Само Грегор и Боунс стояха на него сега, един срещу друг, само на десетина крачки

разстояние. Очите им бяха зелени и кучешките им зъби бяха удължени, сила се разстилаше от тях, докато въздухът се почувства зареден и тежък. Бях достатъчно напрегната, за да се срина, когато Пазителката на Закона каза Начало.

Боунс и Грегор полетяха един към друг в мъглявина от скоростта, сблъсквайки се на няколко крачки от земята. За секунда не можех да различа кой кой е в този безумен вихър от бледа плът, тъй като Грегор също беше без риза. Те се разделиха, и двамата с лекуващи се червени разрези по телата си.

Сграбчих ръката на Менчерес, въпреки гнева ми към него, усещайки как ми отговаря със стегнато стисване. С периферното си зрение видях Анет, стояща близо до Иън, с пребледняло лице. Иън също гледаше мрачно. Друг спазъм на страх се надигна в мен. Нима те вярвах, че това ще свърши със смъртта на Боунс? Нима всички знаеха, с изключение на мен?

Грегор и Боунс се срещнаха отново с безумно насилие. Този път можех да видя сребро разрязващо плътта, проблясвайки на лунната светлина преди да излезе червено, когато те се разсичаха един другия. Макар че нито един от тях не издаде и звук. Никой не гледаше също. Тишината беше някак по-наситена с емоции, отколкото писъците.

Боунс избегна един падащ неточен удар към сърцето му, отблъсквайки се назад от Грегор и появявайки се омазан с мръсотия на няколко стъпки разстояние. Той хвърли ножа си в следващия миг, заравяйки го до дръжката в гърдния кош на Грегор... но не и преди Грегор да изстреля неговото собствено острие, което се приземи точно в окото на Боунс.

С мъка потиснах писъка си, уплашена, че и най-малкият звук ще се окаже фатален, разсейвайки Боунс. Той издърпа острието без да се колебае, отвърщайки на атаката на Грегор, когато Грегор освободи ножа от гърдите си и връхлетя отгоре му с невероятна скорост. Ако не бях вампир, щях да се нахвърля върху лепкавото червено вещество по ножа на Боунс, но той не спря да се бие с Грегор, докато липсващото му око бавно израсна отново.

Грегор направи маневра наляво, след което се сви ниско, плъзгайки се под Боунс и се появи от другата страна толкова бързо, че не осъзнавах какво прави, докато не видях Боунс извит от болка, а дръжката на ножа бе забита високо в гърба му. Грегор излая команда

към Луциус, хващайки сребърния нож, хвърлен от него, и след това се хвърли върху Боунс, който се опитваше да достигне ножа в гърба си. Не можеше да го направи и да задържи скорошната атака на Грегор.

Грегор увеличи скоростта си, някак изглеждаше сякаш има четири ръце, а не две, докато правеше разрези по тялото на Боунс, дори когато Боунс държеше този сребърен нож извън гърдите си. Грегор се беше въздържал преди, осъзнах аз, ужас и паника се надигнаха в мен. Той беше дори по-бърз отколкото бе показал в началото.

Боунс беше принуден да се отдръпне, така че другият нож все още изпъкваше между раменете му, докато Грегор напредваше с атаката си. Единствените звуци бяха сблъсъците на сребро със сребро или противните разрези на плът и кост, които бяха разделяни... докато бавното, глухо туптене започна в гърдите ми.

Менчерес стисна ръката ми толкова силно, че беше болезнено, но не можех да спра тупкането на сърцето си. Всеки нов удар или разрез, всяко ново блестящо пурпурно петно изглежда ускоряваха темпото в гърдите ми. Мърморене се понесе от тълпата, главно от новодошлите, докато ритъмът вътре в мен ставаше по-стабилен и по-доловим.

Грегор спря погледа си на мен... и Боунс се хвърли напред, разбивайки черепа си в този на Грегор и забивайки ножа си в него с един брутален, насочен нагоре, силен удар, който разряза ребрата му. Грегор изрева, но се дръпна рязко назад достатъчно бързо, за да избегне острието да се плъзне по-високо в гърдите му. Той помете стъпалата на Боунс, скачайки върху него, без да го е грижа колко дълбоко е забит ножът все още в гърдния му кош.

Не разбирах защо, когато Боунс изпусна едно пъшкане, лицето му се изкриви от силни болки. Ножът в гърба му. Комбинираното им тегло го бе забил нацяло, а сребърният връх се показваше през гърдите на Боунс, опасно близо до сърцето му. Когато Боунс се надигна, отхвърляйки Грегор, и се обърна бързо, за да посрещне следващата му атака, видях, че крайт на дръжката беше на една височина е гърба му. Той няма да е в състояние да го извади сега, помислих си, а туптенето в гърдите ми ставаше все по-силно. Как Боунс може да победи Грегор със сребро, изгарящо го отвътре? Когато всеки натиск и удар приближават ножа дори по-близо до сърцето му?

Но Боунс продължаваше да се бие със скорост и жестокост, които не се подчиняваха на състоянието му. Той отблъсна Грегор, препъвайки го е твърде бързо движение, за да се проследи, и вряза ножа си дълбоко през очите на Грегор, когато другият вампир се премести, за да защити сърцето си. Боунс скочи от Грегор в следващия момент, избягвайки ножа, който Грегор се опитваше да забие в гърба му, и хвърли пръст в очите на Грегор, заслепявайки го допълнително. Когато Грегор понечи да се защити е ръка, Боунс се справи с нея със сила, която остави лявата половина на крайника откъсната върху пръстта.

Изтръгнах се от хватката на Менчерес, за да сплета ръцете си в гореща молитва, че това щеше да бъде краят на Грегор. Но той избегна следващия спускащ се, безразсъден удар от острието на Боунс, за да скочи изправен във въздуха, извиквайки на Луциус за третия и последен нож. Очите на Грегор трябва да бяха излекувани достатъчно, за да види сребърния проблясък в нощното небе, когато Луциус хвърли острието достатъчно високо, че Грегор да го достигне и хване.

Боунс го срещна във въздуха, точно когато Грегор сграбчваше острието си. Ножът на Боунс, насочен към гърдите на Грегор, се заби в стомаха му вместо това, когато ударът на Грегор го блокира. Боунс измъкна ножа си странично, разливайки червена кръв по себе си. Двата паднаха на земята, Боунс се изви, за да се приземи на крака, а Грегор се строполяса, стискайки широката рана в корема си.

Когато Боунс се хвърли срещу Грегор и Похитителят на сънища не направи нищо, за да се защити, почувствах момент на победоносно оживление. Но дори когато ножът на Боунс се спусна върху незащитения гръб на Грегор, точно където трябва да бъде сърцето му, юмрукът на Грегор се изстреля напред, ножът го прикова, пронизвайки Боунс дълбоко в стомаха.

Болка изригна в съзнанието ми, когато стената, която Боунс беше издигнал между нас падна и емоциите му дойдоха с рев. Усетих агонията от сребърното острие в гърба и корема му. Втората рана изгаряше много по-силно, карайки ме да стисна здраво корема си в несъзнателна реакция. Ако това беше само подобие на това, което чувстваше Боунс, тогава болката трябва да беше като кипяща киселина през него.

Острието на Боунс трепна и се плъзна по гърба на Грегор, вместо да се зарови в сърцето на опонента. Гледах ужасена, когато Боунс

залитна назад, ръката му се спусна към ножа все още изгарящ корема му. Той го извади, дори когато Грегор се изправи на крака, неговата ръка и предварителното осакатените разрези в корема му бяха излекувани. Боунс продължи да отстъпва с неуверени крачки. Не можех да сдържа писъка си, когато Грегор изтръгна ножа от ръката на Боунс и го изрита достатъчно силно, че да остави Боунс проснат по гръб.

Гняв и мъка ме заляха толкова плътно прилепнали в емоциите ми, че не знаех дали бяха мои или на Боунс. Дори когато сребърният нож беше извън корема му, болката там не намаля. Невероятно, чувствах я нарастваща, е осакатяваща интензивност, съкрушавайки ме на вълни, докато единствено ръката на Влад около раменете ми ме държеше изправена.

Нещо не беше наред. Не трябваше да става по-лошо; среброто беше навън. Защо не можеше да помръдне? *Стани*, извиках мълчаливо. *Стани!*

Бум. Бум. Сърцето ми гърмеше в гърдите ми, когато Грегор се нахвърли върху Боунс, който беше невъоръжен. Смътно чух сподадения плач на Анет, почувствах ръката на Влад да се стяга около раменете ми, но всичко друго избледня, е изключение на двете фигури срещу тъмната глина на земята.

Като на забавен каданс гледах Грегор да вдига ножа си. Видях коленете му да се забиват в ръцете на Боунс, задържайки го долу, докато Боунс се опитваше да отхвърли Грегор. Гледах ножът да се спуска към тази намазана е кръв гръд точно отдолу. Почувствах отчаянието на Боунс, горчиво като отрова. Видях светещия изумруден поглед на Грегор да минава през тълпата, докато ме намери. И тогава Грегор се усмихна.

Това беше същата усмивка, която ми беше дал след убийството на Родни. Доволна. Триумфална. Безмилостна. Острието на Грегор докосна гърдите на Боунс, разрязвайки кожата му, и усмивката му се разшири.

Зрението ми стана червено и една мисъл завладя цялото ми тяло: Не.

Пламъци обгърнаха Грегор толкова бързо, че го покриха преди усмивката да има време да слезе от лицето му. Върнах му усмивката за миг... и тогава главата на Грегор експлодира. Ръцете му все още

стискаха ножа в гърдите на Боунс, но после тялото му се наклони настрани, нищо, освен пламъците не остана там, където беше главата му.

До мен Влад изруга шокирано. Това стана, когато разбрах, че всички очи бяха вперени в мен и ръцете ми бяха погълнати от син огън.

— Тя умира — каза Пазителката на Закона.

ГЛАВА 34.

Никой не се опита да спре тримата мъже Пазители, когато закрачиха към мен и ме арестуваха. Честно казано и аз не се опитах да ги спра. Бях твърде фокусирана върху опитите си да видя Боунс сега, когато там имаше хора, блокиращи гледката ми към сечището. Той не беше мръднал от последния път, когато го бях зърнала. Беше ли спрял навреме ножът на Грегор? Или беше забит твърде дълбоко?

— Кат, какво направи? — попита Влад с груб глас. Той не можеше да спре да гледа ръцете ми. Пламъците бяха замрели, което предположих, че Пазителите оценяваха, тъй като ме държаха за ръцете.

— Боунс добре ли е? — попитах, игнорирайки това. Странно спокойствие се разстла върху мен. Нямах намерение да изпратя тази смъртоносна огнена топка към главата на Грегор, но и не съжалявах за това. Дори ако не бях спасила Боунс в този момент, по този начин, нямаше да отнеме дълго, докато се присъединя към него, а убийството на Грегор значеше свобода за майка ми. Имаше далеч не толкова ценни неща, за които да умреш.

Менчерес изглеждаше толкова зашеметен, колкото и Влад. Той наистина трябва да бе загубил виденията си за бъдещето, тъй като изражението му казваше, че никога не си бе представял, че нещата ще се завъртят по този начин.

Майка ми си проправи път през тълпата. Погледът ѝ все още беше осветен в зелено и тя удари силно с юмрук първия Пазител, с когото влезе в контакт.

— Махни си ръцете от дъщеря ми! — извика тя.

— Влад — казах аз, — моля...

Лицето му стана безизразно и той кимна веднъж. После сграбчи майка ми, държейки я срещу гърдите си в хватка, която никога не би могла да разбие. Усмихнах му се благодарно, знаейки, че се бе съгласил да я защити за повече от просто този момент.

— Ти си добър приятел — казах.

Това беше всичко, което успях да кажа. Един от Пазителите стисна ръка около гърлото ми, спирайки опита ми за прощални думи към майка ми, и бях извлечена към сечището. Русата Пазителка беше вече готова в средата, с един дълъг сребърен нож в ръка.

Бързо изпълняваха наказанията, нали?, помислих, събирайки кураж. Не можех да се накарам да погледна мястото, където хората се бяха събрали около Боунс. Ако беше жив, не исках да види това. Надявах се, че Пазителите ще са наистина бързи и това ще приключи преди Боунс дори да осъзнае какво се беше случило.

— Спрете.

Разпознах дрезгавия глас на Боунс и сърцето ми подскочи. Той беше жив. *Моля ви, нека бъде бързо, и, о, Господи, не му позволявай да види.*

— Тя наруши закона — отсече русата Пазителка. Тя ме сграбчи, рязко дръпвайки главата ми назад, дори когато Боунс се олюля в полезрението ми.

Срещнах погледа му, опитвайки се да му кажа в този краткотраен миг, че го обичах и не бях изплашена, когато последвалите му думи накараха Пазителката да спре.

— Грегор мамеше.

Пазителката ме пусна толкова внезапно, че паднах. Боунс повече не погледна към мен. Цялото му внимание беше върху жената, която крачеше към него.

— Ако лъжеш, ще се присъединиш към нея в смъртта — изсъска тя.

Боунс посочи корема си, където нещо странно, тъмно, навито спираловидно беше видимо в плътта му дори под кървавите петна.

— Течно сребро — каза Боунс. Той извади ножа на Грегор. — Някъде в това е инжекцията. Грегор ме отрови с това последно пробождане, за да бъде по-бавен и по-слаб, докато се бия с него. Вероятно никой нямаше да знае какво е направил той щом бях съсухрен.

Значи това обясняваше агонията, която чувствах от Боунс — тя е била от среброто, разливащото се във вените му от това единствено, коварно пробождане. Знаех, че болката беше твърде изтощителна, за да бъде причинена от нормална рана. Колко привично за Грегор да мами

по такъв долен начин щом бе осъзнал, че не можеше да победи Боунс в честна битка.

Пазителката взе ножа, разглеждайки го внимателно. Тя го стисна от всеки ъгъл и когато палецът ѝ натисна самият края на дръжката, блещукаща течност се плъзна по протежението на острието.

— Умно — промърмори тя. Тогава погледът ѝ стана по-твърд, когато погледна към мен. — Нямаше начин тя да знае за това. По този начин нейното наказание е същото за намесата.

— Знаех.

Главата на Пазителката се завъртя към мен.

— Почувствах среброто да изгаря Боунс отвътре — продължих. — Ние сме свързани, тъй като е мой създател, както и мой съпруг. Така разбрах.

Луциус закрачи към мен.

— Той не е твой съпруг, Грегор е!

Боунс повдигна вежди в посока на тялото на Грегор.

— Тя има само един съпруг сега, нали?

От изражението на лицето на Пазителката съдех, че моето обяснение не беше достатъчно добро. Застинах. Едно беше да умра, за да спася Боунс, но ако имах шанс да живея...

— Плюс това Грегор ми показва подобен нож, когато бях тийнейджърка — добавих. — Беше толкова отдавна, че бях забравила за това. Но когато Боунс се държеше толкова странно, след като беше намушкан, и можех да почувствам болката му, разпространяваща се дори след като ножът беше изваден...

— Лъжкия — изкрещя Луциус. — Грегор никога не е имал такъв нож, преди да му го взема вчера!

Очите на Пазителката се спряха на него. Луциус разбра какво бе направил твърде късно.

— Ти си бил част от измамата му — установи тя. — Хванете го.

Двама от мъжете Пазители хванаха Луциус, докато се опитваше да избяга. Знаейки колко силни бяха, Луциус нямаше шанс за бягство. Нито пък аз.

После будните зелени очи на Пазителката се спряха върху мен, подозрението бе явно в погледа ѝ.

— Кълнеш ли се в кръвта си, че си се намесила в дуела, единствено когато си осъзнала, че Грегор мами?

— Да.

Все пак в по-голямата си част беше истина. Знаех, че нещо не беше наред, просто не знаех какво беше то. Така че в това отношение не се бях намесила, докато не осъзнах, че Грегор мамеше. Освен това, ако Грегор не беше измамил, нямаше да има нужда от намесата ми, защото Боунс щеше рано или късно да го убие.

Пазителката се втренчи в мен за един дълъг момент, но аз не трепнах под погледа ѝ. След това тя се огледа. Боунс я гледаше твърдо, както и Менчерес, Спейд и Влад. Тъй като имаше място за основателно съмнение, ако тя отсъдеше срещу мен, Боунс нямаше да го приеме и това щеше да прерасне в кървава баня. Тя трябваше да го знае. Но беше ли това фактор в решението ѝ?

Накрая тя сви рамене.

— Няма как да докажа дали лъжеш, а вината на Грегор е ясна, така че си свободна да си тръгнеш.

Боунс ме сграбчи в следващия момент, задържайки ме в прегръдка, която би ме оставила без дъх, ако изобщо имах такъв. Задържах го също толкова силно, чувайки някои от съюзниците на Грегор да дърдорят възмутени негодувания. *Ще има последствия*, помислих си. Щеше да има последствия и заради демонстрирането пред толкова много хора на това, което можех да правя с огъня, дори и да не знаех колко дълго щях да притежавам тази сила, но избутах тези грижи настрана за по-късен ден.

— Трябва да извадим среброто от теб, Криспин — чух Спейд да казва над рамото на Боунс.

— Още не — отвърна Боунс.

Сръчках го леко.

— Да, сега. Полудя ли?

Той изсумтя, когато ме освободи, напрежение се таеше в погледа му.

— Не, любов. Ти си.

Боунс знаеше, че не се намесих само защото бях осъзнала, че Грегор мами. Ще да има последици и за това, помислих си, но всичко по реда си.

Течното сребро трябваше да бъде хирургически отстранено от Боунс, открих аз. Беше ужасен, кървав процес, който ме накара да искам да мога да убия Грегор още хиляди пъти. Нищо чудно, че нещо

такова беше незаконно в дуел. Не бих използвала такава подло оръжие срещу враг.

Боунс вдигна щита си между нас, когато Спейд го разряза, но не се нуждаех от свръхестествена връзка, за да ме заболи.

Луциус беше екзекутиран от Пазителите на Закона по време на неговия процес.

Когато приключиха с Луциус, водачът на Пазителите ни информира, че дължим финансово обезщетение за кражбата на един от членовете на рода на Грегор — майка ми. Ченето ми увисна от удивление, когато изрекоха името й, но Боунс просто кимна и каза, че ще се погрижи. Тъй като Грегор беше мъртъв не бях сигурна кой ще получи чека или просто ще отиде при Пазителите на Закона, но за пореден път отпратих това под графата Бъдещ Бизнес.

Менчерес коленичи до нас върху окървавената земя. Той подаде ръка на Боунс, който само я гледа за няколко секунди, преди да я поеме.

— Нищо от това ли не видя? — Боунс попита Менчерес.

Египетският вампир се усмихна слабо.

— Нито една част. Открих, че мразя да не знам какво ще се случи.

Боунс изсумтя.

— Добре дошъл в света, който живеят останалите от нас.

Спейд завърши изравянето на последното сребро от Боунс и седна назад със сумтене.

— Дявол да те вземе, Криспин, надявах се никога да не направя това отново.

Боунс изпусна друго сумтене.

— Напълно съм съгласен, приятелю.

— Може ли да се махнем от тук? — Сега, когато Боунс вече нямаше сребро в тялото си, което да го трови, прецених, че беше наистина добър момент да си тръгнем. Съюзниците на Грегор все още ни хвърляха враждебни погледи, въпреки присъствието на Пазителите и съюзниците на Боунс, които ги въздържаха от действие. Все още нямаше нужда да насилваме късмета си. Колкото до Боунс и мен, ние вероятно преминахме през всичките си девет живота тази нощ.

— Отлична идея, любов — каза Боунс, надигайки се. — Къде искаш да отидем?

Ироничен смях се изплъзна от мен.

— Където и да е, освен в Париж, Боунс. Навсякъде, но не и там.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.